Comando

DOUGLAS REEMAN

VOLUNTARII

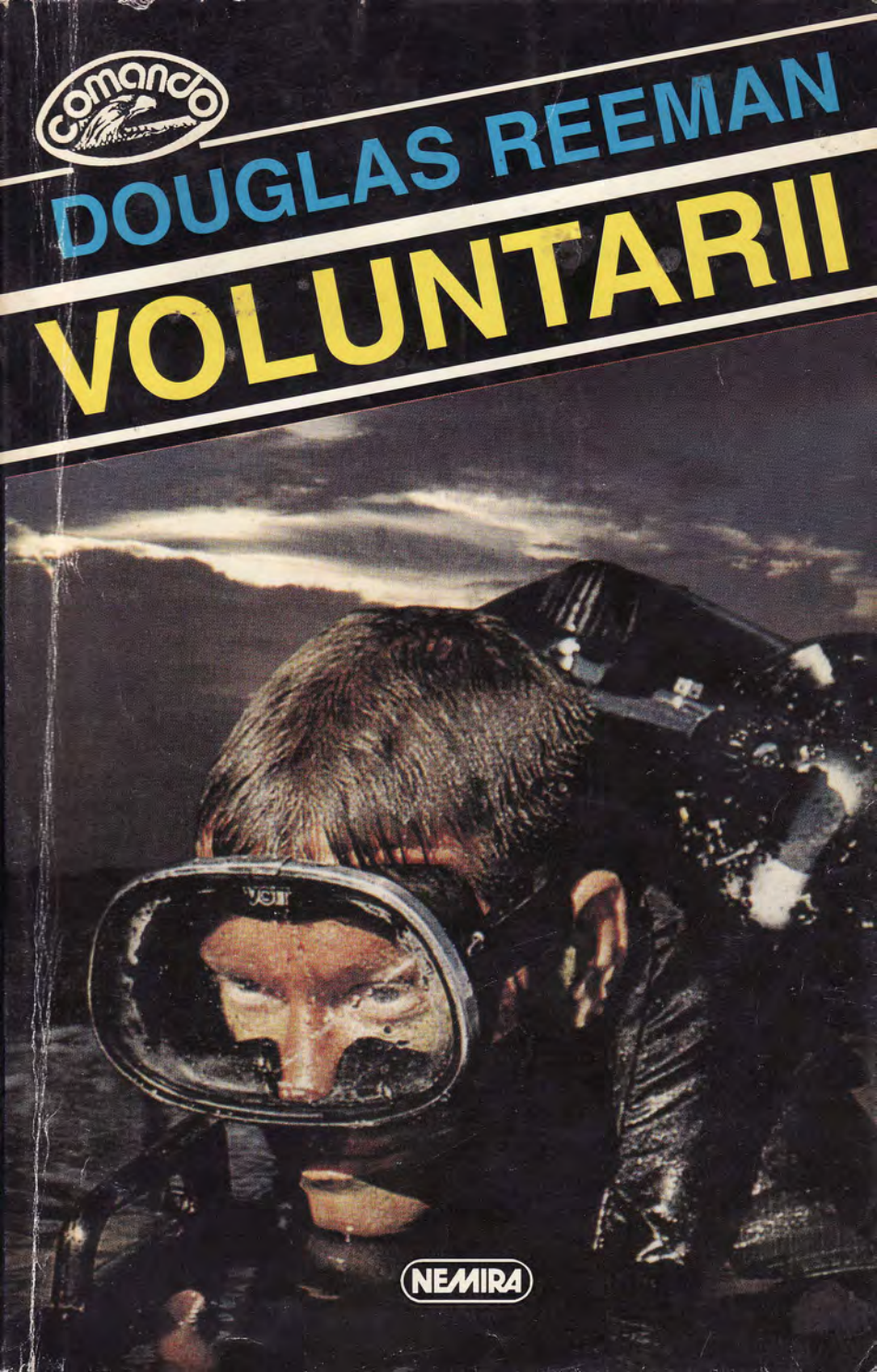

NEMIRA

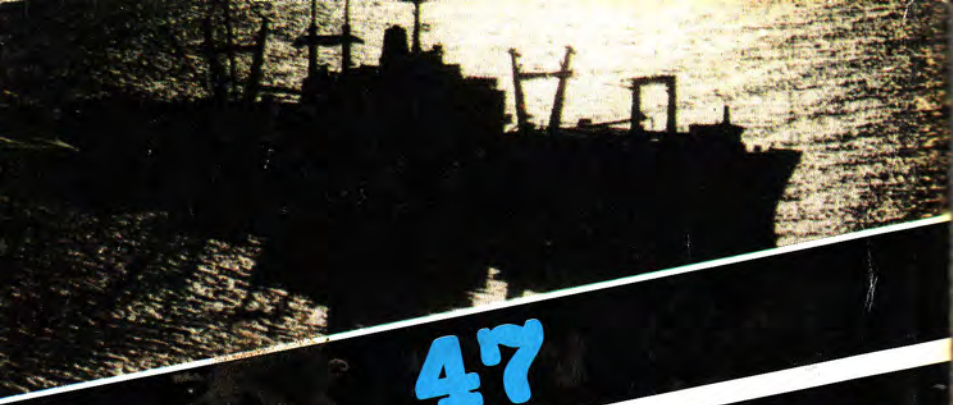

47

DOUGLAS REEMAN

DUPĂ NENUMĂRATE RAIDURI FULGERĂTOARE PE COASTE OSTILE, AJUNSESERĂ O MARINĂ ÎN MARINĂ: FIECARE ALES PE SPRÂNCEANĂ, PENTRU CALITĂȚILE LUI INDIVIDUALE – TOȚI, PLINI DE CURAJ.
PE FUNDALUL COPLEȘITOARELOR DESFĂȘURĂRI DE FORȚE ALE CELUI DE-AL DOILEA RĂZBOI MONDIAL, ÎȘI EXECUTAU SCURTELE, DAR UCIGĂTOARELE LOR MISIUNI, TRĂIND ADESEA DINCOLO DE SPERANȚĂ, ȘI CHIAR DINCOLO DE COMPASIUNE.

18.500

ISBN 973-9301-19-3

NEMIRA

47

DOUGLAS REEMAN

VOLUNTARII

Îi rămăseseră mai puțin de douăsprezece secunde de trăit... Cu un icnet disperat, Allenby se aruncă pe ultimii metri. Își îndesă coatele în pământ și își astupă urechile cu palmele. Dar atunci când mina explodă, nu auzi nimic... Cineva urla și gemea, dar locotenentul era incapabil de a-și mai recunoaște propria-i voce.

Pierderea cunoștinței surveni ca o binecuvântare.

DOUGLAS REEMAN

VOLUNTARII

TRADUCERE DE VALENTIN STOICA

NEMIRA
1997

Coperta colecției: DAN ALEXANDRU IONESCU

© Highseas Authors Ltd., 1985

DOUGLAS REEMAN

THE VOLUNTEERS

Toate drepturile asupra acestei versiuni aparțin S.C. NEMIRA & Co S.R.L. Reproducerea integrală sau parțială a textului este interzisă și va fi pedepsită conform legii.

Difuzare:
Editura NEMIRA & Co, str. Crinului nr. 19, sector 1, București
Telefon: 668.54.10 Telefax: 668.70.51
Clubul cărții: C.P. 26-38, București

ISBN 973-9301-19-3

Tiparul executat sub comanda nr. 70 138

Regia Autonomă a Imprimeriilor
Imprimeria „CORESI" București
ROMÂNIA

Lui Audrey, cu dragoste

1. Trei de-o teapă

Cu toate că docurile şi cheiurile încă mai luceau de pe urma ruperii de nori din timpul nopţii, aceştia se îmbulzeau deasupra portului Liverpool spre o nouă răbufnire.

O dimineaţă tipică pentru Liverpool, ar fi putut să obiecteze cineva; în câteva zile urma să sosească luna aprilie, însă mai curând se simţea o atmosferă de iarnă. Gladstone Dock era ticsit, ca de obicei, cu nave de război, de toate categoriile şi mărimile. Dragoare care să cureţe creasta, mici corvete şifonate rău, fregate, iar ici şi colo coca alungită şi ceva mai stilată a câte unui distrugător.

Căci acesta era oraşul Liverpool al anului 1943, sediul Comandamentului pentru Europa de Vest, locul de unde, în fiecare săptămână, plecau convoaie către toate colţurile lumii în care războiul era purtat cu o nepotolită ferocitate. Iar ieri, un convoi ce revenea acasă trecuse de Bar Light Vessel, după ce străbătuse furcile caudine ale Atlanticului, ale „câmpului ucigaş", cum era cunoscut acesta majorităţii marinarilor.

Navele de război, înghesuite din cauza lipsei de spaţiu, păreau să se sprijine unele pe altele după calvarul prin care trecuseră. Escorte ale convoaielor, prin al căror efort rutele erau menţinute deschise pentru anchilozatele linii de mărfuri. Hrană,

combustibil, arme, muniție și, cea mai prețioasă dintre toate încărcăturile, oameni. Fără acestea, Marea Britanie n-ar fi putut supraviețui mai mult de două-trei săptămâni.

Alături de două distrugătoare mai vechi, veterane ale Marelui Război, ședea un al treilea, mai mare și părând să se detașeze de toate celelalte. HMS[1] *Levant* fusese șeful de escortă al acestui ultim convoi revenit acasă. Avea doar optsprezece luni. Era mare și bine înarmat, iar în afară de câteva zgârieturi în jurul prorei brăzdate, nu arăta prin câte trecuse în mulțimea de convoaie pe care le păzise, le protejase și le urmărise din clipa în care chila lui atinsese apa, la nici trei kilometri de-aici, la Birkenhead.

Cei aflați în cartul de dimineață trebăluiau alene, cu gândul probabil la următoarea descindere pe țărm, în acest oraș bombardat, sfidător și, într-un anumit fel, minunat. Încă din 1939, chiar de la primul convoi, portul Liverpool îi primise cu brațele deschise pe toți acești mii de marinari, lucrători navali și comerciali care, noapte de noapte, luau cu asalt barurile și cluburile, refugiile lor din fața amarelor amintiri ale Atlanticului.

În cabina de zi, ofițerul aflat la comanda *Levant*-ului scoase dintr-un sertar al biroului fotografia înrămată a soției sale și o așeză la locul ei. Ofițerul avea treizeci de ani, însă chipul ridat și înroșit de pe urma orelor și zilelor petrecute pe punte îl făcea să arate mai bătrân. Repunerea în drepturi a pozei devenise simbolică. O întoarcere, indiferent cât de scurtă, la normal. În timpul convoaielor, căpitanul își ducea traiul pe punte sau în spatele acesteia, trăgând câte un pui de somn în cușeta de dimensiunile unei cești de ceai.

Își plimbă privirea prin cabină. Acum două zile, aceasta încă mai era un debușeu pentru infirmerie, la fel ca și cabina de cart.

Pierduseră douăzeci și două de nave în timpul lungului periplu de la Newfoundland și era o minune că reușiseră să salveze atât de mulți supraviețuitori. Aceștia, îmbibați cu motorină, aproape că își pierduseră suflarea.

Aruncă o privire pe ziarul nedespăturit, adus la bord de curierul vasului. Știrile nu mai pomeneau decât despre norocul care acum le surâdea Aliaților. Nu mai erau în retragere, se aflau

[1] *His Majesty's Ship* - Nava Maiestății Sale (n. tr).

în ofensivă. Se avansase ideea că până și invincibilele trupe din Afrika Korps aveau să fie reduse la tăcere și alungate din Africa de Nord, o dată pentru totdeauna. Ce ar fi urmat după aceea? Sicilia și Italia; suna ca un vis imposibil după toate acele înfrângeri și pierderi. Norvegia și Franța, Grecia și Țările de Jos, Dunkerque și Singapore. Deși figurau ca înfrângeri, totuși ele le insuflaseră noi puteri atât celor aflați în luptă, cât și civililor.

Cineva bătu la ușă. Ofițerul oftă. Lipsă la apel sau avansări, sau poate vreun marinar cerând permisiunea unei discuții între patru ochi în legătură cu vreo scrisoare care-l așteptase la întoarcerea din acest convoi îngrozitor. Era greu să te mai gândești la asemenea chestiuni banale după vuiet de coloși în mijloc de Atlantic, duduituri posace de torpilă, ori vreun comerciant obosit și evitat, dacă nu ignorat, de confrații lui. *Închideți breșa. Nu vă opriți.* Comercianții constituiau țintele. Neajutorați, ascultau doar de steguțele și semnalele urgente ale escortei lor.

Nimic din toate acestea. Era locotenentul unu.

Căpitanul căscă.

– Zi, Număr Unu.

– A venit pilotul, domnule.

– A, da.

Își aducea aminte. Se ivise un inconvenient.

Secundul adăugă fără nici o tragere de inimă:

– Ni s-a comunicat că succesorul lui va sosi mâine, înainte de prânz, domnule.

– Să intre.

Ușa se închise și, ca dintr-o altă lume, megafoanele piuiră:

– Matelot Robbins să se prezinte la timonă.

Lumea lui.

Scoase un teanc de comunicări și îl contemplă îndelung. Locotenentul Keith Frazer, unul dintre rezerviștii Marinei Regale Canadiene, era pe *Levant* de aproximativ un an, mai întâi ca ajutor al ofițerului navigant, iar apoi ca navigator. Majoritatea distrugătoarelor mari aveau pe acest post fie un ofițer din armata regulată, fie un RNR[1] cu foarte multă experiență, însă Frazer servise pe două corvete; una dintre ele se scufundase ciocnindu-se de un cargou incendiat, atunci când încercaseră să-i preia echipajul.

[1] *Royal Navy Reserve* - cadrele Marinei Regale aflate în rezervă (n. tr.).

În Comandamentul pentru Europa de Vest figurau multe elemente canadiene, atât nave, cât și oameni, iar amalgamul părea să funcționeze.

Răsfoi teancul până când ajunse la prima comunicare, cea în care se spunea că Frazer urma să aibă o întrevedere referitoare la un posibil transfer în Forțele Speciale ale Marinei. Încercase să-l convingă să se răzgândească. O numise brigada unde „te lucrează". Tot Atlanticul rămânea cel care îi putea duce la pierderea războiului. Nici măcar faptele de vitejie ale vreunui comando n-ar fi reușit să le-aducă victoria. Dar degeaba. Acum Frazer părăsea nava, ceea ce avea să le slăbească echipa atât de strâns legată. Surâse amar. Și pe mine m-ar putea înlocui, dacă aș fi ucis în timpul convoiului următor, așa că de unde această diferență?

Ușa se deschise și locotenentul Keith Frazer păși în cabină.

Înalt, cu umeri și alură de atlet, părea deja un străin în uniforma de gală. O schimbare în comparație cu echipamentul de pe mare sau cu șuba lui soioasă.

Căpitanul îl măsură cu gravitate. În ultimul an ajunsese să-și cunoască destul de bine navigatorul. Frazer avea douăzeci și șase de ani, însă laba gâștei de la coada ochilor și creturile de la colțul gurii trădau mai multă experiență decât tinerețe.

– Ei bine, pilot? Ai revenit la sentimente mai bune?

Frazer zâmbi și încordarea părăsi chipul lui bronzat, asemănător unei măști.

– Nu cred, domnule, răspunse locotenentul, răsucindu-se și aruncând o privire prin cabină.

Și el își amintea de ultimul convoi. Cei ce nu înțelegeau trăncăneau încontinuu despre invazii, un al doilea front, un sfârșit al războiului. În Atlantic, unele convoaie erau mai norocoase, altele mai puțin. Dar prețul era totdeauna prea mare.

– Încă aș mai putea trimite o comunicare ca să te scot din chestia asta, zise căpitanul. Cu Forțele Speciale nu se știe niciodată în ce poți să te pomenești. Am ajuns să mă bizui pe tine, pilot.

Frazer ridică din umeri. Afirmația sunase ca o acuzație. Însă își cunoștea bine căpitanul și știa ce conta pentru acesta.

– Am fost în Atlantic încă de la început, domnule, răspunse locotenentul. Vreau să mai fac și altceva. Ceva în care să-l mai și pot vedea pe inamic, nu doar să fiu o țintă sau o victimă.

Căpitanului îi veni să caște, însă se abținu și spuse:

– Îți doresc noroc!

Frazer se răsuci ușor, lumina de poziție din capătul punții reflectându-se pe înscrisul auriu CANADA de pe umărul său. Avea să-i lipsească *Levant*-ul. Era o navă trecută prin multe. Nu-i de mirare că Bătrânu' era îndrăgostit de ea. Brusc, se duse cu gândul la tatăl lui, William, Bill Frazer pentru toți cei ce-l cunoșteau, și care acum locuia în Vancouver, la un ocean și-un continent depărtare. Probabil că și acesta se mira de ce se hotărâse fiul său mai mare să se înroleze în Marină, iar apoi să se transfere acolo unde era cel mai dur război, în Marina Regală.

Bill Frazer se stabilise cu familia inițial în Powell River. Acolo, după un început modest, tatăl și fiul reușiseră să pună pe picioare una dintre cele mai prospere afaceri cu cherestea de pe Coasta de Vest. Acum, compania se extinsese în Vancouver și la nord, în Prince Rupert, însă lui Keith Frazer, născut în Powell River, copilăria îi părea ca un vis frumos. Tatăl său era, fără doar și poate, milionar, și chiar dacă acum își petrecea o mare parte din timp călătorind pe mare, totuși mai ținea încă sub o atentă observație imperiul de cherestea la construirea căruia contribuise.

Tatăl insistase de sute de ori pe lângă Keith, spunându-i că nu avea motiv să plece pe mare. Era nevoie de el în Vancouver, mai ales acum, când, oricum, compania era implicată direct în producerea de mici ambarcațiuni pentru Marină.

Frazer sesiză că șeful îl urmărea cu privirea, așa că spuse:

– Permiteți-mi să mă retrag, domnule.

Căpitanul îi întinse mâna. Asta fusese tot.

Afară începuse să burnițeze, iar punțile de oțel luceau ca sticla. Câțiva membri ai echipajului din cabina de cart ședeau lângă traversa care făcea legătura cu puntea distrugătorului vecin.

Dădură mâna cu el, neobișnuit de tăcuți și de solemni. Niște marinari îi zâmbiră și ridicară degetul mare spre cer. Avea să fie uitat în curând. Așa stăteau lucrurile în Marină. Altă navă, chipuri noi; să nu te întorci niciodată.

Locotenent-comandorul, a cărui minte lucra deja la programul de peste zi, spuse:

– Te așteaptă transbordarea, Keith. Nu uita, ține capul la cutie!

Ajuns pe chei, Frazer se opri; stropii de ploaie îi picurau de pe şapcă şi de pe manta. Atunci când privi înapoi, *Levant*-ul era aproape ascuns în spatele celorlalte două nave mai vechi de lângă el. Ştia însă că nu-l va uita nicicând.

Auzi motorul unei maşini pornind. Şoferul ambală mai mult decât era nevoie, aşteptându-şi pasagerul.

Pasager? Încotro şi spre ce? se întrebă el. Trebuia să fie nebun să părăsească lumea pe care o cunoştea, pe care o învăţase şi în care lucrase încă de când se înrolase.

Poate că se lăsase convins. Grăbi pasul, dornic dintr-o dată să plece. Să lase în urmă Atlanticul şi cruzimea lui nenorocită.

Luă loc în maşină şi îşi pipăi buzunarul ca să se asigure că ordinul era încă acolo.

Forţele Speciale. Ofiţerul cu care avusese prima întrevedere atunci când făcuse cerere de transfer fusese nepoliticos, chiar necioplit. Probabil că îl pusese la încercare. Faptul că acum se afla în această maşină camuflată dovedea că îi satisfăcuse aşteptările.

Şoferul zări zâmbetul abia schiţat al locotenentului; acesta oftă în momentul în care maşina săltă peste nişte hârtoape de lângă o macara-turn. De când lucra la Marina Regală, luase cu maşina o sumedenie de ofiţeri asemenea acestui canadian. Pe destui dintre ei nu-i mai revăzuse după aceea.

La vreo trei sute de kilometri sud-est de Liverpool, în împrejurimile localităţii Canterbury, un oraş cu mult diferit, ploaia se potolise, iar soarele răzbătuse destul de hotărât.

Royal Navy Detention Quarters[1], denumit Fort Mason, se înălţa singuratic asemenea unui promontoriu cenuşiu, cu ziduri mult prea înalte pentru ca cineva să poată vedea ce se petrece înăuntru.

În centrul închisorii, căci asta fusese fortul în timpul războiului cu Napoleon, se afla un scuar pavat cu piatră de râu, înspre care priveau ferestrele celulelor şi ale birourilor, aidoma unor ochi mici şi răi.

Într-un astfel de birou, bătrânul maistru armurier luă nişte tutun din cutia mare de rablă, de genul celor scutite de taxe vamale, şi îşi rulă o ţigară, trecându-şi limba peste marginea foiţei.

– Aşadar, fiule, dă-mi voie încă o dată să mă fac înţeles...

Interlocutorul său din biroul frumos aranjat, vopsit în albgălbui, era un bărbat bine făcut, îmbrăcat într-o ţinută marinărească regulamentară. Părul lins, tuns scurt, şi figura sa plăcută, obişnuită, îl înfăţişau ca pe un om cât se poate de capabil să-şi poarte singur de grijă. Pe mâneca stângă avea ancora, principalul însemn de armă, iar pe cea dreaptă coroana roşie, caracteristică branşei sale. Poliţia navală, sau, după cum erau uneori numiţi într-un mod mai puţin reverenţios, „strivitorii".

Mark Ives avea douăzeci şi patru de ani şi arăta a poliţist, ceea ce, de altfel, şi fusese înainte de a se înrola. Atunci când luase această hotărâre, lucra în capătul de est al Londrei. Mulţi dintre prietenii lui plecaseră să se înroleze; unii dintre ei fuseseră ucişi sau luaţi prizonieri peste mări şi ţări. În ciuda bombardamentelor asupra Londrei, Ives se simţise detaşat de slujba sa. Puteau s-o facă alţii, tablagii mai bătrâni. El vroia să lupte.

La început, totul mersese bine. Inspectorul de la secţia lui încercase să-l convingă să se răzgândească, tot aşa cum maistrul armurier încerca acum în privinţa transferului la Forţele Speciale, însă el rămăsese ferm pe poziţii. După ce servise pe un cuter vechi, se oferise voluntar pentru Forţele Rapide de Coastă şi urmase chiar şi un curs de aspirant timonier, care să-i permită încadrarea în rândul celor care purtau însemnul ancorei şi îmbarcarea pe un MTB[1] sau pe o vedetă rapidă.

Apoi fusese de parcă vechiul sistem poliţienesc l-ar fi ajuns din urmă. Îl transferaseră la Chatham Barracks, iar pe urmă în acest loc de detenţie, unde stătea de aproape cinci luni.

– Uite ce zic eu, se înfierbântă MAA[2]-ul pe această temă, o dată intrat în slujbă, ştii cum stă treaba. În adâncul sufletului eşti şi rămâi un tablagiu. Ţi se potriveşte acest loc, fiule. Peste alte câteva luni, ai putea figura ca RPO[3]. Numa' gândeşte-te: *subofiţer*. Se uită la frunzele şi coroanele aurii care se împleteau pe reverele hainei lui. La o adică, ai putea ajunge maistru militar,

[1] Locul de încartiruire a deţinuţilor (n. tr.).

[1] *Motor Torpedo Boad* – mototorpilor (n. tr).
[2] *Master-at-Arms* – maistru armurier (n. tr.).
[3] *Royal Petty Officer* – subofiţer în armata regală (n. tr.).

ca și mine. Afurisitul ăsta de război va mai dura ani și ani, o să vezi, rosti el cu încântare.

Ives privea lung pe fereastră și scrâșnea din dinți. Aproape de unul dintre capetele scuarului se găsea un perete înalt. Fusese vopsit în alb, după care se ridicase, sprijinit de el, un dâmb de cărbuni. Cealaltă parte a peretelui era înnegrită până la nivelul la care același dâmb de cărbuni se sprijinise mai înainte. Acum, aceasta avea să fie spălată și vopsită, iar cărbunii urmau să fie mutați înapoi cu ajutorul roabelor, numai pentru a relua în mod repetat întregul proces. Bărbatul urmărea siluetele încovoiate ale prizonierilor încărcând cărbunii cu lopețile; fețele și mâinile lor luceau negre în bătaia soarelui. Prin geamul gros putea auzi comenzile lătrate și șuierele ocazionale ale fluierelor cu care deținuții erau îmboldiți la eforturi mai mari.

După cum spunea fiecare RPO despre orice prizonier nou-venit: *Decât să moară mama, mai bine să moară maică-sa.*

Ce loc! Totul executat la sânge. Hrană sărăcăcioasă, somn puțin. Ives se gândea adesea că gardienii s-ar fi simțit exact ca acasă într-un lagăr german de prizonieri.

Maistrul armurier se ridică și i se alătură lângă fereastră.

– Ți-e milă de ei? Să nu-ți fie. Scursori, cu toții. Dezertori, instigatori, înrăiți irecuperabili. *Gunoi.*

– Pentru asta puteam la fel de bine să rămân și în serviciu, maistre.

Îi venea să-și pocnească superiorul, chiar dacă trăsăturile îi rămâneau calme. Nu din cauza cuvintelor rostite, ci din cauza atitudinii acestuia. Privi în jos la alte câteva siluete trudite, care făceau instrucție de front cu tot echipamentul asupra lor. Doar că aveau ranițele pline cu pietre și li se cerea să mărșăluiască până cădeau de oboseală. Maistrul armurier nu se înșela, probabil, când afirma că acești oameni erau o rușine. Un asemenea regim îi putea zdrobi pe mulți dintre ei, însă unii urmau să devină și mai înrăiți.

Întâmplător, Ives dăduse peste ordinul emis de Flota Amiralității, în perioada în care lucrase la biroul de evidență. Serviciile Speciale. Auzise de ele, desigur. Raiduri asupra coastelor controlate de inamic, acțiuni scurte și rapide, deosebit de primejdioase.

Îl zări pe unul dintre oamenii care făceau instrucție împleticindu-se și căzând. Ceilalți mărșăluiră pe lângă el, temându-se să-l privească sau să-l ajute.

Dumnezeule, orice era mai bun decât acest infern!

– Vreau să plec, maistre, rosti pe un ton neutru.

– Văd. Oftă, incapabil parcă să creadă ceea ce auzea. Ei bine, poți să faci oricând o cerere să te întorci, fiule.

Ives își luă șapca. Superiorul nepăsător nu era de convins. Acesta mai adăugă:

– Știi ce se spune despre cineva care se înrolează voluntar în gloata aia? Că este unul plecat cu caprele, care n-a înțeles de la bun început afurisita aia de întrebare, dacă vrea sau nu să se înscrie. Se zgâlțâi de-un râs înfundat. Nu-ți face griji, te vei întoarce, ai să vezi tu dacă n-o fi așa.

Încă mai chicotea în timp ce Ives plecă să-și ia echipamentul și ordinul de drum.

Subofițerul de serviciu băgă capul pe ușă.

– N-ați reușit să-l convingeți să revină asupra hotărârii, maistre? se interesă el.

– Nu. Ridică privirea spre acesta. Pune-i pe împuțiții ăia să treacă în locul celor de la cărbuni. Parc-ar fi o adunătură de babe!

Dincolo de porțile ferecate pe toată înălțimea, Ives inspiră adânc. Până și aerul era altfel acolo, afară. Aruncă sacul pe umăr și se îndreptă către un camion albastru, care avea înscrise pe partea laterală inițialele RNDQ[1]. Era hotărât. Nu avea nimic de pierdut. Tatăl lui fusese tot un tablagiu și murise într-o încăierare la o nenorocită de cursă cu câini. Mama sa fusese îngropată sub dărâmăturile căsuței ei din Bethnal Green, în urma unui raid-fulger. Acum trăia într-un azil, prăbușită fizic și cu mintea total înnegurată. NU, nu mai avea nimic de pierdut.

– Am ordin să te duc până la gară, Hookey, îi zise șoferul. După aia, te privește.

Ives aprobă din cap, apoi se răsuci și privi lung zidul înalt, mohorât. I se păru că aude ultimele cuvinte ale maistrului armurier și scutură din cap.

– *De data asta nu, fiule.* N-am să mă mai întorc niciodată, spuse el cu voce tare.

[1] *Royal Navy Detention Quarters* (n. tr.).

*

Jeepul roşu al Marinei, cu vopseaua de pe aripi zgâriată, o luă de-a dreptul printr-o serie de bălţoace şi se avântă pe o altă stradă, la fel de pustie.

Pe scaunul de lângă şofer, locotenentul Richard Allenby, RNVR[1], căuta să menţină harta pe genunchi şi să-şi păstreze echilibrul pentru a nu fi catapultat în stradă.

Trebuie să fiu nebun. Nebun de legat. Ce încerc să demonstrez prin asta?

În spate, îl auzi pe Hazel, tânărul cadet, foindu-se printre sculele şi celelalte echipamente care burduşeau jeepul. Zări un poliţist pe bicicletă, cu o cască de oţel, care pedala încet pe lângă ei, în sens opus.

– Ăsta s-a orientat, mormăi şoferul.

Nu-i răspunse nimeni.

Allenby avea douăzeci şi cinci de ani şi provenea din comitatul Surrey. Figura lui cu trăsături regulate era de o paloare neobişnuită, iar buzele strâns lipite îi dădeau o anume gravitate.

Nu putea găsi răspuns la nici una dintre întrebările pe care şi le punea. După absolvirea colegiului de ofiţeri *King Alfred*, fusese numit pe un dragor. Se pricepea cu o uşurinţă înnăscută la dispozitivele mecanice şi electrice, ceea ce îi lăsa pe unii dintre instructorii săi efectiv cu gura căscată.

Chiar şi acum, în serile liniştite, se mai gândea la lunile petrecute pe micul dragor. Acel du-te vino, monotonia, încordarea şi mult prea adesea moartea, cu câte un dragor făcut fărâme de vreo mină ratată de cine ştie cine. Avusese şansa să se transfere la serviciile generale, însă ceva, un soi de impuls sălbatic, îl făcuse să rămână pe dragor.

Mama lui, căreia îi împărtăşea foarte puţin din munca şi îndoielile sale, îl întreba adeseori de ce nu era şi el avansat, asemenea altor fii de-ai vecinilor, sau transferat pe o navă cu un nume mai de rezonanţă.

„Cum ar fi *Hood*[2]?" sugerase el într-un rând. Nici chiar această mojicie n-o scosese din sărite.

[1] *Royal Navy Volunteer Reserve* – voluntar rezervist în Marina Regală (n. tr.).

[2] Aici cu subînţelesul de aripă protectoare (n. tr.).

În raza vizuală care se întindea de la baza lor, două dragoare explodaseră într-un singur pârjol. Nu se salvase nimeni, iar atunci când cadavrele arse şi contorsionate fuseseră depuse pentru înmormântare, Allenby simţise pentru prima dată teama. Înainte, o percepuse doar ca pe o senzaţie, o pornire, poate o nebunie, însă, văzând acele chipuri familiare, de ţi-era mai mare mila, se simţise înfricoşat şi plin de ură.

Făcuse cerere să intre în ceea ce era numit în mod ilar Secţia de incidente de pe uscat a Amiralităţii sau, mai clar, Secţia de dezamorsare a minelor. Aceasta însemnase încă un curs, pe HMS *Vernon*, la Şcoala de mine şi torpile din Portsmouth. Învăţase acolo să recunoască şi să se descurce cu ultimele tipuri de mine magnetice germane.

Allenby se aplecase cu o dăruire nemaipomenită asupra modelelor şi exemplarelor reale, iar când dobândise cea de-a doua tresă fusese trimis aproape imediat să înfrunte prima încercare. Nici acum nu ştia cum reuşise s-o ducă la bun sfârşit, pentru a nu mai pune la socoteală cum reuşise să supravieţuiască de atunci şi până în această dimineaţă, umedă şi însorită.

Mulţi dintre asociaţii lui, ofiţeri aflaţi în stagiu de antrenament ca şi el, dăduseră bir cu fugiţii de la primele mine. Cel puţin, era o reacţie rapidă şi nu mai rămânea nimic de reglementat după aceea.

Germanii erau meseriaşi: mine-capcană, altele mai mici, care să le arunce în aer pe cele mari, dacă eşua prima detonare. De parcă te-ai fi luptat cu o persoană, nu doar cu o maşinărie.

Allenby se ocupase de şaisprezece mine de diferite feluri, dintre care una fusese plasată într-un spital, unde se aflau şapte pacienţi vârstnici, prea bolnavi ca să mai poată fi evacuaţi.

Chiar şi pe mama lui o impresionase Crucea Regelui George; însuşi Regele i-o prinsese în piept.

Dar Allenby ştia că, fără o schimbare de decor, şansa supravieţuirii ajungea să fie deosebit de riscantă. Mai devreme sau mai târziu, aveai să treci cu vederea vreo mică deosebire, ori nervii aveau să-ţi macine atenţia.

Văzuse lista cu cereri pentru Serviciile Speciale şi îşi trecuse şi el numele, cu aceeaşi detaşare cu care se oferise voluntar pentru dezamorsarea minelor.

Avusese o întrevedere cu doi bărbați, un ofițer naval și un altul îmbrăcat în civil. Foarte la obiect, ca niște afaceriști, trecând în revistă toate detaliile și succesele muncii lui. Nu încercaseră să-l facă să se răzgândească, așa după cum se așteptase într-o oarecare măsură. Prea mulți ofițeri tineri fuseseră uciși în lungile nopți de iarnă, în tentativele lor de a-și măsura iscusința cu cele mai sofisticate capacități inventive ale inamicului.

Din contră, zâmbiseră și-i spuseseră că îi vor da curând de știre.

După trei zile, fusese chemat la Portsmouth să-și primească noua însărcinare.

Apoi, în această dimineață, cu mult înainte de ivirea zorilor, îl trezise din somn ofițerul de serviciu.

Avuseseră loc raiduri masive asupra Londrei și a docurilor, iar unitățile de dezamorsare ale armatei nu mai pridideau cu bombele care nu explodaseră și care, mai mult ca sigur, erau prevăzute cu temporizatoare de efect întârziat, pentru a produce maximum de dezastru.

În mod normal, Allenby ar fi reacționat cu calm, adunându-și gândurile și echipamentul, și ar fi plecat la lucru. Dar acum era cu garda jos. Se deconectase de munca lui din momentul în care primise ordinul de mutare.

Ofițerul rostise pe un ton neutru: „Pur și simplu, nu e nimeni altcineva disponibil." Iată-l, așadar, încă o dată. Data care avea poate să-l trișeze exact în momentul relaxării.

Se găseau la periferia orașului Southampton. Casele familiilor aparținând clasei muncitoare se înșirau unele lângă altele, spate în spate. Simți cum mușchii stomacului i se încordau. Cele mai rele străzi. Nu tu porți laterale, nu tu spații între terase, unde să te poți ascunde în fugă. Peste încă o oră ar fi fost în drum spre Portsmouth. Altă treabă. O schimbare a sorților.

Trebuia să fie cât se putea de atent.

Hazel, tânărul cadet care-i fusese asistent în ultimele luni, era neobișnuit de tăcut. Un adolescent drăguț, în vârstă de nouăsprezece ani, cu trăsături frumoase, aproape delicate. Avea o educație aleasă, considerabil mai bună decât cea a locotenentului său; era mare păcat că nu i se acordase posibilitatea de a

deveni ofițer, se gândi Allenby. Bărbatul îi vorbise ofițerului comandant despre asta. „Îi lipsesc calitățile specifice unui ofițer. E un puști drăguț, însă..." În Marină acest „însă" constituia toată diferența.

Dar Allenby vorbise și cu alții, și pentru prima dată Crucea Regelui George îi fusese de ajutor. Pe Hazel îl intervievaseră din nou și, până la urmă, i se oferise o șansă.

Când locotenentul îi adusese aceasta la cunoștință, tânărul își plecase capul. „Știu... știu că aveți cele mai bune intenții, domnule." „Nu vrei?" Allenby se prefăcuse supărat. Lucru dificil, căci Hazel era unul dintre acele suflete blânde, în stare să-l scurtcircuiteze până și pe cel mai crâncen subofițer. „Aș prefera să rămân cu dumneavoastră, domnule."

Dacă remarca ar fi venit din partea altcuiva, Allenby s-ar fi simțit stânjenit. Dar în ceea ce-l privea, era pur și simplu felul lui de-a fi.

Măcar astfel, prin chemarea la Portsmouth, se aranjaseră niște lucruri. La urma urmei, Hazel avea să se ducă la *King Alfred*. Avea să primească, probabil, un șut în fund și să fie mătrășit, dar cel puțin i se va fi oferit o șansă cinstită să dea cu capul de pragul de sus. Puștiul era genul de persoană tăcută, care ar fi putut să câștige Crucea Reginei Victoria, hotărî Allenby.

– Acolo! rosti sec Hazel.

Semnul de „bombă neexplodată", atmosfera de nemaipomenită pustietate și de gol: obișnuința. Era de parcă se volatilizaseră cu toții. Un polițist aștepta în dreptul barajului. Trăsăturile i se destinseră de ușurare atunci când jeepul șifonat se opri lângă el.

– La numărul douăzeci și opt, domnule, spuse agentul. Pe mâna stângă. Locuința unei bătrâne, Ma Kenilworthy.

Cum Allenby nu răspunse, polițistul adăugă:

– Toată noaptea am fost ocupați cu evacuarea populației.

– Și noi am fost cam ocupați.

Allenby își pipăi vestonul albastru boțit, pentru a se asigura că avea tot ce-i trebuia. Remarcă ofuI din ochii polițistului și propria lui minciună îl surprinse. Nu fusese câtuși de puțin ocupat, ci își petrecuse seara tot într-o băută, așa, ca de adio. Iar

acum era mahmur rău. Alt lucru care îl îngrijora. Aici nu era loc pentru gânduri tulburi.

– Așteaptă-mă, Tim. Mă duc să văd care-i treaba.

Îl zări pe șofer tresărind uimit când îl auzi adresându-i-se cadetului pe numele mic. Șoferul era nou. Avea să se obișnuiască repede. Era de dorit s-o facă.

Allenby păși dincolo de barieră și se duse până în mijlocul străzii. Toate casele la fel. Nici o mașină parcată, bineînțeles. O pisică, ce se spăla cu lăbuțele, se opri și-l privi cum trecea fără grabă pe lângă ea.

Locotenentul își imagina întotdeauna scena ca pe o secvență dintr-un film cu cowboy și indieni, în care șeriful se măsura în pistoale cu băieții cei răi. Mintea îi lucra independent, înregistrând numerele caselor. Într-un mod straniu, puteai afirma că toate erau goale, gândi el. Fâșii de hârtie pe la ferestre, în cazul în care s-ar sparge geamurile, iar deasupra uneia dintre ușile de la intrare fusese pictat drapelul Marii Britanii, decolorat de vreme. Să fie un semn de bun venit pentru vreun fiu sau soț?

Semne cu cretă pe ziduri. Deci încă mai erau copii pe-aici, nu avuseseră norocul să fie evacuați.

Probabil că strada mai fusese bombardată o dată, mai demult. O casă fusese distrusă de o bombă, iar echipele de intervenție înlăturaseră rămășițele, lăsând locul liber între celelalte două case învecinate. Arăta asemenea unui dinte lipsă. O clipă, Allenby se întrebă ce se întâmplase oare cu oamenii din ea. Grăbi pasul. Ochii-i prinseră două detalii importante. Pe terenul viran pompierii montaseră un rezervor mare de apă. În cazul unor raiduri aeriene, nu existau suficienți hidranți pentru a alimenta furtunurile. Însă rezervorul oferea și acoperire dacă s-ar fi întâmplat tot ce putea fi mai rău.

Celălalt detaliu era o gaură într-unul dintre acoperișurile în pantă; resturile unei parașute se agățaseră de coș. Numărul douăzeci și opt. Se întoarse și privi de-a lungul străzii goale. Jeepul și polițistul nu se vedeau; doar Hazel, cu geanta grea atârnată de umăr, stătea și-l urmărea.

Allenby își simți buzele arcuindu-i-se într-un zâmbet. Sărmanul flăcău! Să se teamă de faptul că a fost ales pentru o pregătire superioară mai mult decât de orice mină. Puștiul nutrise

întotdeauna o încredere absolută în Allenby și nu insinuase nici măcar o dată că ar fi avut noroc în cine știe care dintre misiuni.

Locotenentul se îndreptă spre ușa de la intrare și o împinse de perete. Holul era strâmt și plin de praf de pe acoperiș. În mod normal, ar fi trebuit să fie lună, își dădu el cu presupusul. O bătrână care locuia singură. Pisica aia să fi fost oare a ei?

Rămase nemișcat, cu toate simțurile ascuțite și cu urechile ciulite la cel mai mic zgomot. Doar că nu era nimic de auzit. Allenby apucă de clanța unei uși care, în mod evident, dădea în camera din față. O deschise foarte încet, ținându-și respirația. Aceasta se propti în ceva zdravăn și nu se mai clinti. Mina. N-avea ce să fie altceva. Suspendată de parașută. O singură mișcare greșită sau vreo lovitură, și adio.

Înjură printre dinți și ieși din casă. Îi făcu semn cu mâna cadetului, iar când acesta ajunse lângă el, gâfâind, îi explică ce era de făcut.

Se știa că lui Hazel nu trebuia să-i spui ceva de două ori.

– O să încerc să intru pe ușa din spate, bănuiesc că prin bucătărie. Tu rămâi pe hol, în dreptul celeilalte uși, de la camera din față.

Aruncă o privire în lungul străzii. Câteva bucăți de ziar prinseseră viață și se rostogoleau într-o doară.

Allenby adăugă scurt:

– Să fim operativi. Afurisita asta de briză se întețește. Nu știm cât o să mai reziste chestia aia atârnând acolo.

Hazel înclină aprobator din cap, cu o figură îngrijorată.

– Am să instalez telefonul, domnule.

– Timpul ne presează, Tim. Dacă dau cumva vreun țipăt, fugi cât te țin picioarele spre rezervorul ăla de apă, de-acolo. Te-ai afla în siguranță până ce ar sosi echipa de salvare, în cazul în care mina ar sări în aer.

Locotenentul băgă de seamă că Hazel îl țintuia cu niște ochi larg deschiși, șocați.

– Adică..., se chinui el să-și găsească vorbele.

Allenby îl bătu încurajator pe braț.

– Adică, trebuie să avem mare grijă cu ea.

În spatele casei mai exista o curte, aidoma celei din față. Allenby străbătu bucătăria. Pe o policioară se aflau niște

fotografii. Una dintre ele reprezenta imaginea unui soldat cu beretă, postat în faţa unui tanc. Pe masă zăcea uitată o carte de bucate.

Locotenentul se întrebă o clipă ce ar fi spus unii dintre confraţii săi ofiţeri dacă ar fi ştiut că el crescuse într-o casă nu cu mult mai mare decât aceasta.

Ieşi în curte şi scrută camera alăturată, prin singura fereastră existentă.

În timp ce îşi ţinea mâna streaşină la ochi şi îşi lipea fruntea de geam, simţi în stomac zvâcnirea bine cunoscută.

Iat-o, atârnând prin acoperişul făcut ţăndări, deşirată şi rea, tuciurie de la gazele de eşapament ale avionului care o lansase. Cam doi metri şi jumătate lungime, poate chiar un pic mai mult. Identică, la prima vedere, cu aceea cu care tocmai avusese de-a face săptămâna trecută. Mintea lui căută să surprindă amănuntele; linia de demarcaţie dintre succes şi orice altceva. Acest tip de mină era burduşit cu şapte sute de kilograme de explozibil. Hexanit. Ucigător şi devastator. I se păru că o vede vibrând şi bănui că firele paraşutei slăbeau uşor.

Sparse geamul cu un ciocan, pentru a putea pătrunde în cameră. Chiar şi acum, după atâta timp, simţea că urăşte să distrugă bunul altuia. Moştenise chestia asta de la maică-sa, gândi el, surâzând. *N-avem bani de aruncat. Unii dintre noi trebuie să muncească din greu pentru fiecare penny.* Şi tot aşa.

Zări o umbră prin uşa întredeschisă de la hol şi ştiu că Hazel era acolo. Pregătit să-i strecoare prin crăpătură vreo altă unealtă de care ar fi avut nevoie. Numai faptul că se afla acolo, şi schimba cu totul datele problemei.

Allenby îşi plimbă degetele pe partea laterală a minei. Aceasta era ca de gheaţă. Locotenentul îşi ţinu din nou răsuflarea atunci când degetele lui dibuiră capacul amorsei. Firele paraşutei erau întinse, iar nasul borcănat al cilindrului care constituia mina se odihnea în resturile unei canapele. Scoase din buzunar distanţatoarele de siguranţă şi le montă la amorsă. Urmau să ţină capsa nemişcată şi s-o împiedice să se aprindă atât timp cât avea el să lucreze.

– Fir-ar al dracului!

– Ce s-a-ntâmplat, domnule? şopti Hazel gâtuit.

– Amorsa e îndoită şi s-a înţepenit. Va trebui să deşurubez inelul de montură cu mâna. Dă-mi cheia franceză!

O clipă, degetele lor se atinseră prin strâmta deschizătură a uşii, iar Allenby se auzi rostind:

– E un Charlie. Dacă sare capsa, ai douăsprezece secunde, da?

– Da, domnule. Îşi retrase degetele. Apoi, cu voce scăzută: Şi dumneavoastră?

– Voi sări pe fereastra din spate mai repede decât un amant atunci când bate soţul la uşă, crede-mă, Tim.

Revăzu în minte calea de scăpare. Prin curtea din spate. Un loc unde se depozitau cărbunii. Nu era mare lucru, dar, la nevoie, putea să suporte greutatea unei case.

Îşi şterse fruntea cu mâneca; ce naiba se petrecea cu el? Doar nu era prima amorsă înţepenită. Praful i se scutura pe încheieturile mâinilor în timp ce lucra cu mişcări egale, oprindu-se la intervale regulate, pentru a observa cum avansează treaba.

Adierea se întetea, iar el aproape că dădu un ţipăt în clipa în care o ţiglă se desprinse de pe acoperiş şi se zdrobi de caldarâm.

Gândul îi fugi brusc la ultima lui permisie, probabil prima oară când îşi dăduse seama că stătea prost cu nervii.

Mama sa îi tot trăsese întruna cu strâmtorările şi cu cozile, apoi se întrerupsese pentru a remarca: „Sigur, tu în armată n-ai bătăi de-astea de cap."

Zărise sclipirea de avertisment din privirea tatălui său, acel om tăcut şi docil, care nu se plânsese niciodată de nimic. Acesta avea doar un singur picior; pe celălalt şi-l pierduse pe vremea când era tânăr genist, pe Somme[1].

Totuşi, Allenby îşi auzise propria-i voce, stridentă, aproape de nerecunoscut: „Pentru numele lui Cristos, habar n-ai ce e-n armată. Cum eşti în stare să spui aşa ceva? În fiecare zi sunt ucişi şi mutilaţi oameni, iar tu nu găseşti altceva de trăncănit decât despre afurisitele-alea de raţii ale tale!"

Inelul de montură se mişcă foarte puţin, poate doi-trei milimetri. Ce era mai rău trecuse. Curând aveau să sosească echi-

[1] Localitate din Franţa, situată pe râul cu acelaşi nume, unde, în timpul primului război mondial, s-au dat două bătălii sângeroase: prima câştigată de Puterile Centrale, a doua de Antantă (n. tr).

pele de întreținere și să pună o placă pe acoperiș, iar casele urmau să se umple la loc cu oameni obișnuiți, cumsecade.

O cărămidă căzu lângă el; îi trecu doar la câțiva centimetri pe lângă cap. Chiar în vreme ce se holba la ea, auzi un zgomot de alunecare și, spre marea lui groază, văzu cilindrul de oțel coborând câțiva centimetri înainte ca firele parașutei să-l oprească din nou.

Allenby rămase cu privirea fixă, înghețată, incapabil să accepte faptul. Se auzi un zbârnâit subit de mecanism, un sunet aproape delicat.

Îi rămăseseră mai puțin de douăsprezece secunde de trăit.

Se ridică în picioare și cât pe-aci să se prăbușească iarăși.

– *Ieși, Tim!* Pentru numele lui Dumnezeu! urlă el.

Sări pe fereastră, tăindu-se la mână în sticla spartă; plămânii îi ardeau și inima îi bătea asemenea unui mai.

În zid era o despărțitură. Cu un icnet disperat, Allenby se aruncă pe ultimii metri. Își îndesă coatele în pământ și își astupă urechile cu palmele.

Dar, atunci când mina explodă, nu auzi nimic. Era o senzație nouă. Mai mult parcă te-ai fi înecat, decât ai fi fost îngropat.

Cineva urla și gemea, dar locotenentul era incapabil de a-și mai recunoaște propria-i voce.

Pierderea cunoștinței surveni ca o binecuvântare.

2. Marina lui Prothero

Locotenentul Keith Frazer bătu la ușa pe care scria: OPERAȚIUNI SPECIALE. INTRAREA OPRITĂ. Nu auzi însă pe nimeni care să-l invite înăuntru. Nici nu prea era de mirare, se gândi el, cu ușa asta din oțel masiv.

O deschise și privi atent prin camera lungă și scundă, cu tavanul curbat. De neînchipuit ca acest hățiș de camere și coridoare să se afle adânc sub o porțiune din Șantierele Navale ale orașului Portsmouth.

Cândva, probabil că acestea fuseseră niște pivnițe pentru vinuri sau băuturi alcoolice. Două pitulici[1] ciocăneau de zor la mașinile de scris, însă amândouă își ridicară privirile atunci când intră canadianul. Erau tinere și păreau obosite, iar cămășile lor nu arătau atât de scrobite, cum ar fi fost de așteptat de la niște fete.

Explicabil, se gândi el. Aerul era umed, stătut și închis. Un loc sub stare de asediu.

– Domnule? Fata din imediata sa apropiere aruncă o privire sclipirii aurii de pe umărul lui. Dumneavoastră sunteți probabil locotenentul Frazer.

[1] Joc de cuvinte: *wrens* – pitulici, dar și prescurtare pentru *Women's Royal English Navy Services* (Serviciile auxiliare de femei ale Marinei Britanice) (n. tr.).

Acesta zâmbi.

– Exact.

De când părăsise orașul Liverpool avusese de dat atât de multe lămuriri, în atât de multe birouri, încât îi părea reconfortant să descopere pe cineva care, aparent, știa despre ce era vorba.

Orașul Liverpool, *Levant*-ul, chiar și Atlanticul, toate parcă pierdute în timp, deși trecuseră abia două săptămâni de când se prezentase la un alt birou de-aici, din Portsmouth, situat aproape de cazărmi.

– Cred că sunt așteptat, domnișoară, ăă..., spuse locotenentul.

Fata surâse prietenos, gata să-și decline numele, dar se răzgândi în ultima clipă și zise:

– Șeful este cu comandorul. Va trebui să așteptați în biroul alăturat. Ofițerul secund Balfour se va ocupa de dumneavoastră. Își coborî privirea spre mașina de scris, după care întrebă: Cunoașteți un locotenent Allenby, domnule?

Frazer își învârti șapca pe degete. Allenby. Era unul din echipă. Se întâlniseră numai pentru scurtă vreme la poligonul în care doi sergenți duri din Marina Regală îi puseseră la punct în privința tragerii cu pistolul. Li se arătase, de asemenea, cum să mânuiască un cuțit de comando. Se vedea treaba că avea să se apropie de dușman mai mult decât se așteptase.

– Allenby, grăi el.

Încet, imaginea prindea contur în mintea sa. O față severă, palidă, dominată de niște ochi căprui-închis. Rezervat, sau poate că pur și simplu nu-i plăceau canadienii.

– Da, m-am întâlnit cu el câteva minute.

Tânăra înclină aprobator din cap și trase cu zgomot carul mașinii la capăt.

– Un tip destul de bine, nu-i așa? întrebă el.

Ea ridică privirea și Frazer rămase șocat văzându-i ochii înecați în lacrimi.

– Îhî... îmi pare rău, la naiba, habar n-aveam că...

Cealaltă pitulice ocoli grăbită masa de lucru și-l conduse la ușa alăturată. Fata nu-i ajungea cu capul nici măcar până la umăr, însă lăsa impresia unei puteri de matelot.

– E-n regulă, locotenente. Nu dați importanță.

Se pomeni în cealaltă cameră, ceva mai lungă și puternic luminată, în care nici măcar hărțile și planșele nu puteau să mascheze complet toate crăpăturile și petele de pe pereți.

Ca și pitulicea din primul birou, ofițerul secund Balfour își așezase vestonul cu două trese albastre pe spătarul scaunului. Și ea era tânără, cu părul roșcat tuns scurt, cu ochii albaștri și o gură frumoasă.

I se adresă locotenentului:

– Ia loc. Șeful trebuie să apară.

Fazer se așeză, iar ea se lăsă pe spătarul scaunului și-l contemplă prin fumul țigării din care trăgea. Pe toate celelalte scaune și mese zăceau dosare și teancuri de comunicări.

– Mi-e teamă că tocmai am indispus-o pe una dintre fetele dumneavoastră, spuse Frazer.

Ochii albaștri rămaseră încremeniți. Nici măcar o clipire.

– O să-i treacă. Vești proaste. Aruncă țigara într-un coș de gunoi din metal. E război.

Frazer schimbă tactica. Învățase asta de unul singur, pe *Levant*. Ajunsese astfel să se facă respectat chiar și de căpitan. Aici, efectiv, îi părea că devine din ce în ce mai dezorientat.

– Era vorba să mă văd și cu ofițerul de la Operațiuni, adăugă canadianul.

Femeia schiță un zâmbet.

– E chiar în fața ta. Se aplecă peste birou și-i întinse mâna. Lynn Balfour.

Locotenentul nu putu să nu observe felul în care cămașa i se curbă în jurul sânilor. Strângerea de mână era fermă și călduroasă.

– Bănuiesc că știați despre mine și fără să facem cunoștință, adăugă el, nesigur.

– Da. Studiez toate detaliile. Intră în îndatoririle mele de serviciu. Își sprijini cotul pe mânerul scaunului și-l măsură cu luare-aminte din priviri. Provii dintr-o familie bogată; ai fi putut rămâne la vatră. În schimb, ai plecat pe mare. Își mută privirea în altă parte. Trupul îi fremăta pe sub cămașă, de parcă și-ar fi amintit un lucru rău. Naufragiat de pe una dintre nave; ajuns ofițer navigant pe un distrugător de linie. Se uită la el și făcu o

ușoară grimasă. E cam nasol! Suntem în anul de grație 1943 și mai există încă unii idioți acolo sus care ar prefera să aducă niște fosile de la pensie decât să permită ocuparea unor posturi-cheie de către unii ofițeri rezerviști, puși numai pe hartă. Zâmbi. Mai ales gagii din colonii!

El râse.

– Așa e și șeful?

Zâmbetul ei se șterse.

– Asta rămâne să hotărăști singur.

– Mai vine cineva?

Ofițerul de le Operațiuni îi răspunse cu severitate:

– Prea multe întrebări. Își îmblânzi apoi un pic tonul: Locotenentul Allenby. A sosit ceva mai recent; a fost bolnav. Ridică din umeri cu indiferență. Dar el este expert în materie de explozibili, așa că nu contează.

– Înțeleg.

– Nu înțelegi, și e mai bine ca lucrurile să rămână așa. Femeia ridică receptorul telefonului. Acum, dacă nu te superi, am ceva treabă.

Frazer se relaxă. Cum ar fi privit-o Caryl sau vreo altă fată cunoscută în Vancouver, ori altundeva, pe ofițerul secund Lynn Balfour? se întrebă el. În anumite privințe, pentru oamenii din Canada era mai greu să înțeleagă războiul, nefiind evidente pentru ei anumite lipsuri. Și fără existența raidurilor aeriene. O dată plecat din porturi sau din marile orașe, întâlneai doar rareori uniforme militare. În schimb, simțeai mai multă durere atunci când trupele, convoaiele marine și aviația plecau către îndepărtatele teatre de operațiuni ale războiului, care se întindeau din Islanda până în Burma. Cum ar fi putut să împărtășească aceleași trăiri? Aici, în Anglia, era altfel, iar el hotărâse încă de demult că mai bine te aflai împreună cu oamenii pe care încercai să-i aperi, la bine și la rău. Doar listele cu victime arătau la fel pe ambele maluri ale Atlanticului.

Pitulicea-ofițer aruncă o privire ceasului de la mână,

– Trebuie să fi sosit. Când se aprinde becul ăla roșu, intri, spuse ea. Își mușcă buza și adăugă: Ce dracu se-ntâmplă cu Allenby? Șeful n-o să sară deloc în sus de bucurie că se lasă așteptat.

Becul roșu se aprinse, într-adevăr, și Frazer se ridică în picioare, întrebându-se ce soi de uriaș avea oare să întâlnească.

Ușa de la intrare se deschise și apoi se închise cu un pocnet, iar canadianul o văzu pe femeie uitându-se țintă la noul-venit, cu surprindere.

Era Allenby. Fără manta părea oarecum prea tânăr pentru gradul și decorația lui de pe partea stângă a pieptului.

Ofițerul secund Balfour întrebă iute:

– S-a-ntâmplat ceva?

Însă Allenby se uită direct la Frazer. Faptul de a întâlni o figură familiară, chiar dacă era vorba de cineva pe care-l cunoscuse doar câteva minute, părea să-i dea puteri.

– Fata de dincolo. Pitulicea-intendent. Tocmai am făcut cunoștință cu ea.

Golit de orice expresie, chipul său arăta de parcă ar fi fost bolnav. Luminița se aprinse din nou, de data asta însoțită de un bâzâit nerăbdător.

În timp ce pitulicea-ofițer se grăbi să deschidă cealaltă ușă, Frazer îl luă de brat pe Allenby și-i spuse:

– Ușurel, Dick.

Într-un mod ciudat, faptul că își amintise numele mic al palidului locotenent îl ajută pe acesta din urmă să se stăpânească.

– O să vorbim despre asta mai târziu.

Însă Allenby nu-l auzi.

– Pitulicea aceea. O cheamă Hazel. Cred că i-am omorât fratele.

Biroul în care cei doi locotenenți au fost introduși, fără nici o ceremonie, avea probabil aceleași dimensiuni ca și celălalt. Însă părea supraaglomerat prin prezența celui care stătea în fața lor, cu palmele ca niște cazmale în șolduri, îmbrăcat într-o manta cât un cort.

Comandorul arătă cu degetul spre două scaune cu spătare tapițate.

– Frazer? Allenby? Salută scurt din cap. Pentru mine punctualitatea e la mare preț.

Ridică tonul vocii sale răsunătoare:

– Lynn! Sună-l pe Gieves și spune-i că mantaua mea cea nouă este tot prea strâmtă.

Frazer o auzi pe fată răspunzând prin ușă și se întrebă cum ar fi să lucrezi pentru un astfel de om. Șeful!

Acesta din urmă lepădă mantaua și canadianul își dădu seama că gabaritul lui nu era o simplă iluzie optică.

Purta o uniformă de front albastră, cu tresele de comandor RNVR. Foarte rar întâlnite acolo sus, după cum se exprimase ofițerul secund Balfour. Era încins cu o centură uriașă și avea niște umeri zdraveni, care susțineau un cap impunător, aproape chel, cu pielea cam tăbăcită. Purta barbișon în genul piraților; un personaj desprins parcă din *Boys' Own Paper*[1].

– Eu sunt Prothero, anunță el cu vocea lui groasă. Eu comand Secția de Operațiuni Speciale pe ambarcațiuni. Și aici, și pe pământ, ca să mă exprim astfel.

Spiritul păru să-l amuze și fața lui muncită se zbârci într-un rânjet.

Frazer îi observă ochii minusculi, ca niște cioburi de sticlă de un albăstru-spălăcit. Pe fața lui riguroasă, prezența lor părea aproape întâmplătoare.

– Contraamiralul Oldenshaw deține comanda generală, însă acum lipsește, zise el, fără altă explicație. Voi trece direct la subiect. Se lăsă pe călcâie, ca pentru a-și cumpăni bine greutatea. Am înregistrat multe succese în Med[2]. Vom înregistra încă și mai multe o dată ce germanii vor fi alungați complet din Africa de Nord. Munca noastră e grea, deosebit de pretențioasă, iar toți oamenii sunt aleși pe sprânceană, pentru diferitele lor talente. Ochii lui mici se opriră un moment asupra lui Allenby; doar o clipă. Puteți să dați uitării mai tot din ceea ce ați învățat. Asta este marina celor cu capul pe umeri, aici nu te ține nimeni în puf, ca în rest. Suntem aici să luptăm, nu să facem carieră. Nu luăm pasageri.

Frazer bănui că ținea acest discurs destul de des.

– E-adevărat că folosim orice tip de vas care se potrivește operațiunii în chestiune. Când trebuie, cooperăm cu celelalte Servicii Speciale. Cu *Levant Schooner Force*, cu SAS[3], chiar și cu *Long-Range Desert Group and Commando*[4]. Munca implică

[1] Veche publicație engleză, cu profil de aventură și sport (n. tr.).
[2] Marea Mediterană (n. tr.).
[3] *Special Air Squadron* – detașamentul special aeropurtat (n. tr.).
[4] Grupul de comando pentru acțiuni în deșert pe o rază mare (n. tr.).

furișarea printre ambarcațiunile locale, dar și inițiativă și sânge rece atunci când Pirpiriii devin prea incomozi, ceea ce au făcut și o să facă și mai abitir atunci când o să fie constrânși să se întoarcă în Sicilia și pe continent. Coborî tonul: Amândoi aveți dosare excelente. Tu, Allenby, ți-ai dovedit curajul și disponibilitățile cu vârf și îndesat. Îți vor fi de folos. Frazer, tu ești făcut pentru nave mici și ești uns cu toate alifiile în materie de navigație. Pe astea le-ai prins în mare parte înainte de război, călătorind împreună cu tatăl tău pe mare. El cel puțin așa zice. Comandorul surprinse uimirea de pe chipul locotenentului. Am concurat cu el la Cowes[1], dacă tot veni vorba.

Allenby încercă să se relaxeze, dar se simțea înghețat chiar și în atmosfera aceea umedă, înnăbușitoare. Stătea cu mâinile încleștate pe coapse, ca să nu tremure.

Se străduia să asculte ce spunea comandorul Prothero, dar dinaintea ochilor avea tot figura fetei. Într-adevăr, semăna un pic cu asistentul lui mort.

Mort. Acesta era cuvântul. Rememoră acele clipe, așa cum făcuse tot timpul când îl târâseră afară dintre dărâmături. Abia respirând, asurzit de detonarea pe care nici măcar nu o auzise, dar fără nici o urmă pe el. De la aceeași mină care răsese șase străzi. Așa a fost să fie. Ofițerul comandant îl vizitase la spital. Allenby făcuse mai mult decât oricare alt ofițer însărcinat cu dezamorsarea minelor. Nu putea fi învinuit de nimic.

Se interesase de Hazel. Vechea poveste: acesta se dezintegrase efectiv. Nu tu un nasture sau măcar o tresă. Nimic.

Superiorul îl întrebase: „Nu te-ai gândit să montezi telefonul, Dick?" Era dezarmant modul în care Frazer își adusese aminte de numele lui mic. „Nu era timp, domnule. Sufla vântul." După asta își amintea de foarte puține lucruri.

„I-ai spus să fugă atunci când s-a aprins capsa?" Locotenentul îi zâmbise trist comandantului. O întrebare prostească pentru cineva atât de experimentat ca Allenby, se gândise probabil superiorul.

Și tocmai aici era groaznica îndoială. Allenby nu-și aducea aminte. Să se fi repezit oare să se pună la adăpost și să-l fi lăsat

[1] Localitate din insula Wight, unde se ține anual, în luna august, o faimoasă regată tradițională (n. tr.).

cumva pe Hazel la câțiva zeci de centimetri de acel cilindru lung, mânjit de fum?

Cineva la spital încercase să-l consoleze. „N-a avut cum să simtă nimic."

Oricum, nu prea mult timp. Cu siguranță că, în acea fracțiune de secundă de dinaintea exploziei, Hazel se va fi mirat de locotenentul său, în care avusese încredere și pe care îl venerase încă de la prima lor întâlnire. Iar acum, pitulicea-intendent. Când îi spusese cum o cheamă, pe acel ton sec și neutru, simțise cum pereții se prăvălesc realmente peste el. Dăduse să-i explice, să-i descrie cele petrecute, până ce mintea îi jucase din nou o festă.

Fata înregistrase sunetele din cealaltă cameră și faptul că întârziase la întâlnirea cu comandorul, disprețuindu-i atenția și lăsându-l fără replică atunci când rostise calm: „Ei bine, domnule, dumneavoastră măcar v-ați aranjat." O spusese cu privirea fixată asupra panglicii de la Crucea Regelui George. Dacă l-ar fi lovit cu ceva, și nu l-ar fi putut atinge mai mult decât o făcuse prin aceste cuvinte.

Glasul lui Prothero își croi drum printre gândurile lui asemenea unui berbece de asalt.

– Nici o întrebare, Allenby? Totul îți este cât se poate de clar?

Locotenentul se holbă la el ca un animal prins în capcană.

– Îmi... îmi pare rău, domnule.

Prothero surâse, dar în zâmbetul lui nu era nici un pic de căldură.

– Ești un bărbat viteaz, Allenby. Curajul însă nu este întotdeauna de ajuns. Prea multe speranțe, prea multe vieți ar putea să se bizuie pe tine în viitor, poate chiar mai înainte de a te fi obișnuit cu felul de a fi al grupului nostru.

Frazer rupse tăcerea:

– A trecut prin încercări grele, domnule.

Prothero nu-și mută privirea de la Allenby.

– Știu. Știu totul despre voi amândoi. Și totuși, te afli aici, iar în această secție nu ai privilegiul de a te simți nenorocit. *Ai înțeles?*

Allenby dădu afirmativ din cap.

– Da, domnule.

– Bine. Se așează cu fundul pe birou, în așa fel încât burta considerabilă îi ieși în evidență asemenea unei lucarne. Veți primi o permisie de patruzeci și opt de ore pentru a vă pune la punct chestiunile personale. Ofițerul secund Balfour va avea grijă de foile de drum și de celelalte lucruri trebuincioase. La întoarcere, să vă așteptați s-o luați din loc în orice moment.

– Am putea ști încotro, domnule? întrebă Frazer.

În actuala etapă, nu-i prea păsa, însă vroia să abată tirul lui Prothero din direcția lui Allenby. Îl văzu pe acesta din urmă aruncându-i o privire. Curios? Recunoscător? Era greu de spus.

– Nu. Surprinzător! Prothero zâmbi larg. Dar, cum este prea departe pentru tine să te întorci în Canada în timp util, ți-aș sugera să-ți iei la Londra o tipă și o sticlă cu băutură. Nu crezi?

Ușa se deschise ușor.

– Gieves la telefon, domnule.

– Bine, Lynn.

Întâlnirea părea să se fi terminat. Frazer și Allenby ieșiră din încăpere și se uitară unul la altul.

– O vei face? îl iscodi Allenby.

Frazer râse.

– Ce, chestia cu tipa și sticla? Nu-mi prea vine-a crede.

O privi pe pitulicea-ofițer care studia atent niște comunicări noi, ținându-și mâna cu degetele trecute prin păr ca niște gheare. *Numai dacă nu cumva...* Alungă gândul și întrebă:

–Dar tu, Dick?

Allenby știa deja ce planuri avea. Nu întrevăzuse niciodată vreo alternativă.

– Acasă, presupun.

Îi atuncă lui Frazer o privire cu coada ochiului. O față puternică, cineva care îți inspira încredere. Era canadian și probabil că se aștepta să-l invite la el acasă pe perioada scurtei lor învoiri. Patruzeci și opt de ore. Se gândi la casa mohorâtă, de suburbie, la vocea stridentă a mamei lui, la toate. Îl luă cu răcori. Cum să-și permită?

– În regulă. Te invidiez.

– Poate data viitoare am putea..., spuse Allenby.

Frazer zâmbi.

– Sigur. De ce nu?

– Dacă daţi pe-aici după masa de prânz, vă fac instructajul şi vă dau noile permise, le zise pitulicea-ofiţer. Se uită când la unul, când la celălalt. Bine-aţi venit în clubul nostru!

Frazer o privi. Juca teatru. În adâncul sufletului, fusese jignită, chiar foarte rău.

Femeia se întoarse spre Allenby.

– Încă un lucru. Cum reuşeşti? Văzu stăpânirea de sine din spatele privirilor lui şi adăugă cu mai multă blândeţe: Ţi-am văzut pozele în ziare, atunci când cu spitalul. Stând pur şi simplu pe mina aceea mare şi afurisită, sporovăind cu bătrâna din pat şi făcând-o pe infirmieră să râdă. N-aş fi fost capabilă şi nu cunosc pe nimeni în stare de aşa ceva.

Allenby privi în pământ, derutat.

– Nu prea mi-am pus întrebarea. Aruncă o căutătură uşii de la intrare. Până la aceasta din urmă.

Canadianul o urmărea pe Lynn şi zări compasiunea din ochii ei, înainte ca şi ea să se reîntoarcă la rolul pe care îl juca în această dramă.

– Ei bine, nu-ţi face griji în privinţa pitulicii-intendent Hazel, adăugă fata cu voce scăzută. Cu timpul se va tămădui.

Allenby îşi încleştă pumnii.

– Vedeţi, nu reuşesc să-mi amintesc. Să fi uitat...

– Hai să mergem să bem ceva, vorbi Frazer. Îi aruncă o privire pitulicii. E posibil să...

Femeia deschise un dosar.

– Ce să fie posibil?

Canadianul ridică din umeri.

– Am fost prea multă vreme pe mare, ăsta-i necazul cu mine.

Ea se strâmbă.

– Poate că ar trebui să urmezi sfatul şefului.

Frazer simţi cum i se urcă sângele la cap.

– Aţi tras cu urechea, pentru numele lui Dumnezeu?

Pe ea o pufni râsul.

– Asta spune şeful totdeauna!

În biroul de la intrare luaseră loc alte două fete. Frazer aproape că îl auzi pe Allenby oftând de uşurare.

Canadianul îşi furişă privirea pe chipul palid al locotenentului. Deci aşa arăta un erou.

Allenby vorbi aproape ca pentru sine:

– De fapt... Ezită. Keith, da? De fapt, eram speriat absolut de fiecare dată.

Frazer râse.

– O să ne înţelegem cât se poate de bine.

Allenby se uită fix la el, incapabil să-şi reţină privirea.

– Uite, mă gândeam, dacă ai vrea, să vii acasă la mine.

Acest lucru era împotriva tuturor celor plănuite şi de care se păzise încă de la intrarea în Marină, iar Frazer va fi bănuit şi el tot atât de bine.

– Desigur, m-ar bucura, răspunse cu voce scăzută.

Şi aşa rămase stabilit.

Un marinar băgă capul pe uşă şi strigă:

– Alarmă de raid aerian, domnilor!

Mark Ives se ridică şi se studie în oglinda serviciului de croitorie care ţinea de magazinele navale. Noul ecuson de timonier-şef de pe mâneca stângă făcea încă parte dintr-un vis, din ceva ireal.

Bătrânul subofiţer, care-i fusese instructor şi supraveghetor încă de la sosirea sa aici, chicoti:

– Parcă mai bine decât „strivitor", ei?

Ives scutură din cap.

– N-am crezut să se poată aranja lucrurile atât de uşor. Înainte am avut parte numai de hârtogărie, corvezi şi cereri de a-l vedea pe Bătrân pentru orice lucru, cât de neînsemnat. Zâmbi. Regimul ăsta nou îmi convine.

Subofiţerul îşi umplu pipa şi spuse:

– Ai dreptul la doar patruzeci şi opt de ore, ştii bine.

Ives verifică maldărul de echipament nou-nouţ. N-ar fi stricat să se întoarcă la ceva de genul Forţelor de Coastă, dacă aşa i-ar fi impus noua slujbă. Nave mici, sentimentul de a-ţi purta singur de grijă, care lipsea pe portavioane şi pe crucişătoare. Îşi înfrână hohotul de râs ce-i dădea ghes. Şi mai ales pe încartiruirile deţinuţilor.

– Nu mă duc nicăieri, spuse Ives. Rămân să mai schimb o vorbă cu unii şi cu alţii.

Pe subofiţer îl impresionară plăcut aceste cuvinte.

– E nevoie să înlocuieşti pe cineva, zise el. N-ar trebui să-ţi spun, dar m-am gândit că nu ţi-ar strica să ştii.

Ives ridică din umeri.

– Cu tipul ce s-a-ntâmplat?

– Nu ştiu sigur. Sunt cam secretoşi ăştia cu care te-ai încurcat tu. Oricum, a fost un raid, ceva; un raid care n-a ieşit bine.

Ives se uită la cuţitul de comando şi la tocul în care avea să-şi poarte revolverul model nou atunci când urma să intre în serviciul activ. Şi-l luase cu el la tragerile executate în poligon, deşi, oricum, era un excelent ochitor: în acele vremuri trecute făcuse parte din echipa reprezentativă a Poliţiei Metropolitane.

Un tip bun la toate, aşa era considerat. Boxer, rugbist, cu mână meşteră la pistoale şi puşti. În sfârşit, îi prindeau şi lui bine la ceva toate aceste lucruri.

Chipul marinarului reapăru în pragul uşii.

– Cale liberă, domnilor! A fost o alarmă falsă; este iar un raid asupra Londrei.

– Vai de mama lor! făcu subofiţerul.

Ives văzu foarte clar cu ochii minţii totul. Mormanele de moloz. Găurile căscate. Autobuzele cu etaj răsturnate. Londra lui. Şi apoi nodul din gât în momentul în care dădeai colţul, iar o voce înecată în lacrimi striga: „Slavă Domnului, un poliţai!" Pe urmă înlăturarea ravagiilor produse. Evacuarea morţilor. Datoria de a inspira prin prezenţa ta încredere, indiferent de ceea ce simţeai în adâncul sufletului.

Scoase lent cuţitul din teacă. Acum avea şansa să întoarcă şi el lovitura.

Ofiţerul de la magazie li se alătură la tejghea.

– Semnează aici!

Nu conta că era vorba despre un viitor erou sau despre un prizonier în aşteptarea Curţii Marţiale. Trebuia să se semneze pentru tot.

Singură, în biroul puternic luminat de la Operaţiuni, ofiţerul secund Balfour o urmări pe pitulice luând foile de drum pentru cei doi locotenenţi, care aveau să treacă după ele, şi închizând uşa în urma sa. Femeia se gândi un moment la ei. Allenby era drăguţ,

însă părea retras în sine însuşi până la autodistrugere. Se gândi că, de când se transferase la Secţia Specială a lui Prothero, dobândise capacitatea de a accepta astfel de complicaţii. Secretă sau nu, această secţie ajunsese să le fie cunoscută aproape tuturor drept Marina lui Prothero. Denumirea i se potrivea de minune.

Se gândi şi la Frazer, canadianul înalt. Îl văzuse cum se uita la trupul ei şi îşi închipui că era un tip cu care lesne te-ai fi putut încurca.

Gândul o străbătu asemenea unui jungher.

Pusese pe uşă un semn cu „Nu deranjaţi." Prothero plecase spre Plymouth pentru o întâlnire şi un exerciţiu de comando. Poate avea s-o sune în jurul cartului doi, dar în nici un caz mai devreme. Se aşeză mai bine în scaun şi deschise sertarul de jos al biroului. Înăuntru, lucind, era o sticlă de gin golită pe jumătate. Fusese oare cândva plină?

Cotrobăi după cutia cu bomboane de mentă, ducându-se brusc cu gândul la mica şi devotata secţie de fete pe care o controla. Să fi ştiut sau să fi bănuit vreuna dintre ele? Prothero în nici un caz nu o suspecta, altfel ar fi trimis-o ramburs înapoi la îndatoriri generale, cum ar fi cea de ofiţer la cine ştie ce Pitulicerie mohorâtă.

Scutură o ceaşcă în coşul de gunoi, după care şi-o umplu cu gin simplu.

– Oh, Dumnezeule, ajută-mă, îşi şopti ea, apoi îl dădu pe gât, scuturându-se din cauza tăriei arsurii şi la gândul inutilităţii gestului.

Duse o mână la spate şi scoase din buzunarul mantalei un portofel pe care îl puse pe birou.

La asta ajungea mereu. Uneori mai repede decât alteori. Scoase fotografia şi o privi fix. Era de parcă i-ar fi scăpat vreun amănunt, chiar dacă o studiase de un milion de ori.

Un alt locotenent de marină oarecare, zgâindu-se la aparatul de fotografiat în acea ultimă dimineaţă. Acea dimineaţă atât de deosebită în care... O lacrimă îi căzu pe încheietura mâinii. Băgă în grabă poza înapoi în portofel.

O, Paul, mi-e atât de dor de tine!

Telefonul zbârnâi lângă cotul ei şi lângă ceaşca goală.

– Ofiţer secund Balfour, Operaţiuni.

Vocea de la celălalt capăt al firului întrebă ceva, iar femeia răspunse:

– Voi reveni eu cu un telefon.

Abia mai vedea, ca prin ceață, dar nimic din inflexiunea vocii nu o trădase. Încă.

Așează cu foarte multă grijă receptorul în furcă și își potrivi nodul de la cravată.

– N-o să ajute la nimic, spuse ea. Pur și simplu n-o să ajute.

Comandorul Aubrey Prothero își asculta propria-i respirație greoaie, în timp ce privea țintă harta colorată, întinsă pe masă cu ajutorul unor greutăți așezate pe marginile ei. Un bec solitar cu abajur își revărsa lumina la capătul unui fir foarte lung, astfel încât totul, în afara de hartă, stătea în penumbră.

O simplă fâșie de coastă. S-ar fi putut afla oriunde între Africa de Nord și Adriatica. Era realizată la scară mare, cu mici steluțe și săgeți de hârtie prinse pe ea, pentru a indica diferitele zone și posibilele obiective.

Totul era foarte tăcut, se gândi comandorul, chiar și Cartierul său General din Portsmouth. Și aici, în Plymouth, se suferea rău de pe urma raidurilor aeriene, iar birourile acestei secții erau protejate cu beton și oțel împotriva acestora, mai puțin pentru cazul unei lovituri directe.

Venind parcă de la kilometri distanță, se auzea zbieretul înfundat al unui instructor artilerist care iniția o companie de proaspeți recruți în misterele defilării și ale instrucției cu arma și baioneta; utilitatea unui asemenea antrenament pentru personalul care urma să plece pe mare îl depășea pe Prothero.

Cursa nebunească până la Plymouth îl făcea să-și simtă vârsta. Țăcănitul său de șofer de la Marina Regală se întrecuse pe sine. Chiar și așa, întârziase, iar lucrul acesta îl deranja.

Îi simți pe ceilalți doi inși din încăpere urmărindu-l. Aceștia nu comentaseră în nici un fel întârzierea sa, dar erau probabil bucuroși să descopere o abatere de la propriile lui reguli instituite în această privință.

De ce? Poate că vreuna dintre fetele de la SDO[1] încurcase comunicările sau retranscrisese greșit ora. Era surprinzător că Lynn Balfour nu observase. Nu o caracteriza căutuși de puțin.

[1] *Signals Dispatching Office* – Biroul de transmitere a comunicărilor (n. tr.).

Comandorul ridică scurt privirea. Ceilalți doi ofițeri erau militari de carieră: un general de brigadă și un maior. Panglicile medaliilor dobândite în uitate campanii militare luceau în lumina crudă, însă deasupra acestora, chipurile lor erau în întuneric total. De parcă ar fi avut de-a face cu două cadavre decapitate.

– Ne pare rău că te zorim, Aubrey, dar am fost luați pe nepregătite.

Prothero se controlă în ultima clipă să nu adauge: „Din nou". Încă se mai gândea la ofițerul secund Balfour.

– E un pic cam riscant chiar și pentru tipii noștri, zise el.

– Forțele noastre armate din Africa de Nord înaintează ca apucatele, spuse generalul de brigadă. Am aflat astăzi că Rommel a fost trecut sub ordinele directe ale lui Hitler în persoană. Cât de curând, va fi silit să predea conducerea întregului Afrika Korps, sau a ce o mai fi rămas din el, lui von Arnim. Se pare că Hitler e pregătit să-i sacrifice cu totul. *El* nu se-ncurcă cu Dunkerque-uri.

Comandorul se aplecă deasupra hărții, palmele lui mari aducând cu niște recife de corali. Era greu de acceptat că Rommel, Vulpea Deșertului, cel care își câștigase respectul atât al propriilor săi oameni, cât și al Armatei a 8-a, dădea înapoi. Acest lucru ar fi urmat să dăuneze moralului germanilor mai mult decât orice altceva.

Prothero auzi masa scârțâind sub greutatea lui. Harta reprezenta o mică porțiune din coasta de nord a Siciliei. O regiune nicidecum indicată. Atunci când germanii aveau să se retragă acolo din Africa de Nord, aceasta devenea cu siguranță o zonă deosebit de periculoasă pentru debarcarea sau recuperarea de agenți, chiar și cu ajutorul așa-zișilor partizani locali. Majoritatea erau niște bandiți.

– De luni de zile spun că nu-mi convine situația din Sicilia, vorbi el, dar n-am găsit prea mult sprijin pentru opiniile mele. Nu căuta să-și ascundă amărăciunea. Acum ar putea să fie prea târziu să mai schimbăm ceva. Atunci când germanii vor fi, în sfârșit, alungați din Africa de Nord, Aliații vor dori să invadeze Sicilia în cel mai scurt timp posibil. Înainte ca Pirpiriii să aibă răgazul de a se regrupa și de a instala o pază de coastă suplimentară. O dată va fi și inamicul în defensivă. Să vedem atunci dacă o să le mai convină sau nu.

– Ziceai ceva de o echipă nouă? întrebă maiorul cu blândețe.

– Da. Oameni pricepuți.

Revăzu în gând închistarea lui Allenby și încercarea lui Frazer de a-i lua apărarea. Împreună, cei doi o să-i înlocuiască cu brio pe cei uciși sau dispăruți.

– Trebuie să stabilim legătura cu sicilienii. Teroriști, partizani, oricine se încadrează în schema voastră. O dată invazia începută, va fi prea târziu. Amărâții ăștia sunt în stare să se sfâșie între ei, așa cum au făcut iugoslavii. Acum e bătaia peștelui. Cine nu e cu noi e contra noastră.

Generalul de brigadă nu căută să-și disimuleze ușurarea.

– Secția mea vă va da tot ajutorul posibil.

Chipul maiorului intră în conul de lumină atunci când se aplecă să deschidă niște dosare.

– Canadianul, Frazer, cum e?

Prothero chibzui.

– Bun. Încăpățânat, dar nu recalcitrant. Genul de om care poate acționa rapid și care-i poate îmbărbăta pe cei care depind de el. Până acum ar fi trebuit să i se încredințeze deja o comandă. E o mare pierdere.

Și iar ajunse pe punctul să adauge: „Ca de obicei."

Apropoul fusese bătut.

– Voi pleca imediat înapoi, mai spuse comandantul. Se gândi că șoferului avea să-i placă la nebunie acest lucru. Lăsați asta în seama mea. În câteva zile vă voi aduce la cunoștință modul de punere în practică și desfășurătorul.

Generalul de brigadă se ridică în picioare.

– Puteam face ceva pentru moment?

Prothero ridică din umerii săi masivi.

– Să vă rugați.

Un curier îl conduse afară, în aerul serii. Nu prea aduce a primăvară, gândi comandorul.

Trecu, fără să-i bage în seamă, pe lângă câțiva marinari care-l salutară; în mintea lui planul începea deja să prindă contur. Curând urma să apară pe hartă un nou indicator sau un nou steguleț, și ideea avea să fie transpusă în fapt.

Îi disprețuia pe indivizii de teapa celor doi pe care tocmai îi părăsise. Acestora nu le păsa deloc de oamenii care duceau la îndeplinire schemele lor gândite cu picioarele. Pentru ei nu erau decât niște pioni, niște unități fără identitate. Contau doar misiunea și cele care aveau să mai urmeze după ea. Era de datoria Operațiunilor Speciale să se asigure că oamenii nu mureau degeaba.

Prothero îl zări pe șofer așteptând lângă mașină și grăbi pasul.

Numai că era din ce în ce mai greu să te-asiguri de acest lucru.

3. Floare la ureche!

Așa după cum întrevăzuse Prothero, atunci când primise aprobare de sus, lucrurile se puseră în mișcare rapid.

Împreună cu câțiva soldați și cu o mână de pușcași ai Marinei Regale, Frazer și Allenby se pomeniră făcuți pachet și trimiși pe un transportor de trupe Dakota, cu destinația sudul Gibraltarului. Acolo, abia dacă avură timp să facă o baie înainte de a fi luați, ori mai degrabă escortați, de un aghiotant cu înfățișare severă și lăsați să străbată Mediterana pe timp de noapte într-un mototorpilor.

Ghemuit într-un colț al cabinei de cart a MTB-ului, Allenby încerca să-și ia gândul de la ultima mină, să restabilească și ultimul fragment de amintire care-i mai lipsea. Se gândea, totodată, la cuvintele pitulicii-intendent, la modul în care ofițerul secund încercase să le mai îndulcească, întrebându-l de mina de la spital.

Se mai gândea și la ultima raită dată pe acasă; la extraordinara schimbare din atitudinea mamei sale atunci când i-l prezentase pe Frazer. Pe drum, Allenby își blestemase în numeroase rânduri ideea de a se întoarce acasă: se zicea că Frazer este fiul unui milionar, bine cunoscut armator de iahturi, și așa mai departe. Avea să fie șocat de casa dărăpănată și lipită zid în zid

cu vecina ei, de grădinița din spatele acesteia, unde tatăl său se străduia să cultive legume. „Puneți umărul la victorie!" Toate casele de pe bătrânul drum erau dărăpănate, măcinate de război. Fără reparații, cu prea multe raiduri aeriene, cu prea puțini bărbați în preajmă, care să le zugrăvească și să le peticească.

Însă Frazer se instalase de parcă s-ar fi simțit într-adevăr bine. Îi cucerise în mod evident inima mamei lui și mersese până la a-l face pe tatăl său să vorbească despre Somme, lucru aproape imposibil, de altfel.

„Și tatăl meu a fost acolo, domnule Allenby", spusese tânărul, cu glasul lui tărăgănat și blând. „Și la Passchendaele."

Ochii bătrânului se încețoșaseră, dar lăsase să-i scape acel zâmbet în colțul gurii pe care Allenby îl știa și îl iubea dintotdeauna. „Nu e ceva ce să se uite... ăă, Keith." Pe drumul înapoi spre gară, Frazer remarcase: „Niște oameni cumsecade. Sper că m-au plăcut."

Locotenentul își petrecea majoritatea timpului pe puntea MTB-ului, sporovăind cu CO[1]-ul și scrutând harta în vreme ce vasul se legăna și sălta în noapte.

Locurile de pe coasta Africii de Nord arătau ca niște borne ale războiului. Acum, roata norocului se schimba și cel puțin această etapă a lui era pe sfârșite.

Bombardarea Oranului de către Marina Regală Britanică pentru a distruge vasele de război ale aliatului ei, după ce guvernul francez se predase lui Hitler, fusese o necesitate. Astfel, dacă navele ar fi căzut în mâinile inamicului, balanța puterii pe mare s-ar fi înclinat împotriva Marii Britanii. Și totuși, francezii care rămâseseră în Tunisia și Algeria nu uitaseră și nici nu iertaseră asta vreodată.

Nume noi apăreau permanent în comunicatele recente. Benghazi, Tobruk și, în fine, El Alamein, unde Armata a 8-a făcuse un ultim efort disperat și învinsese.

În cazul în care căpitanul MTB-ului știa ceva despre misiunea lor sau despre destinația finală, știa numai pentru sine.

Frazer își amintea ceea ce spusese ofițerul secund Balfour despre păstrarea secretului. Păcat că nu mai apucase să-i vorbească înainte de a fi conduși la aerogara Marinei. O sunase la

[1] *Commanding Officer* – ofițer la comandă (n. tr.).

Centrul Operativ, dar, de fiecare dată, fusese ocupată. În vreo ședință, sau prinsă cu nenumăratele ei îndatoriri. Cel puțin așa i se spusese. Încă se mai întreba dacă nu cumva îl evitase.

La patru zile de la plecarea din Gibraltar, își croiau drum în portul tunisian Sousse.

Frazer și Allenby stăteau unul lângă altul pe punte, în timp ce vasul se strecura nervos printre epave, în parte scufundate, și rămășițe plutitoare. Li se semnaliză să amareze de-a lungul unei improvizații de ponton care părea construit de niște copii.

Căpitanul MTB-ului schiță un zâmbet.

– Vă așteaptă un jeep. Am să ordon să vi se transbordeze echipamentul.

Aruncă o privire spre oraș: clădiri bombardate, ferestre ca niște găvane goale, pânze de fum plutind la întâmplare.

– Aici avem baza, continuă el, și în glas i se simțea mândria. Este la numai două sute cincizeci de kilometri de Sicilia și cred că flotila mea a brăzdat fiecare centimetru al acestei distanțe. Germanii au încercat să aprovizioneze Afrika Korps de pe mare, pe timp de noapte. Acum încearcă să-și evacueze tancurile și trupele în același fel. Probabil că fundul mării e împânzit cu ei.

Dădură mâna și Frazer își aminti de clipa în care părăsise *Levant*-ul. Cam acum o lună, gândi el. Părea să fi trecut un secol.

Jeepul aștepta, după cum li se promisese. La volan ședea un tânăr foarte bronzat, în cămașă și pantaloni scurți kaki. Nu purta grade sau însemne, însă, de cum se dădu jos, duse mâna la șapca marinărească și salută.

– Matelot Weeks, domnule. Detașamentul naval 75.

Frazer aprobă din cap. Vru să zâmbească, însă tânărul marinar arăta nemaipomenit de serios. Nici măcar un nume de vas pentru noua lor încercare. Un număr, ca la inventar.

Urcară în mașină, iar marinarul spuse:

– Cam cincisprezece kilometri, domnule, atâta-i drumul.

Plecară în trombă și roțile împroșcară în urmă cu nisip și praf.

Frazer resimțea căldura pe fața sa. O zăpușeală cum nu mai cunoscuse vreodată. Căldura și un iz greu și ciudat. Vastitatea deșertului, gândi el. Un loc punctat cu tancuri și resturi de

camioane incendiate și dezmembrate, cu tunuri zdrobite și cu mult prea familiarele cruci de lemn.

Se îndreptară spre nord către Tunis, pe porțiunea de coastă prin dreptul căreia trecuseră în ultima lor noapte pe MTB.

– E tevatură mare, Weeks?

Cadetul se uită la Frazer cu ochii lui inocenți.

– Nu tocmai.

Afirmația putea fi luată în ambele sensuri. *Discuțiile neglijente costă vieți*, decretau posterele, iar cele ceva mai sclipitoare proclamau: *Fii ca tati, ține-o pe mami* [1].

Cartierul General al Detașamentului naval 75 arăta din toate punctele de vedere ca o groapă de gunoi. Un șir eterogen de vehicule capturate, majoritatea italienești și germane, maldăre de lăzi, bidoane turtite, împrăștiate printre cuiburi de mitralieră camuflate și baricadate cu saci de nisip. Câteva cratere, în caz că cineva simțea nevoia să i se aducă aminte cât de aproape erau bazele aeriene ale inamicului.

Iar dincoace, marea, asemenea unui prieten. De un albastru-intens și liniștită, dacă treceai cu vederea epavele și matahalele pe jumătate scufundate care zăceau lângă țărm.

– Așadar, ați ajuns.

Frazer și Allenby se pomeniră față în față cu un ofițer de marină înalt, fără șapcă, îmbrăcat în kaki. Tresele mototolite de pe umăr arătau că este locotenent-comandor, dar înfățișarea și pistolul de calibru mare de la centură îl făceau să pară mai curând un soldat. Îl salutară, iar bărbatul le zâmbi. Asta îl întinerea cu zece ani, gândi Frazer.

– Numele meu este John Goudie, se prezentă el. Eu sunt comandantul aici.

Nu catadicsi să mai dea și alte explicații. Goudie se distinsese în domeniul vedetelor de război pe tot întinsul Mediteranei, iar mai înainte pe mările strâmte, care erau cam singurul obstacol dintre germanii victorioși și falezele albe ale portului Dover.

Trei aparate Spitfire vuiră pe deasupra capetelor lor, la joasă înălțime.

[1] În engleză se pronunță identic cu: „Fii ca și mort, tine-ți fleanca." (n. tr.)

– RAF [1]-ul a fost foarte de treabă, spuse Goudie. I-a împiedicat pe nemți să ne deranjeze prea mult. Pe moment nu ne trebuie fotografii aeriene, mulțumim frumos.

Vocea sa răsună zglobie, lipsită de orice griji.

Frazer îi aruncă o privire lui Allenby și se întrebă ce gândea acesta. În general, era greu să-ți dai seama. Erau două firi diametral opuse, dar se înțelegeau bine.

Își aminti de vizita lui acasă la Allenby, de felul în care acesta își supraveghea mama, temându-se de ceea ce ar fi putut ea să spună. Însă Frazer simțise o admirație pentru femeia și soțul ei veteran, fără un picior. Casa era măcinată de război, dar părea să întruchipeze tot ce ajunsese el să îndrăgească la englezi: îndârjirea de nezdruncinat a celui amărât. Până și modul în care mama lui Allenby le servise ceaiul, cu dărnicie. Probabil că fusese rația lor pe mai mult de-o săptămână.

Chiar în acel moment, Frazer comisese singura greșeală: se oferise să scrie acasă și să le ceară alor săi să le trimită niște pachete cu alimente. Mama lui Allenby îl privise cu răceală. „Ne descurcăm, mulțumim. Ne-am obișnuit. Niciodată n-am dus-o prea ușor în casa asta."

O scuză, o acuzație că soțul ei nu fusese în stare să găsească o slujbă ca lumea după acel război... Era greu de spus. Mai târziu, Allenby încercase să se justifice, dar Frazer replicase: „Avea dreptate, hm? Cu asemenea remarce, nu sunt cu nimic mai bun decât un yankeu îngâmfat."

Locotenent-comandorul Goudie îi conduse pe o mică ridicătură de stâncă, printre bolovani. Arătă în jos, spre un port natural, de formă ovală. Cu excepția sfărâmăturilor împrăștiate de război, locul părea să existe acolo de când lumea. Se auzea zgomot de ferăstraie și ciocane, iar din megafonul aflat în apropierea unor corturi scunde și camuflate răsuna muzică de jazz.

În vreme ce se apropiau, Frazer urmărea forfota oamenilor de la bază. Cei mai mulți dintre ei purtau doar pantaloni scurți, alcătuind o masă cenușie. Însă toți erau tineri, foarte zdraveni și în formă. Parcă făceau parte dintr-un alt fel de marină, iar majoritatea se amuzau evident pe seama celor doi nou-veniți, în uniformele lor incomode.

[1] *Royal Air Force* – Aviația Militară Britanică (n. tr.).

Lui Frazer îi zbură gândul la *Levant* și se întrebă dacă nu cumva îl uitaseră deja. Unde se afla vasul acum? Pufăind înapoi spre Halifax, Nova Scotia, sau patrulând în sus și-n jos de-a lungul liniilor navelor comerciale, ori poate în Newfoundland, pregătindu-se să părăsească St. John's.

– Poftiți înăuntru, spuse Goudie. Bine-ați venit în debandadă!

Era un cort puțin mai mare decât celelalte, plin cu mese din blaturi așezate pe capre, într-un mod grosolan, cutii cu rații alimentare și lădițe cu muniție pentru armamentul de calibru mic.

– Luați loc aici, domnilor, zise locotenent-comandorul. Cu spatele la mizeria asta, n-o să vă simțiți chiar atât de prost.

Așteptă să intre un marinar cu o tavă sub braț.

Goudie ridică o sprânceană.

– Ginuri mari, bănuiesc.

Frazer îl urmări desfăcând un săculeț de pânză și scoțând niște hârtii. Foate calm și stăpân pe el, gândi locotenentul. Dar încordat ca un resort. Dacă jumătate dintre lucrurile pe care le auzise despre isprăvile lui Goudie erau adevărate, atunci mare minune că acesta era încă dintr-o bucată.

Goudie ridică privirea și vorbi brusc:

– Sper că Șeful v-a pus în temă.

Cei doi confirmară din cap și băură ginul. Frazer se gândi că era ciudat să auzi numele lui Prothero pomenit aici. Acesta părea să se potrivească acolo, în UK[1]. Tânărul aproape că se înecă, dându-și seama că paharul era plin cu gin simplu; ardea ca focul. Văzu cum ochii lui Allenby se umplură de lacrimi, în timp ce locotenentul încerca să-și înăbușe tusea.

Goudie se strâmbă.

– Apa nu e bună de băut. Pirpiriii au otrăvit o parte din ea când au plecat, Dumnezeu să-i binecuvânteze! Iar instalația noastră de produs gheață este în Alex[2], după câte-am auzit! îi lămuri el, aproape amuzat. Așa... Întinse pe masă o hartă jerpelită. Coasta de nord a Siciliei, iar aici... – ciocăni cu o linguriță în hartă – aici este obiectivul.

[1] *United Kingdom* – Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord (n. tr.).

[2] Alexandria (n. tr.).

Obiectivul. În ciuda căldurii și a ginului, te trecea senzația unui duș cu apă rece ca gheața. Urmau să intre în acțiune fără nici o perioadă de pregătire preliminară.

Goudie văzu expresiile de pe fețele lor și spuse molcom:

– Păi, noi vă așteptasem mai curând și *nu* prevăzusem faptul că ghinioniștii voștri predecesori aveau s-o pățească, înțelegeți?

Frazer deschise gura să pună o întrebare, dar o închise la loc atunci când Goudie continuă:

– În orice caz, n-am avut de ales. Pirpiriii se retrag din Africa de Nord mâncând pământul. Raidul, raidul *nostru*, va fi asupra unei uzine electrice nou-nouțe, pe care germanii au construit-o în Sicilia. După cum poate știți, insula primește întreaga energie de pe continent, printr-un cablu aerian, pe deasupra strâmtorii Messina. Dacă vom debarca – zâmbi –, când vom debarca, va trebui să ne luăm măsuri de siguranță, astfel încât cablul să rămână intact. Dar asta îi va privi pe Maronii[1], în momentul în care vor da buzna pe țărm. Noua instalație este importantă din alt motiv. Dacă așteptăm până când toate trupele germane se retrag în Sicilia și pe continent, în Italia, atunci dușmanul va fi neîndurător cu oricine va încerca să-l saboteze. Rezistența, sau cum vreți să-i ziceți, e singura noastră speranță. Nu iubesc guvernul italian și-i urăsc pe germani pentru că au zădărnicit activitățile inamicului cu mult mai multă eficiență decât ar fi putut-o face vreodată carabinierii.

Allenby vorbi pentru prima oară:

– Să li se acorde încredere celor din Rezistență? Ca să le arătăm că suntem pregătiți să-i susținem în timpul și după eventuala invazie?

Goudie dădu aprobator din cap.

– Ai o minte iute. Asta-i bine.

Frazer privi harta.

– Cum ajungem acolo, domnule?

– Mările de la nord și vest de Sicilia mișună de nave. Vase care iau parte la evacuarea din Africa de Nord, la mutarea proviziilor și a muniției, și desigur flota de pescuit, fără de care germanii ar avea multă bătaie de cap. Înainte, era incomparabil mai ușor să te prindă dușmanul. Toate navele noastre participau la luptele cu

[1] Trupele de desant (n. tr.).

convoaiele de lângă și de dincolo de Malta, iar submarinele erau extenuate tot urmărind convoaiele lui Rommel până în Italia și înapoi. Acum însă, noi și americanii avem o umbrelă aeriană douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, iar forțele noastre ușoare de coastă vânează, pornind din Sousse și Bone, chiar și ziua în amiaza mare. Se uită pe rând la cei doi. Așa că, în principiu, ar trebui să fim în stare să ne strecurăm printre patrule, să ne întâlnim cu partizanii sicilieni, să aruncăm în aer obiectivul și dup-aceea s-o-ntindem. Ar trebui să avem avantajul surprizei. Nimic asemănător n-a fost întreprins vreodată împotriva coastei nordice. Este mai mult de mers, dar e mai puțin apărată. Se încruntă. Sau cel puțin așa am primit asigurări de la creierele din Intelligence[1].

Un sunet de goarnă sfâșie liniște din jurul cortului și Goudie ridică din umeri în semn de scuză.

– Îi avem cu noi pe cei din Marina Regală. Ei participă la mai toate bătăliile în SBS[2], însă le place să respecte cât de cât ceremonialul, indiferent dacă se află sau nu în mijlocul acestui afurisit de deșert. Duceți-vă cu matelotul Weeks să vă cazați. Cred că n-o să stați aici prea mult.

Frazer rânji.

– Sună a prevestire rea.

Goudie îl măsură gânditor din priviri.

– *Este* o prevestire rea.

Afară, soarele părea mai fierbinte ca oricând.

– Nu e chiar ceea ce mă așteptam, spuse Allenby.

Frazer îl bătu pe umăr și râse.

– Ai zis-o cum nu se putea mai bine, Dick, sunt mândru de tine!

Goudie dădu drumul foii de cort și-i făcu semn soldatului să mai toarne de băut.

Un tânăr locotenent intră prin capătul opus și se lăsă pe un scaun tapițat cu pânză de corabie.

– Cum arată, domnule?

– Bine. Goudie își simți ochii încețoșându-i-se în timp ce ginul îi ardea limba. E o treabă fără probleme. Intrăm și ieșim, nu ne băgăm în alte necazuri. Floare la ureche!

[1] Serviciul de spionaj (n. tr.).

[2] *Special Boat Squadron* – Detașamentul naval special (n. tr.).

Locotenentul luă în mână un exemplar rufos din *Lilliput* și dădu paginile în căutarea singurului nud.

– Îmi închipui că așa a crezut și Bill Weston, domnule.

Goudie se răsuci către el, cu ochii scăpărând.

– Ei bine, e mort, da? Probabil că a și fost greșeala lui de capsoman. Noroc că s-a-ntâmplat când s-a-ntâmplat. Altfel, am fi pierdut vasul și tot afurisitul de echipaj.

Încercă să pună paharul jos, dar mâna îi tremura atât de rău, încât mai ceru un rând.

Locotenentul se ridică în picioare și bâlbâi:

– Îmi pare rău, domnule. N-am vrut să insinuez că...

Goudie îi făcu semn cu mâna să se așeze la loc.

– Las-o baltă. Ăsta-i războiul și așa ne face el. L-ai văzut pe Frazer, locotenentul canadian? Ei bine, fiecare cartuș pe care-l tragem, fiecare canistră de petrol pe care-o folosim au fost trecute prin focurile Atlanticului de Frazer și oameni asemenea lui. Allenby e altfel. Și-a petrecut timpul dragând mine, apoi, nemulțumit de treabă, s-a întors pe țărm să dezamorseze ticăloasele astea de chestii atunci când cădeau în orașe și porturi. *Bărbați viteji amândoi.* Privi paharul umplut din nou, de parcă l-ar fi urât. Acum au venit la războiul *nostru*, unde vor fi nevoiți să învețe să-și murdărească mâinile laolaltă cu noi toți.

Locotenent-comandorul John Goudie, distins cu Crucea cu Tresă pentru Servicii Deosebite și de două ori menționat în ordinele de zi, stătea cu mâinile în șolduri și privea țintă micul port ce se întindea la picioarele lui.

– Ei bine, domnilor, iată-l!

Frazer se uită la profilul bronzat, cu părul decolorat de soare. Orice încordare resimțită la Goudie înainte de prânzul la care li se servise hrană rece părea să fi dispărut acum cu desăvârșire; dacă o fi fost vreuna. Scrută în direcția în care se uita acesta, alegând în minte din diversitatea de nave prăpădite. Unele dintre ele se foloseau pentru amarare de epavele parțial scufundate, altele stăteau laolaltă, moțăind parcă în lumina strălucitoare.

Se vedea o șalupă lustruită, vopsită în gri, care putea să fi fost la origine un iaht.

– Probabil că a costat ceva, spuse Frazer.

Goudie râse.

– Lângă ea.

Lângă ea, Frazer văzu un vas ciudat, cu coca joasă și care semăna foarte mult cu o barjă, exceptând faptul că puntea era acoperită cu țevile duble, ca niște țepi, ale tunurilor de apărare antiaeriană.

– E un bac tip Siebel, le explică Goudie. L-am capturat de la Pirpirii abia acum vreo două săptămâni. Chilă zveltă, puțin adâncă, mai degrabă ca a unei șalupe de desant evoluate; au fost folosite cu sutele pentru aprovizionare, iar mai târziu pentru evacuarea trupelor din Afrika Korps. Un armament foarte greu pentru dimensiunea lui și, desigur, un motor minunat.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite cu amărăciune.

Canadianul își aduse aminte de cele auzite despre Forțele Rapide de Coastă. Că MTB-urile și MGB[1]-urile lor erau propulsate cu ajutorul unor motoare ce funcționau cu benzină cu cifră octanică mare, pe când oponenții lor călăreau Dieseluri puternice, care nu „dădeau în clocot" la prima salvă de trasoare.

– Mecanicul nostru a făcut o treabă minunată, merge ca uns, spuse Goudie. Se uită la Frazer. Este al tău.

Locotenentul îl privi la rândul lui.

– Al meu?

Goudie se întoarse spre Allenby. Cu toate că se schimbase într-o cămașă kaki și în pantaloni bufanți, părea în continuare detașat de toți ceilalți.

– Amândoi aveți certificat de supraveghetor de trupă. Dacă pățim vreo nasoală, preluați comanda.

– Credeți că germanii vor înghiți gălușca, domnule? se interesă Frazer.

– Sper. E tot ce avem pe moment. Goudie zâmbi încurajator. Douăzeci de pușcași marini și niște explozibil bine plasat; până la micul dejun ar trebui să fim înapoi. Floare la ureche! spuse, folosind expresia lui favorită. Deveni apoi serios. Aveți un nou aspirant timonier, un tip priceput din toate punctele de vedere; îl cheamă Ives. În rest, fostul echipaj al locotenentului Weston. Cei mai mulți dintre ei au participat la câteva acțiuni.

[1] *Motor Gun Boat* – canonieră (n. tr.).

– Weston? El a fost cel...

Goudie îi aruncă o căutătură impasibilă.

– Da. El.

Locotenent-comandorul coborî panta, plimbându-şi privirea peste tot, gata să dea comenzi. Serviciile Speciale, şi în particular SBS-ul, învăţaseră să folosească orice le stătea la îndemână, şi chiar cu efecte mortale.

Goudie făcu un gest simplu cu mâna înspre bacul Siebel, amarat, şi imediat o mică ambarcaţiune se desprinse de lângă acesta.

– E un sublocotenent la bord, pe nume Archer. Brânză bună în burduf de câine! Aveţi grijă, a început să cam fie atins de bombe.

– Câţi sunt în companie? întrebă Frazer.

Totul se petrecea mult prea repede. Dintr-o dată se afla la comanda unui bac german, pe care, în mod evident, avea să i se ceară să-l ducă într-un port inamic. Aşa, pur şi simplu. Goudie nu părea să aibă vreo îndoială în privinţa asta.

– Douăzeci, excluzându-i pe Archer, pe timonier şi pe un subofiţer numit Gregson, unicul de pe vas care face parte din armata regulată.

Un singur vâslaş îi conduse spre navă, un marinar atât de mânjit cu ulei şi vaselină, încât părea că tocmai se târâse prin santină.

Frazer urcă pe puntea joasă şi-l auzi pe Goudie spunând:

– Mi-e teamă că nu avem nici comitet de întâmpinare, nici fanfară.

Comentariile şi maniera degajată ale lui Goudie începeau să-l zgârie pe Frazer pe creier. Ce naiba avea de se purta astfel?

– Ia te uită, zise Allenby.

Arăta cu degetul la însemnele germane pictate pe puntea joasă, ca un capac de ladă.

Un bărbat înalt, tuns regulamentar, ieşi din umbră şi salută. În mijlocul retuşurilor de vopsea şi al găurilor de gloanţe astupate, părea foarte îngrijit şi oarecum liniştitor.

– Ives, domnule. Se uită spre Frazer. Timonier în exerciţiu.

Canadianul zâmbi. Îi plăcea. Ives îşi făcuse temele, altfel de ce nu i s-ar fi adresat tot atât de bine lui Allenby?

– Vă voi conduce în turul vasului, domnule.

– Te-am văzut la Eastney Barracks, spuse Frazer.

– Exact, domnule. Duse mâna la tocul pistolului de la şold. Aici mai merge.

Urcă înainte pe o primă scară ce ducea la un spaţiu gol mai lung, în care puteau fi transportate trupe şi provizii.

Allenby îşi aminti de toate minele neexplodate cu care avusese de-a face şi de alarmele false. De străzile pustii şi de obişnuitul bărbat în albastru, care întotdeauna aştepta să-i predea lui sarcinile.

– Arată ca un poliţist, Keith, şopti el.

Goudie rânji.

– Asta a şi fost.

Apoi Frazer şi Allenby părură să rămână cu totul pe mâinile lui Ives; locotenent-comandorul dispăru.

Se căţărară pe carena lungă, vorbiră cu artificierul şi cu cei doi fochişti care, împreună cu o grămadă de ajutoare, se îngrijeau de funcţionarea motoarelor. Gregson, subofiţerul, era artilerist şi, în ciuda uniformei kaki boţite, avea o prestanţă care impunea şi care-l trăda a fi un refugiat din insula Whale. Sublocotenentul, Archer, era un tânăr delicat, fără astâmpăr, cu sprâncene roşcate, asemenea celor două smocuri de păr ce se iţeau de-o parte şi de alta a şepcii pătate. Arăta uşor nebun, gândi Frazer. Prea grăbit să zâmbească din orice, ceea ce-l făcea să pară şi mai ţicnit.

– Mulţumiţi?

Goudie se întorsese la fel de brusc cum dispăruse.

– Păi, desigur, aş avea nevoie de ceva mai mult timp să...

Locotenent-comandorul i-o tăie scurt:

– N-avem. Mă voi îngriji să terminaţi de încărcat până la apusul soarelui. Apoi o putem lua din loc. Vă voi pune la curent cu celelalte chestiuni mai încolo.

– Veniţi cu noi, domnule?

De ce să fi fost surprins? Goudie nu părea să fie genul de om care să se încreadă într-un nou-venit neiniţiat. Atlanticul nu conta în nici un fel aici, şi el se făcuse foarte clar înţeles în această privinţă.

– Normal. Îl măsură din priviri timp de câteva secunde, părul decolorat fluturându-i uşor în briza caniculară. Uite ce e, spune dacă nu poţi să te descurci. O să te înlocuiesc.

Acum nu mai zâmbea.

– Nici gând, răspunse calm Frazer, privind într-o parte pentru a-şi ascunde mânia. Domnule?

Goudie dădu aprobator din cap. Satisfăcut.

– Păi, atunci, hai să mergem să scriem nitică istorie, ce ziceţi?

Allenby salută în timp ce locotenent-comandorul sărea sprinten în ambarcaţiune.

– Şi abia am ajuns aici, spuse el pe un ton descurajant.

Frazer se întoarse cu spatele la ambarcaţiune.

– Îţi pare rău că te-ai oferit voluntar, Dick?

Allenby se uită la noul său prieten şi scutură din cap.

– Nu-mi mai pare.

Constată cu uimire că o spusese din convingere.

4. La naiba cu precauţia!

Frazer se trezi dintr-un foc, mintea lui înregistrând instantaneu tangajul neobişnuit al carenei şi duduitul regulat al motoarelor.

O umbră anonimă plutea pe lângă prici.

– Cartul, domnule. E zero-trei sute şi cam strânge un pic.

Umbra dispăru.

Frazer se ridică în capul oaselor, cu picioarele atârnându-i peste marginea priciului, şi îşi trecu degetele prin părul răvăşit. Nu se mai simţise curat de când părăsise Anglia. Sorbi din ceaiul fierbinte şi se strâmbă în întuneric. Până şi acesta avea gust de motorină.

Aprinse un bec foarte slab şi îşi trase vechile cizme marinăreşti. Acestea ajunseseră o parte din sine însuşi, în perioada tuturor convoaielor, când, pe calm plat, U-Boat-urile ieşeau la suprafaţă să ucidă, sau când, pe timp de furtună dezlănţuită, îi dădeai dracului pe duşmani şi nu te mai gândeai decât să nu te scufunzi.

Scrută ceasul de la mână şi îşi aminti de vremea în care o văzuse pe Caryl ultima dată. Se întâmplase în timpul unei permisii de o săptămână la Toronto. Putea să revadă în minte totul: camera mare de la *Royal York Hotel* şi imposibilitatea de a cere

ceva de băut tocmai când avea mai multă nevoie. Era același ceas de-atunci. La fel și cizmele. Cadranul fosforescent lucind în întuneric și ea, care începuse să plângă și-i spusese: „Nu mai pot îndura starea asta."

Frazer oftă și se ridică în picioare; puntea îi cobora în întâmpinare asemenea unei trambuline. Cu ochii minții zărea coasta siciliană, tot atât de clar întipărită în memorie ca și celelalte amănunte ale raidului. Dacă Goudie îl va prinde cu vreo chestie, aceasta nu va fi în nici un caz o omisiune.

Se aflau pe mare de două zile, sau ar fi putut să se afle la vremea când vor fi ajuns în sătucul de pescari, în care inamicul își punea la punct uzina electrică. Așa mic cum era, satul reprezenta o alegere bine gândită. La ședința ținută înainte de a porni la drum, Goudie punctase pe hartă un dig care le prindea bine și o linie de cale ferată cu ecartament redus, ce pornea de la o exploatare din apropiere și care, cu siguranță, le făcuse germanilor cu ochiul.

Frazer își puse centura cu pistolul și se gândi la bărbatul care venea cu ei. I se spunea maiorul Thomas, însă cărui regiment aparținea sau care era propriu-zis rolul său în Serviciile Speciale era imposibil de bănuit. După cum zisese Allenby mai în doi peri: „Thomas? Aiurea. Cu un accent ca al lui, ar trebui să fie de partea cealaltă."

O ultimă privire împrejur. Măcar treaba asta era la fel ca în Atlantic. O dată ieșit pe punte, nu știai când aveai s-o mai părăsești.

Afară era răcoare, chiar un pic tăios. Frazer urcă pe puntea liberă și așteptă ca privirea să i se acomodeze cu umbrele. Era abia trecut de trei dimineața și se îndreptau spre Sicilia, mergând către sud. Își petrecuseră cele două zile ocolind și furișându-se în jurul coastei, cât mai departe de patrulele și de RDF [1]-ul inamicului.

Cu toate că Frazer era tot numai admirație pentru planurile Șefului, unele lucruri se arătau demoralizante. Într-un rând, în timpul primei nopți pe mare, un submarin ieșise la suprafață în apropierea lor. Auziseră vuietul aerului comprimat care evacua apa din tancurile de balast, trosnetul unui chepeng deschizându-se

[1] *Radio Direction Finder* – goniometru (n. tr.).

cu zgomot și țăcănitul închizătorului unei mitraliere armate pe sas.

Goudie îi anunțase deja că submarinul avea să fie acolo. Era legătura dintre ei și Cartierul General, de fapt, dintre Amiralitate și acea pivniță umedă de sub Portsmouth Dockyard, presupunea el.

Nu se schimbaseră nici un fel de semnale, dar Frazer îl simțise acolo și părul i se zburlise pe ceafă. Puteai să-i zici submarin sau U-Boat, în funcție de cui îi erai devotat, însă el le ura pe toate.

Allenby apăru din întuneric.

– 'Neața, domnule.

Frazer rânji.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Dick. Așteaptă și tu până o să comand altceva decât această barjă!

Urcară împreună pe un grilaj de metal, situat în partea din față a punții. Precis că mecanicii lui Goudie își făcuseră de lucru pe-acolo, căci, în aerul încă umed, se mai simțea un miros de vopsea proaspătă, iar Frazer zărea conturul estompat al unei cabine de cart, cam cât o cutie. Aceasta fusese ridicată la repezeală din niște lăzi vechi și apoi vopsită în gri, la fel ca restul suprastructurii. Nu era îndeajuns de groasă nici măcar pentru a te proteja de săgețile unui arc de copii, dar, o dată închis în ea, era complet întunecată pe dinafară, dându-ți astfel posibilitatea să studiezi hărțile și planșele necesare la o lumină oricât de puternică.

Cala deschisă era înțesată cu niște lăzi mari, marcate la vedere cu însemnele Wehrmachtului. Dar conținutul lor nu făcea parte din retragerea din Africa de Nord; fiecare ladă ascundea câte două încărcături zdravene de comando, aparținând Marinei Regale. Vai de capul celui care încerca din întâmplare să mute vreuna dintre ele.

Goudie apăru din cabina de cart.

– Totul e tihnit? Îi făcu semn lui Frazer cu capul. Ai reușit să furi vreo oră de somn?

– Chiar mai bine decât mă așteptam, răspunse acesta.

Locotenent-comandorul nu stătu să-l asculte.

– Ar cam fi cazul ca oamenii să ocupe pozițiile de luptă.

Se topi în întuneric, iar Frazer bănui că se ducea să se consulte cu misteriosul maior Thomas.

Canadianul privi în jurul ciudatului său post de comandă. Ori ochii i se obișnuiseră cu bezna, ori cerul începea deja să se lumineze. Zări parapetele de-o parte și de alta a punții, țevile ridicate ale tunurilor antiaeriene conturându-se pe fundalul valurilor lăptoase, formate la prora. Însă nici o stea și nici o demarcație între cer și mare. Poate o dimineață neguroasă ar fi putut deveni un aliat neașteptat.

Silueta înaltă a sublocotenentului Archer apăru în dreptul tambuchiului de oțel al punții.

– Trimite-ți oamenii la posturi! ordonă Allenby. De data asta fără grabă. În liniște.

– Știu ce au de făcut, răspunse calm Archer. Nu-i nevoie să le spun.

Frazer se răsuci, proptindu-se cu cotul în geam.

– Transmite-le oricum. Iar pe viitor nu mai repet ordinele, înțeles?

În timp ce locotenentul cobora tropăind pe scara punții, Allenby vorbi domol:

– Nu era nevoie să mă susții, Keith.

Frazer era surprins că Archer îl supărase într-atât.

– Așa mi-a venit, zise el. Necazul cu tine, Dick, e că ți-ai petrecut atât de mult timp stând la taifas cu minele magnetice, încât ai ajuns, probabil, să-i găsești pe Archer-ii din lumea asta un pic cam blegi.

Allenby surâse. Archer îl scosese dintr-ale lui și Frazer știa asta. Sublocotenentul întruchipa idealul său: bine educat, de familie bună, cu un accent corect; tot ceea ce îți conferă îndeobște autoritate și care chiar și acum, după ce primise Crucea Regelui George, îl făcea să se simtă, prin comparație, un nimeni.

Trecu dincolo, lângă busolă și cârmă, unde Ives stătea neclintit ca o stâncă.

– În regulă, 'monier?

Ives zâmbi.

– În ordine, domnule. Niciodată n-am crezut că voi sfârși prin a învârti o chestie de-asta. Făcu semn cu capul înspre pupa. Era mai bine dacă n-avea remorcă. O manevram mai ușor.

Allenby era de acord. Fusese una dintre ideile lui Goudie. Un schooner bătrân, cu două catarge și cu însemne italienești, plutea în zigzag, încoace și încolo, în siajul lor, încercând parcă să scape de odgonul lung de remorcare.

Goudie zisese: „Pirpiriii au nevoie de timp până să reacționeze. Ca majoritatea celor aflați în luptă, ei văd ceea ce se așteaptă să vadă. Acest schooner ar putea să ne ofere câteva minute exact în momentul în care am avea mai multă nevoie de ele. Atunci când nemții ar cerceta *prada* noastră, noi le-am face de petrecanie. Floare la ureche!"

Allenby se trezi cumpănind pentru prima dată șansele lor de succes, ba chiar și de supraviețuire.

Rapoartele spionilor tăgăduiseră că ar exista vreo garnizoană germană în satul de pescari. Fiecare soldat instruit devenea util pe coasta de sud, în caz că Aliații ar fi lansat vreo invazie în timp ce ultimele trupe din Afrika Korps erau capturate sau alungate. Totodată, acești soldați urmau să păzească pistele de aterizare, întrucât, dacă sperau să păstreze Sicilia, atunci aveau nevoie de o protecție aeriană permanentă.

Se întoarse la Frazer, care stătea pe grilaj.

– Exact la țanc, ce zici, Keith?

Canadianul privi umbra acestuia. Nervos, se miră el. Neobișnuit, după toate prin câte a trecut.

– Avem acolo jos atât de mult explozibil, cât să șterg jumătate din insulă de pe fața pământului, îl lămuri Frazer. Așa că mai degrabă tu poți să răspunzi la întrebare.

Allenby ridică din umeri.

– Va trebui să fie amorsată imediat o încărcătură. Mi s-a ordonat să mai fixez încă una cu efect întârziat, exact înainte de a ne retrage.

Frazer sesiză schimbarea din glasul lui. Allenby simțea pentru încărcături înșelătoare și capcane cam același lucru pe care el îl nutrea pentru submarine.

– Vine maiorul, domnilor, șopti Ives.

Maiorul Thomas avea agățat de gât un binoclu de noapte puternic și un pistol automat german ascuns la subsuoară. Asemenea majorității oamenilor din detașament, se gândi Frazer, care păreau să prefere armelor proprii pe cele capturate

de la inamici. Din cauză că se găsea mai uşor muniţie, sau fiindcă nu vroiau să existe nimic după care să fie identificaţi mai târziu?

– Unde ne aflăm? întrebă el.

Frazer făcu un gest spre paravan.

– La cincizeci de kilometri nord-est de Palermo. Ultima dintre Insulele Lipare e situată cam la cincisprezece kilometri depărtare de raza vizuală a portului.

Thomas se aplecă uşor şi privi ţintă în întuneric.

– Este cea mai bună cale de apropiere. Sunt puţine şanse să fim reperaţi de goniometrul lor.

Frazer ascultă cu atenţie. Thomas vorbea o engleză perfectă, dar fără intonaţie. Ca un om complet surd. Se ghicea ceva străin în privinţa lui. Neomenesc.

– Rachetă de semnalizare, domnilor! Verde, poziţie patru-cinci[1]!

Era undeva departe, verde ca de smarald, pierzându-se în spatele norilor burduhănoşi.

Frazer coborî binoclul de la ochi. Probabil, un semnal local. O şalupă de patrulare investigând cine ştie ce pescari întorşi de la lucru. Germanii lăsau cele mai multe dintre patrulele de ţărm pe seama italienilor. Dar nu puteai fi niciodată sigur. Îl auzi pe unul dintre ochitori mişcându-şi cizmele marinăreşti pe oţelul ud, în timp ce-şi îndrepta ţeava dublă a tunului înspre scânteierea stingheră.

– Marea devine ceva mai fremătătoare. Nemernicii vor dormi duşi la noapte, trânti Thomas, îndepărtându-se.

– Nu mi-aş dori să-l calc pe ăsta pe bătături! şopti Allenby.

Pe urmă apăru Goudie.

– Acum reduceţi viteza.

– Încet înainte cu toate. Frazer simţi carena de parcă ar fi fost o copaie adâncă. Trimiteţi-l pe Archer la pupa să păzească remorca. Nu vreau să ne trezim cu afurisitul ăla de schooner urcând la bord.

Se găseau aproape de punctul de întâlnire. Până aici totul mersese ceas. Frazer se întrebă cum or fi sicilienii. Îl auzise pe Archer vorbind dispreţuitor despre ei, ca despre „o gloată de bandiţi ignoranţi."

[1] Dreapta, 45° (n. tr.).

– Rachetă de semnalizare, domnilor! Drept la babord.

Frazer aprobă din cap.

– Stop maşinile!

Carena începu să se zgâlţâie şi să se afunde într-un mod neplăcut. Semnalul reapăru, o mică flacără de joasă înălţime, reflectată în valuri.

Şi ce valuri! gândi Frazer. Bieţii puşcaşi marini se vor fi întrebat la ora aceea cât avea să mai dureze până să li se dea drumul din ascunzătorile lor. Locotenentul speră să nu aibă rău de mare într-atât, încât pe urmă să nu se mai poată mişca.

– Barcă de pescari, spuse Thomas. Să fie ţinută în colimator.

Tunurile cele mai apropiate îşi coborâră ţevile şi le aţintiră asupra micii ambarcaţiuni în vreme ce aceasta se înfiripa din întunecime.

– Este cea care trebuie, adăugă maiorul, cu vocea tensionată. Apoi zise: Allenby, tu vino cu mine. Am ordonat câtorva oameni să meargă sub comanda ta.

– Încă o lumină, domnule. Aceeaşi localizare.

Urmăriră flacăra verde strălucitoare, asemenea unei picături de sticlă topită.

– Se pare că cineva e treaz, vorbi Goudie.

Thomas nu comentă în nici un fel, iar Frazer avu sentimentul că cei doi nu se puteau suferi. Sau poate era doar obişnuita dezbinare dintre Marină şi armata de uscat.

Barca de pescari li se alătură cu o zdruncinătură violentă, şi canadianul îl auzi pe subofiţerul Gregson mârâind la cineva să introducă mai multe tampoane între cele două copastii. Era un moment periculos. Nu aveau suficienţi oameni care să manevreze tunurile şi să lucreze în acelaşi timp la frânghii şi la tampoane. Prea mulţi şefi, şi prea puţini indieni, gândi Frazer.

Oare aşa fusese ucis locotenentul Bill Weston? Pe când făcea transfer de comandouri sau de agenţi secreţi în apele patrulate de inamic?

Allenby se opri să arunce o privire pe punte, după care coborî în ambarcaţiunea pescarilor. Chiar şi pe întuneric îşi putea da seama cât era de împuţită; mirosea a peşte şi apă stătută.

O siluetă îndesată, îmbrăcată într-un cojoc de oaie, păși afară din micuța cabină de cart și-l aștepta pe Thomas să li se alăture.

Allenby privi în jur, în timp ce două figuri nedefinite îl urmară, ducând cu ele niște săculețe cu explozibil. Brusc, gândul îi zbură la Hazel, sora din Portsmouth a marinarului mort, la disperarea și chinul din glasul ei atunci când îi vorbise.

Thomas rosti sec:

– El e Maroca. Conducătorul.

Maroca îl urmări pe Allenby din beznă. Nu făcu nici o tentativă de a întinde mâna sau de a se exterioriza. Poate că oricine purta uniformă devenea automat suspect în ochii lui.

– Calea e liberă, adăugă maiorul. Lângă dig se află o șalupă de patrulare. Acolo amarează mereu. Vom pătrunde fără nici un fel de preambul. Știți cu toții ce aveți de făcut.

Vorbea răspicat și cu siguranță, însă Allenby avea sentimentul ciudat că o făcea pentru urechile lui Maroca. De parcă, în scurtul răstimp cât duraseră replicile schimbate lângă cabina de cart, Thomas ar fi descoperit o scăpare neașteptată în planul său de atac.

– Nu uitați, șalupa de patrulare trebuie capturată intactă.

Discută rapid cu Maroca într-o italiană fluentă, acesta din urmă aprobând din cap și dezvelindu-și dinții în întuneric.

– Acum să ne-ndepărtăm.

Thomas făcu semn cu mâna spre greoiul bac Siebel și cele două carene începură să se desprindă una de cealaltă. Exact atunci Frazer porni din nou Dieselurile.

Motorul vasului de pescari tuși, trezindu-se la viață. Încă un miros în plus.

Împuțită sau nu, ambarcațiunea făcea dovada unei viteze apreciabile. Maiorul sesiză surpriza lui Allenby și spuse:

– O folosesc ca să transporte armament și mărfuri de contrabandă. Sunt obișnuiți cu genul ăsta de lucruri.

Încă o dată, ușoara inflexiune din glas. Polonez? Așa părea.

– Ascultați aici, interveni brusc Thomas. Maroca zice că oamenii lui au tăiat liniile telefonice ale uzinei. Se forța să-și stăpânească mânia. Mult prea devreme, al dracului să fie! Dacă germanii sau poliția locală verifică amplasamentul, cu siguranță

vor face investigații. Nu poți avea încredere în nici unul, proști afurisiți!

Allenby chibzui ce însemnătate putea să aibă asta. Ar fi posibil ca inamicul să-i fi atacat și să-i fi răzbit pe oamnii lui Maroca, iar acum să-i aștepte pe ei să apară? Auzise unele și altele despre ce erau în stare germanii să le facă celor din Rezistență și teroriștilor; nici măcar uniforma de marină nu l-ar fi putut scăpa.

Se gândi la acea dimineață de la spital, la femeia bătrână din patul instalat la numai câțiva metri de gaura făcută de mina cu parașută, la sora care stătuse cu ea, ținând-o de mână în vreme ce el lucra la dezamorsarea mecanismului. Dacă oameni ca Prothero și maiorul Thomas puteau să scurteze războiul prin acțiuni directe, atunci cu siguranță că merita să-și asume toate riscurile.

Se gândi de asemenea la tatăl său, la modul plăcut în care se înțelesese acesta cu Frazer. Îi arătase canadianului harta de război din *Daily Mail*, pe care plimbase steguleţele reprezentând cele două tabere până când ajunsese plină de găuri.

Cu oarecare mândrie în glas, tatăl său spusese: „Când, după Dunkerque, am rămas singuri în război, am căutat să mă înrolez în Forța de Apărare Locală. Dar nu mi-au dat voie din cauza piciorului. M-aș fi făcut și eu cumva util în cazul în care ei ar fi încercat să debarce. N-am uitat cum se mânuiește un Lee-Enfield. N-ai cum să uiți când ai fost la Somme."

Ce-ar fi zis mama sa dacă l-ar fi putut vedea acum împreună cu Thomas și cu un Maroca, cu aspect de tâlhar? Nu asta era, câtuși de puțin, ideea ei despre război.

Parcă trecu o veșnicie până ce plantoanele să zărească țărmul. Era doar o umbră întunecată fără substanță, dar, asemenea deșertului, puteai să-l miroși, să-i simți amenințarea.

Allenby se întoarse spre noii săi asistenți. Nu-i știa pe nume. Maiorul spusese că era mai bine așa. Pentru orice eventualitate.

– Stați pe-aproape, le zise. O vom dovedi întâi pe cea mai grea. Pregătiți-o! O dată ce bacul Siebel ni se va alătura, o vom putea aranja pe cea mare. O să-i trezească din morți.

Ar fi vrut să se poată întoarce pe bac și să-l informeze pe Frazer despre liniile de telefon tăiate. Trebuia să fie înștiințat.

Unul dintre bărbați își scoase cagula și Allenby văzu că era matelotul Weeks, primul care îl întâmpinase la Detașamentul naval 75.

Chiar în întuneric, Weeks remarcă surprinderea lui și rosti simplu:

– Comandantul mi-a spus să merg și eu, domnule. S-a gândit că ați prefera să aveți pe cineva cunoscut cu dumneavoastră.

Îl bătu tovărășește pe spate pe celălalt soldat și adăugă:

– Fără supărare, camarade.

Allenby zâmbi, în ciuda nervilor încordați. Lui Frazer i-ar fi stat în fire să se gândească la ceva de genul ăsta chiar dacă s-ar fi aflat în vreun pericol nemaipomenit, cocoțat în vârful unei mine plutitoare.

– Și oricum, eu am pregătire de torpilor, mai preciză Weeks, socotind că explicația fusese suficientă.

– Foarte încet înainte, interveni Thomas.

Scoase pistolul automat și-l armă. Pe puntea murdară, alți oameni procedară la fel, iar Allenby văzu un tip cu o sumedenie de grenade atârnate pe tot corpul, ca niște fructe obscene.

Departe în interiorul țărmului, un reflector își îndreptă fasciculul spre nori, îl plimbă de colo-colo, apoi se stinse la loc.

Allenby știa că întreaga operațiune depindea de o sincronizare perfectă. Dacă oamenii lui Maroca făcuseră o greșeală, puteau cu ușurință să facă și alta.

Se mai scurse o jumătate de oră, timp în care zgomotul motoarelor și stropii fini ridicați de prova teșită deveniseră parcă apăsătoare, imposibil de ignorat.

– Cum facem cu prizonierii, domnule? întrebă încet locotenentul, mai mult ca să spună ceva, să slăbească încordarea cumplită.

Maroca se aplecă spre el și replică bolovănos:

– Fără prizonieri!

Rânjea, bucurându-se de brusca neliniște a lui Allenby.

– Nu te băga. Ei sunt diferiți, reamarcă Thomas.

Conturul unui dig trasa dâre negre pe suprafața vălurită a apei. Nici o împotrivire, nici un țăcănit de mitralieră. Se gândi la cuvintele lui Maroca și bănui că, dacă or fi existat paznici, acum erau deja morți.

Șalupa de patrulare se afla acolo. Chiar și în întuneric, Allenby putea să-i distingă liniile vizibil nervoase. Un vas italian antisubmarin cu motor. Mijlocul lor de scăpare după ce vor fi terminat ceea ce aveau de făcut. Dar mai întâi se impunea s-o captureze.

I se păru că aude duduitul îndepărtat al Dieselurilor lui Frazer, dar presupuse că această mică zonă era locul pe unde plecau și veneau de obicei navele germane și ale comenduirii.

Thomas își trase bereta pe frunte și spuse:

– Acum! Înainte ca vreo afurisită de santinelă să se amestece în ce nu trebuie.

Allenby înghiți în sec. Era din nou aidoma acelor străzi pustii, al căror capăt se pierdea în necunoscut.

Ascultând de cârmaci, bacul Siebel se înclină, trasând un arc larg, urmat de schoonerul zdrențăros, priponit la pupa.

– Fiți cu ochii în patru, spuse Frazer, ridicând privirea spre catargul bont, fixat cu un trepied. Pune pe cineva priceput să urce acolo, sublocotenente. Dieselurile astea acoperă orice zgomot; poate el să fie în stare să audă ceva.

Archer atinse cu mâna brațul unuia dintre oameni și-l urmări apoi cum urca pe scară.

Frazer schiță un zâmbet. Archer stătea încă îmbufnat după „săpuneala" primită. Se gândi la Allenby. Un tip ciudat. Niciodată nu catadicsea să-și exprime cu de la sine putere vreo părere. Însă modul în care punea explozibile peste tot arăta că era un expert în materie.

– Ce durează atât, pentru numele lui Cristos? zise Goudie.

Canadianul îi aruncă o căutătură. Acum putea să-i distingă aproape toate trăsăturile, la fel cum putea să le recunoască și pe ale altora din jurul său. Se lumina cu fiecare clipă.

– Poate că vasul de pescari s-a defectat, domnule, sugeră Archer.

Frazer își mută privirea în altă parte, iar Goudie înjură de mama focului. Hotărât lucru, nu era ziua fastă a lui Archer.

Locotenentul scrută cadranul ceasului. Acesta îi aminti iarăși de acea noapte supărătoare de la *Royal York Hotel*. La ce se așteptase de fapt? Că o să-i cadă în brațe și o să facă dragoste cu înfocare, chiar dacă urmau să se despartă din nou în curând?

Cu fiecare dată când făceai un convoi în Atlantic, şansele împotriva ta creşteau. Frazer supravieţuise unui naufragiu, dar cunoştea oameni care fuseseră bombardaţi ori torpilaţi de câteva ori. Până la urmă, timpul pe care-l mai aveau la dispoziţie expirase.

Caryl era volubilă şi atrăgătoare, şi provenea dintr-o familie respectabilă din Vancouver. Şi pe urmă mai...

– E vremea? întrebă Goudie iritat.

– Da.

Frazer se întrebă de când stătea şi se holba la ceas.

– Cu toată viteza înainte, ambele motoare!

Matelotul de pe catarg zbieră:

– Navă chiar la pupa! Se apropie repede!

– Toate tunurile în poziţie de tragere!

Frazer alergă în spatele punţii şi îşi potrivi binoclul pe deasupra paravanului. Afurisitul de schooner mascase apropierea rapidă a celuilalt vas. Fixându-se asupra umbrei plutitoare, zări o mustaţă de spumă albă cum se ridica la prova nou-venitului în vreme ce acesta se lansa în urmărire.

– Thomas l-a luat pe interpret cu el. Colac peste pupăză! spuse Goudie.

– Credeţi că este un E-Boat? întrebă Frazer.

Locotenent-comandorul scutură din cap. Dacă era cineva mai în măsură să ştie cum arăta şi ce zgomot făcea un E-Boat, atunci el era acela.

– Aprindeţi proiectorul, se hotărî Goudie. Le vom face jocul.

Se aplecă şi cotrobăi după ceva în întuneric, iar când se ridică, Frazer văzu că purta o şapcă de ofiţer german, dintre cele cu calota albă.

Marele proiector se trezi la viaţă cu un sfârâit şi decupă o fâşie albastră drept spre pupa. Totul ieşi în evidenţă cu o strălucire ca de gheaţă: schoonerul ciuruit, cu steag italian, vopsit pe laterale, siajul învolburat lăsat de el în urmă şi, cam la o jumătate de parâmă mai în spate, celălalt vas.

Acesta era mic, puţin ieşit din apă, şi avea doar un singur tun asemănător unui Oerlikon montat pe puntea din faţă. Se vedeau şi câţiva marinari, care se ţineau strâns cu mâinile de balustradă, pentru a-şi păstra echilibrul, în timp ce ambarcaţiunea lor sălta încoace şi-ncolo pe valurile învolburate. Erau italieni, însă Frazer îşi concentră atenţia asupra cabinei de cart. Două uniforme diferite, gândi el, una dintre ele cu o şapcă la fel ca a lui Goudie.

– Adesea sunt germani la bord, spuse locotenent-comandorul. Ca să se asigure că aliaţii lor nu le fac vreun pocinog. Aruncă o privire în sus, la drapelul stacojiu, care se unduia pe catargul cu trepied. Probabil că a fost suficient de insidios pentru a-i induce în eroare pe cei de la Contact Vizual.

În strălucirea albastră, crucea şi zvastica se detaşau cu claritate pe steag.

– Dacă deschidem acum focul, trezim jumătate de litoral. Şi s-ar mai putea să-l prindă şi pe Thomas cu ai lui în larg, înainte de acostare. Îşi scărpină bărbia, urmărind cu ochii mijiţi celălalt vas. Foarte încet înainte, v-aş ruga. Aruncaţi şi câteva tampoane peste bord, ca şi cum am aştepta vizitatori.

Îl căută din ochi pe Gregson.

– Avertizează-i pe cei din Regală. Va trebui să se mişte repede. Spune-i lui Sparks să rămână pe frecvenţa de ascultare. Dacă nenorociţii ăştia încep să transmită, deschidem focul. După aia încercăm să-i luăm pe Thomas şi pe amicul tău şi să ne cărăm dracului de-aici.

Tonul lui Goudie nu suna prea încrezător, gândi Frazer. Când o să se lumineze, avioanele aveau să-i descopere înainte ca ei să fi putut ajunge prea departe. Cu cât se gândea mai mult, cu atât planul de atac i se părea mai şubred. Presupunând că şalupa de patrulare nu era acolo, cum aveau să scape?

– Iată-i! spuse Goudie. Vorbise atât de liniştit, de parcă ar fi urmărit un banc de peşti. Sunt hotărâţi să arunce o privire schoonerului, ce v-am spus eu?

– Credeţi că ne vor verifica pe noi? Sau poate numărul de înmatriculare?

– Mă îndoiesc. Cu carnajele din Africa de Nord şi cu trupele care se retrag în orice poate pluti, chiar şi germanii or fi daţi peste cap. Îi va interesa însă ce facem noi tocmai aici, la nord de insulă.

Lăsă să-i scape un oftat, în vreme ce o voce metalică reverberă în spaţiul tot mai restrâns dintre nave. Goudie apucă mega-

fonul şi-l scutură deasupra capului, pentru a da de înţeles că era defect.

Frazer auzi o bufnitură atunci când capacul unei lăzi din cală se ridică şi se dădu la o parte. Atmosfera era atât de încordată, încât abia mai puteai să respiri.

La tunul cel mai apropiat, marinarul din post se lăsă un pic în jos, astfel încât gurile de foc să fie îndreptate exact înspre ambarcaţiunea care se apropia. Unul dintre germani făcea semne către lumina strălucitoare.

– Vrea să-l stingem. Goudie desfăcu butonul de la tocul pistolului. Nu putem să ne opunem, nu-i aşa?

De câte ori procedase Goudie în maniera asta? se întrebă Frazer. Era incredibil, aiuristic, felul în care duşmanii se expuneau, fără nici un om postat la singurul lor tun. Unul dintre ei gesticula şi căuta să fie auzit peste vuietul motoarelor şi pleoscăitul apei prinse între cele două carene. Metri, apoi zeci de centimetri; Frazer îşi putea simţi inima zvâcnind mai tare chiar decât motoarele. Două frânghii şerpuiră prin dreptul luminii strălucitoare şi marinarii britanici le fixară cu dibăcie.

Apoi auzi un ţipăt de alarmă strident. Ceva sau cineva le trădase în mod accidental adevărata identitate. Pe punte detunară două focuri de pistol şi zdrobiră paravanul pe partea exterioară. Marinarii italieni, atât de relaxaţi cu o clipă în urmă, smuceau cu frenezie de parâmele care-i ţineau legaţi pe duşmani. Atunci, lui Frazer i se înfăţişă cea mai terifiantă privelişte. Comandoul năvăli din ascunzătoare într-un vârf de lance mut, ucigaş. Dinţii şi ochii le străluceau în lumina proiectorului, iar feţele înnegrite nu făceau decât să contribuie la senzaţia de coşmar.

Italienii păreau să se nărui în faţa lor, pe măsură ce aceştia se revărsau pe punte. Ici şi colo, sclipea uneori câte un pumnal de comando. Cei doi germani ieşiră din cabina de cart cu mâinile ridicate; totul durase doar trei minute.

– Stingeţi proiectorul!

Când fasciculul muri, era de parcă ai fi orbit.

– Deschideţi-i sabordurile şi asiguraţi-vă că leşurile se scufundă o dată cu ea, strigă Goudie. Dacă vine s-o caute vreo patrulă, vor găsi doar schoonerul. Cu ceva noroc, vor crede că a fost o altercaţie între şalupă şi oarece terorişti.

Locotenent-comandorul nu se răsuci atunci când un urlet groaznic sfâşie liniştea.

Frazer tocmai fusese pe punctul să întrebe de cei doi germani. Ştiu că nu mai avea rost acum. I se făcu greaţă.

– Mai bine noi decât sicilienii, mă-nţelegi, spuse Goudie. Nenorociţii ăia ar face-o să dureze mai mult dacă ar pune mâna pe ei.

Privi comandoul sărind înapoi la bord. Parâmele fură desfăcute.

– Bine lucrat. Fără pierderi. Se uită la ambarcaţiunea italiană, care începea deja să ia apă, ducându-se la fund. Acum trebuie să recuperăm timpul pierdut. La naiba cu precauţia, daţi drumul schoonerului ăluia amărât şi cu toată viteza înainte! Dacă nu l-am fi avut, cred că nemţii ar fi lansat o alarmă radio.

Frazer transmise ordinele corespunzătoare şi se miră cum de vocea îi rămânea atât de calmă, pe când corpul îi tremura de protest şi repulsie. Uitându-se din nou la Goudie, văzu că acesta zâmbea, ca de o glumă spusă în particular.

Verifică busola şi bâjbâi pe drumul spre cabina de cart. În jurul lui, coca tremura şi zdrăngănea, în vreme ce motoarele lucrau la turaţie maximă. Se gândi la vasele abandonate, care se îndepărtau tot mai mult la pupa, unul dintre ele cu echipajul mort încă la bord. Frazer îşi aduse aminte de căpitanul *Levant*-ului atunci când una dintre navele de escortă ale convoiului fusese prinsă moţăind de către un bombardier german. Aceasta se rupsese în două în timp ce manevra cu toată viteza. Rămăseseră puţini supravieţuitori.

Căpitanul comentase: „Vigilenţă. Nu trebuie să iei de bun nimic. Dacă o faci, te-ai dus la fund."

Echipajul şalupei de patrulare tocmai plătise pentru lipsa vigilenţei.

Archer urcă pe punte, iar Frazer ieşi din cabina de cart; îl zări pe sublocotenentul înalt ţinând un ceas de mână la ureche, încruntat de concentrare. Când acesta lăsă mâna în jos, canadianul văzu că avea obrazul mânjit de sânge. Din doi paşi, traversă puntea şi-i smulse ceasul.

– Încă n-am decăzut într-atât, încât să jefuim cadavre!

Şi i-l aruncă peste bord.

Văzu ochii lui Archer aprinzându-se ca două luminițe gemene. Auzi apoi bubuitul înfundat al unei explozii. I se păru chiar că aceasta a atins carena, ca o lovitură sub centură.

Goudie, care urmărise mica dramă cu ceasul, vorbi calm:

– Păstrează-te pentru dușman. Cred că balonul este pe cale să se spargă.

5. Raidul

Allenby se ghemui în genunchi și aruncă o privire în sus, la pilonul gol din oțel. Nu aveau încă nici un cablu și locotenentul presupuse că, o dată ce inginerii germani își vor fi terminat munca, acesta urma să fie primul dintr-un șir de astfel de stâlpi care să traverseze insula.

Matelotul Weeks veghea în vreme ce locotenentul deschise trusa și își orândui cu dibăcie sculele pe pământul aspru. Soldatul aștepta în apropiere, cu ochii pe silueta alburie, aproape monolitică, a noii uzine electrice. Aceasta părea să nu se sinchisească de comenzile scurte și de partizanii care se împrăștiau spre oraș, gonind de le sfârâiau călcâiele, pentru a asigura acoperirea.

Allenby pipăi pământul de sub genunchi. Era ca piatra; în ciuda vecinătății lui cu marea, nu dădea nici un semn de umezeală.

– Doar un picior al pilonului va fi de ajuns, zise locotenentul.

Găsi că îi era ușor să se concentreze asupra muncii pe care o avea de făcut, să ignore faptul că se afla efectiv pe un teritoriu ostil. Poate că mai târziu... Își simți buzele încordându-i-se în vreme ce strângea legătura firului pe care i-l desfășura Weeks. S-ar fi putut să nu existe nici un „mai târziu". Se întrebă cum se

descurca Frazer și încercă să revadă în minte harta și planșa pe care le studiase ultima dată. La cincizeci de kilometri est de Palermo se afla o mare garnizoană germană. Era al naibii de ciudat că nu prinseseră încă de veste despre raid. Allenby își controlă gândurile care-i bântuiau prin minte. Trebuia să se concentreze. Asta era slujba lui. Ceilalți se vor fi ocupat de-ale lor.

Maiorul Thomas alergă aproape chircit pe o potecă îngustă și se uită țintă în jos, la el.

– Gata?

Allenby dădu aprobator din cap, fără să ridice privirea. Se lumina tot mai mult cu fiecare clipă. Digul și șalupa de patrulare erau invizibile de-aici, iar satul se zărea ca o învălmășeală de contururi palide. Dar asta nu avea să dureze prea mult.

– Aproape, răspunse el răspicat. Am de gând să dobor pilonul ăsta peste șinele de cale ferată. Mai durează un minut.

Thomas bombăni și duse binoclul de noapte la ochi.

– Partizanii spun că sătenii s-au ascuns sau au plecat pe deal.

Allenby se uită la soldat.

– Continuă.

– Am fost aici acum câteva săptămâni, adăugă maiorul. Părea să simtă nevoia de a vorbi cuiva. Căpitanul șalupei de patrulare n-a mai așteptat să se producă debarcarea și a trecut de partea noastră. Ne va duce la locul de întâlnire.

Soldatul se întoarse săltând pe marginea digului. Un zâmbet îi brăzdă fața înnegrită.

– S-a făcut, domnule.

Se lăsă la pământ și banduliera de piele i se ridică de pe umărul vestonului, lăsându-l pe Allenby să vadă însemnul de armă al trupelor de geniu.

– Și tatăl meu a fost genist, se pomeni vorbind locotenentul.

Genistul îl măsură din priviri, curios, dar nu răspunse.

Thomas gesticula spre câteva siluete care goneau; una dintre ele, îmbrăcată în familiarul cojoc de oaie, se opri alunecând. Maroca se putea mișca repede atunci când își punea mintea cu ceva.

– Mi s-a părut că am auzit o împușcătură, spuse acesta.

Maiorul nu luă în seamă și-i șopti ceva printre dinți partizanului bondoc.

– Carabinierii sunt în clădirea cea nouă, spuse apoi cu voce tare. Când au fost tăiate firele – îi aruncă lui Maroca o căutătură furioasă –, i-au acoperit pe ingineri.

– Atunci, să moară împreună, murmură italianul.

– Va fi zdravănă, interveni Allenby. Vă sugerez să vă puneți la adăpost. Cu pământul ăsta atât de tare, detonarea va mătura totul în cale.

Thomas îl privi caustic.

– Știu ce misiune ți-am dat, locotenente!

Weeks își scoase cagula și își puse mâinile la urechi, iar Allenby zise:

– Să-i dăm drumul.

Explozia se declanșă ca o lovitură de trăsnet și păru să trecă o veșnicie până să se poată respira, din cauza prafului și a fragmentelor tăioase de piatră și nisip ce plouau peste ei. Allenby simți pământul scuturându-se sub trupul său și pricepu că pilonul se prăbușise. După ce se redresă, văzu conturul vag al acestuia răsturnat – într-o încâlceală de grinzi îndoite – peste linia ferată cu ecartament redus.

– Azi nu mai circulă trenurile! spuse Weeks candid.

Thomas făcu semn cu pistolul automat și, împreună cu Maroca șontâcăind pe lângă el, se grăbi pe potecă înspre clădirea nouă de beton.

Allenby își pierdu răsuflarea atunci când o dâră subțire de un verde strălucitor spintecă aerul, coborând din vârful palidei construcții: auzi trasoarele ricoșând pe pietre, asemenea unor viespi furibunde.

– E groasă rău! exclamă Weeks.

Armă pistolul-mitralieră și lovi cu podul palmei încărcătorul, să se asigure că e fixat bine.

Allenby așteptă ca genistul să culeagă de pe jos unul dintre săculețe și să se lase pe vine, în vreme ce alte focuri, ceva mai sporadice, șuierau pe deasupra capetelor lor. *Respectivii*, oricine or fi fost ei, nu puteau vedea nimic prin bezna și praful învârtejit. Însă, o dată cu revărsatul zorilor, avea să le fie ușor să-i țintuiască locului pe atacatori și să aștepte sosirea ajutoarelor.

Allenby își șterse buzele cu dosul palmei. Clădirea ar fi trebuit să fie goală, iar oamenii lui Maroca să se fi ocupat de gărzi; când colo... Îl trase pe Weeks de mânecă.

– Pe-aici. Trebuie să ajungem mai aproape.

Matelotul făcu un gest cu capul.

– Al dracului talmeş-balmeş a mai ieşit! În mod surprinzător, surâse. Să mai ai încredere în armată, ei, domnule?

Acum se auzeau împuşcături dinspre sat, iar Allenby zări aşchii de beton sărind din zidul înalt, pe măsură ce acesta era izbit de gloanţele partizanilor.

Thomas se întoarse din nou, cu respiraţia întretăiată şi chinuită.

– Voi executa foc de acoperire, locotenente. Du-te acolo şi plasează o încărcătură la colţ. Aruncă o privire la ceas. Puşcaşii marini trebuie să fie pe poziţii la ora asta. Ar fi şi timpul, ce naiba!

Allenby se târî mai departe de-a lungul resturilor de piatră şi echipament de construcţie abandonat.

Auzi ţipătul unui om în agonie şi resimţi acel sunet ca pe o lovitură. Căută să nu se gândească la apropierea pericolului şi a morţii. Îşi repetă de nu ştiu câte ori că era obişnuit cu asta. Nimic nou.

– Nu sunt ferestre, domnule, spuse Weeks.

Allenby încercă să-şi dibuie iarăşi trusa. Dacă Goudie ar fi fost aici, ar fi zis: „Floare la ureche!"

Îi făcu semn soldatului.

– A doua încărcătură. Iute!

Genistul se târî lângă el.

– Uitaţi acolo, domnule. O gaură în zid.

Fusese lăsată probabil cu intenţia de a asigura accesul cablurilor electrice.

Allenby se lipi de zid şi urmări cum soldatul îngrămădea explozibilul în acel loc. La un moment dat, privi în sus şi văzu marginea peretelui conturându-se pe fundalul cerului. Acesta era încă şi mai deschis la culoare, dar pătat de nori joşi, ca nişte scuturi care mai întârziau o clipă zorile.

– Ar fi de ajuns doar un suflet curajos, să privească peste creasta zidului. O grenadă ne-ar rezolva pe amândoi, spuse locotenentul.

– S-a făcut, domnule.

Locotenentul auzi strigăte de deasupra; în italiană, nu în germană. De ce ar fi contat atât de mult?

– Partizanii s-au retras, constată Weeks, uluit. *Trebuie* să ne acopere!

Allenby privi în jur. Stând lipit de perete era ca şi când ai fi fost prins într-o cursă. Strânse din dinţi şi simţi molozul dintre ei, la fel ca în ziua aceea când îl scoseseră de sub dărâmături, după ce explodase mina.

– N-avem timp să ne gândim la cine ştie ce planuri complicate. Vor veni peste noi dintr-o clipă într-alta. Aprinse un fitil cu bricheta, şi flacăra lui străluci ca un far în lumina cenuşie. Fugi!

Se împleticiră pe pantă la vale ca nişte beţivi. Lui Allenby i se păru că îi văzuse pe Thomas şi pe alţi câţiva împrăştiindu-se înspre cele mai apropiate adăposturi.

Explozia se declanşă mai mult ca o bufnitură înfundată, în comparaţie cu prima, care doborâse pilonul. Allenby auzi dărâmăturile venind în cascadă şi antrenând schelăria şi un malaxor într-o avalanşă în miniatură.

– Acum! Atacaţi! zbieră Thomas.

Glasuri şi împuşcături răsunară în jurul ridicăturii de pământ. Locotenentul îi zări pe unii dintre oamenii lui Maroca forţând din nou înaintarea şi trăgând în timp ce alergau. De undeva se auzi sunetul strident al unui fluier şi Weeks spuse cu năduf:

– Cei din Regală, binecuvântaţi fie ei!

Marele bac Siebel era mascat de un istm proeminent, în spatele căruia Allenby ştia că se găsea debarcaderul nou-construit. Thomas trecu în fugă pe lângă ei, strigând:

– Au pierdut cincisprezece minute!

Allenby oftă. Doar atât? I se păruseră ore întregi.

Alte siluete ghemuite se repeziră înspre el; le identifică imediat. Aparţineau Detaşamentului Regal de puşcaşi marini. Aduceau noi cantităţi de explozibil şi trupurile le erau deşelate de povară.

Locotenentul făcu un semn cu capul.

– Urmaţi-mă!

Era ciudat să te gândeşti că, în cazul în care vasul de pescari ar fi fost scufundat mai înainte ca ei să fi putut ajunge la ţărm, aceşti oameni ar fi încercat să facă totul pe cont propriu.

Împuşcăturile deveniră din ce în ce mai rare şi mai dezordonate, şi Allenby auzi bubuiturile puternice ale grenadelor pe care

oamenii lui Maroca le aruncau înspre clădire. Un pușcaș marin, un caporal, spuse:

– Când doriți, domnule, noi suntem gata.

Glasul lui suna încordat, sălbatic, asemenea unui cal care adulmecă sângele.

Allenby se cățără peste mormanul de beton prăbușit, cu ochii șiroindu-i de lacrimi din cauza prafului și a fumului înțepător, produs de armele de mână. Văzu conturul marilor generatoare, cu pasarela care se întindea în jurul lor în clădire; zăceau acolo două cadavre.

Thomas puse mâna pe brațul său și-l întrebă aspru:

– Poți s-o faci?

Allenby zări o siluetă fugărită, îmbrâncită și mătrășită pe pasarelă de câțiva partizani. Își mută privirea dintr-acolo atunci când țipetele omului se înecară într-o bolboroseală.

– Nu seamănă cu instalația pe care au descris-o cei de la Spionaj, răspunse gâtuit. Va fi nevoie de o încărcătură mult mai mare. Se uită la caporal. Aduceți imediat cele două pachete roșii! I se adresă apoi lui Thomas: Îmi va lua o jumătate de oră, vedeți dumneavoastră...

Maiorul îl pironi cu privirea, cu fața atât de apropiată de-a lui Allenby, încât acesta îi putea simți efectiv furia.

– *O jumătate de oră?* Nemții vor fi aici în cel mult zece minute!

Un om veni alergând prin fum și-i sporovăi ceva lui Thomas la ureche.

– Avem necazuri cu șalupa de patrulare, rosti maiorul pe un ton neutru. Mă voi ocupa eu de asta. Apoi vorbi încet, răspicat, de parcă s-ar fi temut că Allenby nu va prinde semnificația cuvintelor sale: Căpitanul ambarcațiunii și-a închipuit, probabil, că raidul a ieșit prost.

Locotenentul îl privi țintă.

– Asta cred și *eu*, după cum decurg lucrurile! Se uită în jur atunci când un alt țipăt înspăimântător îi sfredeli nervii ca un fier înroșit în foc. Nu-i puteți controla pe sălbaticii ăștia?

Thomas făcu un pas înapoi și, din întâmplare sau în mod voit, lăsă gura țevii pistolului automat îndreptată spre pântecul

lui Allenby. Weeks și soldatul se holbară la armă cu o neliniște subită, de parcă nu le-ar fi venit să creadă că era posibil așa ceva.

– Tu ai grijă de misiunea ta. Eu mă voi ocupa de vas.

Ochii îi străluceau ca niște pietre prețioase pe fața înnegrită. Apoi se răsuci pe călcâie și plecă.

Allenby așteptă până ce simți că putea să articuleze din nou cuvintele.

– Du-te și ajută-i pe ceilalți cu încărcăturile, Weeks!

Se simțea rău din pricina celor văzute și a furiei neomenești a lui Thomas.

Genistul aruncă două săculețe pe umăr și-l urmă pe Allenby mai adânc în construcția încă neterminată.

Praful și fumul din interior ascundeau binevoitoare o parte din carnaj, însă acolo unde grenadele îi făcuseră fărâme pe apărători, urme mari de sânge mânjeau pereții ca niște spectre încremenite. În lumina slabă, sângele arăta ca gudronul.

Allenby se apucă de lucru; mintea i se lupta cu trăirile nemaiîncercate până atunci, concentrându-se asupra trebii pe care o cunoștea atât de bine.

Auzi pe cineva dibuind drumul către el și, fără să se uite, știu că este Maroca.

– Spune-le oamenilor tăi să evacueze satul. Toată lumea afară!

Italianul nu răspunse nimic și locotenentul se răsuci pe genunchi, adăugând cu duritate:

– În clipa asta!

Câțiva pușcași marinari țâșniră pe lângă ei, pentru a așeza încărcăturile suplimentare lângă instalația acoperită de praf. Allenby îi urmări cum le potriveau și le fixau unde trebuia.

– Altfel, îi voi arunca în aer pe toți ai noștri, conchise el.

Grupul de soldați se pierdu în masa celorlalți, iar Allenby auzi țăcănitul mitralierelor și al puștilor. Dar ăsta nu părea un lucru important sau care să-l privească pe el în vreun fel.

Maroca rânji, încercând să râdă:

– Glumești, hî?

– Nu glumesc deloc.

Locotenentul se sculă în picioare și-l văzu pe Weeks ridicând amenințător automatul. Germanii ar fi putut să apară pe

drumul de coastă în orice clipă, cu condiția să nu fi fost complet surzi.

Maroca își plimbă privirea de la grămada de explozibil la colacii de fitil de la picioarele lui Allenby.

Italianul scutură din cap.

– Ești nebun. Se mai îmblânzi puțin în clipa în care locotenentul se aplecă deasupra detonatoarelor. Voi face tot ce pot.

Allenby se năpusti de-a lungul pardoselii și-l apucă de haina împuțită.

– Sunt oamenii *tăi*, pentru numele lui Cristos! Nu-ți mai pasă?

Maroca se smuci și o luă la goană din clădire, de parcă s-ar fi așteptat ca englezul să-l împuște fără cruțare.

Allenby își privi mâinile destul de ferme. Era detașat. Poate că dăduse colțul, după cum se spunea atunci când treceai dincolo de limită. Speriat de bombe. Gândul îl făcu să zâmbească, dar se controlă instantaneu. *Dacă voi începe să râd, nu voi fi în stare să mă mai opresc.*

Un marinar se holbă prin gaura din zid și-l văzu stând lângă explozibile.

– E timpul s-o ștergem! spuse acesta, cu privirea ațintită la explozibil. Pe bac sunt pregătiți să aprindă fitilele cu efect întârziat în momentul în care dați comanda, domnule.

Alte împușcături și o pală mare de foc pe ridicătura de pământ, acolo unde un trasor atinsese cine știe ce rezervor de carburant.

Allenby se uită în sus, spre nori. Brusc, se făcuse ziuă. Cenușie, răcoroasă, dar ziuă.

Gloanțele șuierau prin clădire și locotenentul îl văzu pe soldat căzând cu fața la pământ fără nici un scâncet.

Weeks fugi să-l ajute, dar Allenby îl opri.

– Degeaba. Stai pitit!

În scurta sa viață văzuse destui oameni morți, ca să recunoască un cadavru.

Dintr-o dată, se treziră singuri în toată construcția, cu excepția cadavrelor. Chiar și marinarul se făcuse nevăzut. Allenby se scutură pentru a se aduna. Uitase să întrebe de Frazer. Se uită la soldatul mort, cu fața tuciurie și zdrobită în cădere. Cine era?

Weeks vorbi încurcat:

– Aud un vehicul, domnule, mai mult ca sigur un tanc ori un transportor pe șenile de-al Pirpiriilor.

Allenby încuviință din cap. Auzise și el zornăitul îndepărtat al șenilelor. Și i se spusese să instaleze încărcături cu efect întârziat. Germanii aveau să la scoată fitilele în câteva minute, mulțumită maiorului Thomas și afurisiților lui de aliați.

– Dă fuga jos, la dig, Weeks, și spune-le că voi detona încărcăturile chiar eu. Când explodează, declanșează-le pe cele de pe bac, ne-am înțeles?

Weeks nu se mișcă și nici măcar nu lăsă capul în jos atunci când un glonț se izbi de instalația din spatele lui.

– Rămân cu dumneavoastră, domnule. Pentru orice eventualitate.

Allenby se repezi la el furios, dar se potoli brusc. Aceeași încredere calmă pe care i-o arătase și Hazel. Pe care o avusese până în ultima clipă.

– De ce nu?

Începu să desfășoare firul, cu Weeks ținându-se după el tot drumul.

Se auzeau acum mai multe împușcături, mitraliere de un alt tip, probabil cele de pe șalupa de patrulare. Ce-ar fi fost să plece ambarcațiunea fără ei sau italienii să-i trădeze și să treacă de partea inamicului, împiedicându-i să fugă? Thomas s-ar pierde pe țărmul insulei cu Maroca și partizanii lui, iar comandoul... Se înfioră. Germanii ar fi fără milă după cele întâmplate.

– E suficient de departe, domnule.

Allenby îngenunche din nou. Zări cu coada ochiului o licărire de argint: marea. Ar fi trebuit să fie albastră, așa cum arată întotdeauna în pliantele turistice și în povești, gândi vag Allenby.

– Sunteți bine, domnule?

Allenby își îndesă șapca pe cap. Iarăși Poliția Militară.

– I-am dat drumul.

Apăsă comutatorul și lăsă capul în jos, în vreme ce coasta erupea într-un potop de piatră și beton. Când, în final, fumul se împrăștie, clădirea era redusă la jumătate din înălțimea ei, iar interiorul se prăbușise peste noile instalații, asemenea unui mormânt profanat.

Allenby ridică privirea.

– Să dea naiba!

Weeks se grăbi în urma lui, cu urechile încă asurzite de explozie. Dar nu avea ochi decât pentru Allenby. Locotenentul palid și ciudat de hotărât, care arareori zâmbea, dar care găsise timp să salveze câțiva sicilieni puturoși atunci când propria-i viață se afla în cumpănă.

Weeks zări capătul digului; doi pușcași marini morți erau târâți spre șalupa amarată. Cu toții avuseseră mari șanse să fie uciși. Dar marea era acolo, și pentru matelot doar asta conta acum.

Locotenentul Frazer scrută pe deasupra paravanului de pe punte pământul ce părea să pivoteze în dreptul prorei.

– Cârmele! Păstrați cursul!

Auzi murmurul de răspuns al lui Ives și-i mulțumi lui Dumnezeu pentru calmul de până atunci al acestuia.

Opriseră motoarele doar o singură dată, pentru a lăsa la apă o barcă încărcată cu doisprezece pușcași ce urmau să-l întâlnească pe Thomas și să preia comanda șalupei de patrulare italiene. În ciuda concentrării, desfășurarea lucrurilor nu-i dădea pace. Totul fusese prea natural, fără să le treacă prin gând că italienii ar putea să-și schimbe vederile. Zări dâra trasorului pe dig și auzi răpăitul gloanțelor care împroșcau pontonul de lemn, unde luase poziție detașamentul de pușcași marini.

Un planton aflat la prora teșită strigă:

– Barjă ancorată drept în față!

– Cu toată viteza înapoi ambele!

Puntea se scutură sub reacția imediată a motoarelor.

Locotenent-comandorul Goudie își feri într-o parte chipul slab, răstindu-se:

– Treceți mai departe!

– Stop mașina tribord! Frazer se încleștă cu mâinile de paravan, căutând să-și potolească nervii. Jumătate înainte la babord, cincisprezece la tribord.

Vasul înainta într-o rână, asemenea unui crab, către locul unde trebuia să se găsească noul debarcader și cheiul de mărfuri. Frazer simți flancul bacului strivindu-se de vasul amarat, iar apoi trăgându-l după el, cu odgoanele prinse pe după cârmă.

– Jumătate înainte ambele!

– S-a-nțepenit cârma, domnule, răspunse Ives.

Goudie i se alătură lui Frazer și zise încet:

– Acum nu mai contează. Ridică vocea: Fiți pregătiți la prora! Archer, condu-i cât poți de repede pe acești oameni la țărm!

Canadianul încercă să nu-și umezească buzele cu limba. Știa că unul dintre mitraliori se holba la el, cântărindu-și probabil șansele proprii de supraviețuire.

Se gândi la Allenby. Mai era în viață, sau zăcea undeva acolo, rănit grav de explozie?

Prima fusese oricum puternică, însă a doua păruse și mai amenințătoare. De parcă erupsese un vulcan.

– Schoonerul ăla se îndreaptă spre mare, domnule! strigă plantonul. La pupa-babord!

Canadianul nu avea nevoie de binoclu. Partizanii o tuleau. Sau cel puțin o parte dintre ei.

Goudie îi aruncă o privire.

– Stop motoarele!

Veni mai aproape ca să nu-i audă ceilalți și așteptă până ce Frazer dădu ordinele de aducere a bacului priponit înspre promontoriu. Apoi, rosti cu șoapte controlate cu greu:

– Schoonerul este prețios pentru ei. Nu înseamnă că își salvează pielea personală!

Frazer urmări prora, care se proiecta peste capătul neterminat, ca un nas cârn, al debarcaderului. Aici, dușmanul amenaja un chei pentru încărcarea și descărcarea navelor rapide cu provizii. Mărfurile urmau să fie transportate mai departe pe șosea sau pe calea ferată.

– Îmi închipuiam că RAF-ul ar fi rezolvat-o mai ca lumea cu un atac nimicitor cu bombe la sol.

Goudie se uită la el.

– După ce o ștergem noi, oamenii ăștia rămân să se descurce singuri. N-am vrea ca sicilienii să-și amintească faptul că bombardierele noastre au ras de pe fața pământului satul lor, este?

Încordarea canadianului crescu atunci când bacul se strecură lângă betonul alburiu. Când încărcăturile din cală urmau să

explodeze, probabil că aveau să distrugă oricum tot acest loc. Își analiză sentimentele și propria-i nepăsare îl surprinse. Era războiul în stare pură, nu privit prin vizorul vreunui tun ori aruncător de bombe. Văzuse o sumedenie de oameni inocenți, care muriseră în raidurile aeriene efectuate asupra orașelor Liverpool și Southampton, înșiruiți pe pământ până ce li se săpa groapa comună. Ei bine, acum era rândul celorlalți.

– Stop mașinile! Mecanicul-șef cu ajutoarele lui, pe punte! strigă el.

Oamenii săreau pe țărm, în frunte cu sublocotenentul Archer cu pistolul în mână.

Frazer văzu cum restul pușcașilor marini dădu buzna să debarce. Cu toate acele explozii, era de așteptat ca inamicul să reacționeze în curând.

Comandorul se putea ocupa de cei de-aici, dar era puțin probabil să facă față unei divizii Panzer de la Palermo.

Motoarele fură reduse la tăcere și locotenentul auzi zgomotul împușcăturilor și comenzile strigate cu voci guturale. Restul atacatorilor se îndrepta în fugă către dig și spre drumul de pe coastă. Ives coborî de la timonă și, cu un gest mecanic, șterse de praf cadranul busolei cu mâneca.

Frazer zâmbi.

– E timpul să mergem.

Îl zări pe ERA[1], împreună cu cei doi fochiști, grăbindu-se pe marginea punții înguste. Le era oare sortit să cadă cu toții prizonieri, sau și mai rău? Chibzuise adesea asupra posibilității de a fi împușcat, aruncat în aer sau scufundat. În Atlantic era un lucru destul de banal. Dar prizonier? Să fii împușcat ca un criminal era complet altceva.

– Fiți gata să vă lăsați la pământ în orice clipă, spuse Goudie. Ar putea avea câteva santinele prin preajmă, în ciuda acestui rahat.

Colegul mitraliorului scoase capul din cală, cu șapca așezată în continuare sub unghiul de înclinație regulamentar.

– Totul e gata de detonare, domnule, comunică el, cu voce foarte calmă.

[1] *Engine Room Attendant* – mecanicul de întreținere din camera motoarelor (n. tr.).

Frazer își scoase șapca și își trecu degetele prin păr. Poate că în fond avusese dreptate comandantul *Levant*-ului atunci când se referise la această brigadă.

Un marinar veni în fugă spre ei, mutându-și privirea de la subofițerul Gregson la Goudie.

– Tocmai l-am văzut pe domnul Allenby, domnule. Gâfâia, vorbind cu respirația întretăiată. O să arunce singur în aer toată așezarea. A rămas cu el matelotul Weeks.

Goudie îl luă din scurt:

– Și maiorul Thomas, cât de departe-a... Își controlă neliniștea bruscă. Trebuie să pornim imediat încărcăturile cu efect întârziat. Când știa de aici o să sară în aer, cu siguranță vom avea musafiri.

Frazer îl apucă pe marinar de braț.

– În ce stare se află, omule? Nu știe ce risc își asumă?

Acesta ridică din umeri, fericit că era departe de locul exploziei.

– Ca piatra, domnule, așa era. Mai mare minunea.

– Eu voi aștepta aici, în caz că... spuse canadianul.

Goudie îi făcu marinarului semn cu capul să plece și-l trase pe Frazer deoparte.

– N-avem timp de gesturi eroice. Te duci pe dig și preiei comanda vasului. Dacă mai este întreg, adăugă el cu amărăciune. De-*asta* ești aici. De rest mă ocup și hotărăsc eu, ne-am înțeles?

Frazer îl privi cu furie.

– Cum spuneți, domnule.

Locotenent-comandorul vorbi aproape ca pentru sine:

– Mereu încearcă să-și demonstreze câte ceva. Apoi, către subofițerul Gregson, care aștepta: Când, sau mai bine-zis *dacă* vom ajunge să debarcăm pe continent, în Italia, va trebui să învățăm să-i urâm pe ticăloșii ăștia dacă vom vrea să trecem și dincolo de afurisitele astea de plaje!

Gregson își stăpâni un rânjet. Îl cunoștea pe Goudie de suficientă vreme pentru a recunoaște semnele. Un bun ofițer, dar un nemernic dacă-i treceai pe dinainte. Nu uita niciodată nimic.

Un marinar care șezuse pe explozibile îl strigă:

– Ce părere ai de asta, PO?

– Eu n-am niciodată păreri, fiule. Las gânditu' pe seama cailor, că au capu' mai mare, mă-nțelegi.

Marinarul, în vârstă de optsprezece ani, oftă. Stâlp de cazarmă, vai de capul lui de ruginit! N-avea ce căuta aici cu noi.

Frazer o luă de-a lungul debarcaderului. Două cadavre zăceau întinse pe spate, lângă o gheretă de pază vopsită în dungi. Armele și cizmele li se furaseră, iar unul dintre ele părea să se holbeze la Frazer, implorându-l parcă să-i redea viața. Amândouă aveau gâtul tăiat. Canadianul se duse cu gândul la pumnalele lucitoare de pe puntea vasului de patrulare italian. Le simțea suficient de aproape, ca vederea lor să-i transmită forța și groaza pe care le provocau.

Locotenentul îl văzu pe Archer, împreună cu doi marinari înarmați, ducându-l pe unul dintre pușcași. Acesta era ușor rănit, cu un braț imobilizat de un bandaj trecut pe după gât. În ciuda evidentului pericol prin care trecuse, o țigară îi atârna nonșalant în colțul gurii.

Sublocotenentul îl privi pe Frazer cu prudență.

– Ne ducem la șalupă, domnule.

– Da. Este obiectivul cel mai important.

Unul dintre marinari își răsuci ușor capul pentru a trage cu urechea.

– Tancuri pe drum, domnule!

Archer se uită la el.

– În orice caz, unu sigur. Gesticulă cu pistolul. Asta era tot ce ne mai lipsea, naibii!

O mână de pușcași din Marina Regală trecu în fugă pe lângă ei, unul făcându-i semn cu degetul mare ridicat camaradului lor rănit.

– Doi de-ai noștri și-au luat-o! Coborâm înspre dig! strigă acesta.

Frazer porni mai departe, luptându-se ca ochii și urechile lui să accepte pocnetul amenințător al împușcăturilor și faptul că detaliile de teren ieșeau mult mai clar în evidență la lumina cenușie. Într-o oră avea să fie ziuă în toată puterea cuvântului, indiferent de grosimea păturii de nori. Dacă reușeau să urnească șalupa de patrulare din loc, aceasta urma să scoată cel mult optsprezece noduri pe oră, cu condiția să nu fi fost sabotată cumva. Revăzu în grabă harta cu ochii minții. N-aveau să ajungă prea departe înainte ca Pirpiriii să pună mâna pe ei.

Dădu colțul limbii de pământ în care inginerii constructori săpaseră debarcaderul și văzu digul, iar înspre capătul lui, șalupa de patrulare, la care se așteptau să fie primiți cu brațele deschise.

Toată lumea știa că, o dată ce Aliații aveau să debarce în Sicilia, iar apoi în Italia, singurii italieni care ar rămâne loiali Germaniei ar fi cei aflați de cealaltă parte a liniei frontului. Maiorul Thomas îl convinsese probabil pe căpitanul ambarcațiunii că va fi bine recompensat pentru brusca lui schimbare de simpatie.

Archer păși lângă el.

– S-a terminat, spuse acesta. Au capturat-o.

Frazer grăbi pasul. Era ceva straniu în legătură cu Archer. Sunase, dezamăgit că nu putuse să participe.

Un pușcaș marin cu fața înnegrită, cu pistolul-mitralieră la subsuoară, îi întâmpină pe cei doi ofițeri de marină cu un chiot.

– Vă stă la dispoziție, domnilor. Cei de la Contact Vizual sunt deja postați.

Frazer urcă la iuțeală pe puntea vasului. Acesta era suplu și grațios, dar armat numai cu două tunuri cu țeavă dublă. Câțiva marinari le verificau deja și le reîncărcau magaziile. Unul dintre ei, pe care Frazer îl recunoscu a fi singurul lor semnalizator, cobora pavilionul, cu un picior trecut peste unul dintre italienii morți.

– Preia comanda, sublocotenent!

Se trezi că asculta încordat. Așteptând acea ultimă explozie și întrebându-se ce era cu noul său prieten.

Archer făcu semn cu pistolul.

– Lăsați numai câte o parâmă. Pregătiți-vă de ridicat ancora.

ERA-ul și cei doi fochiști ai săi dădură fuga sub punte și, după numai câteva minute necesare acomodării cu camera motoarelor vasului capturat, aduseră carena la o vibrație încurajatoare.

Frazer privi într-una dintre cabine; era plină de hârtii și documente oficiale. Căpitanul vasului, cam de-o vârstă cu el, zăcea pe scaunul său, cu un pistol într-o mână. În ciuda faptului că un glonț îi zburase jumătate de creier, mâna cealaltă îi rămăsese încleștată pe fotografia înrămată a unei tinere. Fusese oare un sentiment de rușine sau de onoare cel care îl oprise, în ultimul moment, să treacă de partea atacatorilor?

Zgomot de paşi pe dig şi vocea incisivă a lui Goudie:

– Pirpiriii sunt în sat! Toate armele îndreptate spre capătul digului.

Îl găsi pe Goudie în micuţa cabină de cart în care Ives şi tânărul semnalizator păreau să ocupe tot locul.

Locotenentul se uită la el.

– Doar nu-l părăsiţi pe Allenby?

Goudie aruncă o ocheadă ceasului de la mână.

– Încărcăturile cu efect întârziat vor exploda în cincisprezece minute. Vrei să sari şi tu în aer o dată cu ele?

– Am lăsat câte un odgon la prora şi la pupa, domnule, interveni Archer.

Frazer privi în jur după vreun aparat de bord, dar nu exista decât un telefon. ERA-ul răspunse instantaneu, de parcă ar fi fost lipit de el.

– Bune motoare, domnule! Numai să daţi comanda şi cuplez toată viteza.

Frazer privi ţintă prin geamul cabinei de cart. Îl simţea pe Ives la timonă şi putea să audă respiraţia neregulată a lui Goudie.

Era destul de rău să părăseşti o navă torpilată într-un convoi. Dar chiar şi atunci încercai să faci câte ceva.

– Aştept, rosti calm Goudie.

– Cu maiorul Thomas cum rămâne?

– Oh, el rămâne cu partizanii, nu ţi-am spus?

– Nu, nu mi-aţi spus.

Se răsuci brusc atunci când două dintre geamurile cabinei de cart se făcură ţăndări de sus până jos, împroşcându-i cu cioburi pe cei care ţineau dedesubt de parâmă.

Coca se ridică şi se precipită spre dig. O clipă, Frazer crezu că fuseseră loviţi de focul artileriei. Voci se amestecau prin larma asurzitoare, iar locotenentul zări pământul de pe culmea de lângă sat înnegrit brusc de fum şi fragmente care zburau prin aer.

Nimeni şi nimic nu putea supravieţui după aşa ceva.

Goudie părea să nu-şi poată desprinde privirea de pe norii învârtejiţi de fum.

– Asta ne lasă ceva mai puţin de zece minute, aşa că ridicaţi ancora şi fixaţi capul spre nord. Altfel am putea fi prinşi de vreo

baterie de coastă înainte de a apuca să schimbăm cursul către locul de întâlnire, spuse el, recăpătându-şi stăpânirea de sine.

Frazer traversă puntea; ochii îl înţepau de atâta căutare disperată. Îşi aduse aminte de chipul palid al lui Allenby, acolo, în buncăr, după ce vorbise cu pitulicea, şi apoi, când îl luase la el acasă, ca să-i prezinte pe-ai lui.

– Daţi drumul frânghiei din faţă şi eliberaţi prora!

Ridică receptorul şi aşteptă să răspundă ERA-ul.

– Uitaţi-i că vin, domnule! strigă semnalizatorul.

Frazer privi ţintă.

– La loc comanda! Luaţi-i la bord!

Atunci când marinarii dezlegară de la bintă ultima parâmă şi când motoarele începură să transforme valurile în spumă, Allenby îşi croi drum în cabina de cart, cu Weeks după el.

Goudie îl privi impasibil.

– Ai întârziat.

– A trecut şi pe la bac, domnule, se băgă în vorbă Weeks. Ca să se asigure că amorsele sunt montate corect.

– Cursul fixat pe nord-nord-vest, domnule, anunţă Ives.

Frazer îşi trecu braţul pe după umerii lui Allenby. Acesta era plin de praf şi de gunoi.

– Nebun nenorocit, puteai să mori aici la a doua încărcătură!

Allenby privi pieziş la chipul fără expresie al lui Goudie.

– Nici o şansă. Amorsa era pusă prost.

Mai târziu, când şalupa de patrulare, cu căpitanul mort ce atârna în scaun, neluat în seamă de nimeni, îşi croia drum cu toată viteza, despicând apa la prora în două valuri înspumate, oamenii auziră explozia încărcăturii finale. În larg era prea multă ceaţă pentru a putea vedea ceva, dar zgomotul păru să zăbovească asemenea unui tunet zguduitor pe deasupra dealurilor.

Allenby se duse în spatele cabinei de cart şi privi în sus la pavilionul alb, pe care semnalizatorul îl găsise chiar în fişetul cu pavilioane al italienilor. Să-l fi folosit oare şi ei tot pentru a induce în eroare?

– Sper să se fi salvat, spuse el.

Ştia că alţii de-acolo n-aveau să înţeleagă, chiar dacă Weeks va relata mai târziu istoria cu lux de amănunte. Cum îl ame-

ninţase pe conducătorul partizanilor că îl aruncă în aer dacă refuză să-i avertizeze pe săteni. Ei ar fi făcut-o pentru noi? Zâmbi, şi faţa i se destinse, fără nici un semn se oboseală. Puţin probabil. Dar meritase.

Urmări pământul mistuindu-se printre stropi şi ceaţă, apoi o rază de soare care reuşise să străpungă norii joşi. Era ca şi când ai fi dezamorsat o mină şi ai fi făcut-o inofensivă. După ce terminai, după toată sudoarea neliniştii şi frica înfiorătoare, nu doreai decât să fii singur.

Pierdut în mijlocul celorlalţi, în vreme ce nava străbătea marea agitată, Allenby era tot solitar.

Zări doi pescăruşi cum se roteau pe deasupra catargului. *Am făcut-o. Am reuşit încă o dată.*

6. O noapte de pomină

Soarele strălucea necruţător pe deasupra corturilor şi vehiculelor recuperate ale Detaşamentului naval 75. În micul golf, mulţimea diverselor nave, printre care şi şalupa de patrulare italiană capturată, lâncezea aproape nemişcată. Doar catargele şi structurile superioare păreau să se mişte, în vreme ce navele moţăiau la soare.

Allenby îşi trase cozorocul şepcii mai pe ochi şi privi lung la vasele ancorate în port, întrebându-se cum era posibil ca atâţia oameni să stea ascunşi într-un asemenea loc sterp.

Se uită la şalupa de patrulare italiană şi îşi aduse aminte cum el şi Weeks fuseseră ridicaţi la bord în ultima clipă, când nava se afla pe picior de plecare. Ce sălbatică exultare îl cuprinsese în momentul în care fusese bătut pe umeri şi felicitat în gura mare! Acum părea mai mult un vis, cu unele frânturi vii şi înspăimântătoare, cu altele amestecate şi vagi. Fuga lor din sat se petrecuse fără vreun incident. Asta era şi mai greu de înţeles decât faptul că ajunseseră pe poziţii nereperaţi. Tocmai la timpul stabilit, două distrugătoare puternice şi câteva nave de alimentare pentru bombardierele cu rază mare de acţiune făcuseră cerc în jurul lor, pentru a le asigura întoarcerea la bază. În clipele acelea, Allenby apreciase escortarea lor ca pe o evidenţiere a importanţei, ca pe un gest care să marcheze ceea ce înfăptuiseră ei.

Goudie aşteptase până ce şalupa de patrulare fusese amarată şi abia apoi începuse să pună preţ pe astfel de idei.

Se descurcaseră bine, dar adevăratul motiv îl constituise distragerea atenţiei inamicului de la o altă parte a coastei siciliene, nu spusese care, unde să se poată descărca în voie arme şi muniţii pentru grupul principal de partizani. „Au nevoie de armament ca de aer. La oameni ca Maroca..., scuipase el numele italianului, ... n-ai cum să te-aştepţi să lupte cu puşti de vânătoare şi lopeţi."

Coasta nord-africană o dată zărită, Frazer oprise motoarele şi îi înmormântase pe italienii care muriseră pe mare. Allenby se întreba dacă mai ştia cineva că, înainte de a-l arunca pe căpitan peste bord, canadianul îi băgase fotografia soţiei sau a prietenei sub uniformă şi-i închisese nasturii.

Allenby ridică marginea pânzei de cort şi intră aplecându-se. Aerul dinăuntru îl întâmpină ca într-un cuptor.

Frazer stătea uşor înclinat deasupra unei oglinzi şi se bărbierea cu maximă concentrare. Nu avea decât sandalele în picioare şi englezul îl văzu apucând la repezeală un prosop şi trecându-şi-l în jurul trupului bine făcut. Făcuse un gest automat, fără a se simţi stânjenit. Allenby îl mai văzuse o dată şi îi ştia arsura mare de pe şold, asemănătoare unui pergament aspru.

Frazer sesiză expresia de pe chipul camaradului său şi ridică din umeri.

– Din obişnuinţă. Scuză-mă.

Allenby se aşeză pe patul de campanie şi se uită la el.

– Cum ai căpătat-o?

De obicei, englezul era retras, chiar timid, în ciuda pericolului zilnic pe care-l accepta ca pe un lucru de la sine înţeles. Dar, prin firea lui, Frazer făcea să pară uşoară până şi destăinuirea unei confidenţe.

– Căpitanul nostru a încercat să treacă prin dreptul unei nave incendiate în timpul unui convoi spre vest. Merita să te afli sub comanda unui om ca ăsta. Deţinea două stele, ca şi noi acum. De obicei trecea drept al naibii de grijuliu, un as în mânuirea vasului. Poate pentru că era vorba de un cargou. Naviga tot sub pavilion canadian şi probabil cunoştea pe cineva de la bordul acestuia. Îşi

scutură briciul în nisip. În fine, cert este că ne-am izbit de el, iar apoi ne-a izbit o dată şi marea; ne-am aprins şi noi. Privirea i se pierduse în depărtare, dincolo de Allenby. Părea să se fi întors acolo, în Atlanticul rece, unde combustibilul ardea, iar oceanul înghiţea bărci de salvare şi oameni cu sălbăticie. Până la urmă am fost culeş. Deşi n-au scăpat prea mulţi. Îşi dădu jos prosopul şi examină carnea brutalizată cu un sentiment asemănător urii. Se spune că am avut noroc. Cred că am avut. Zări scrisoarea din mâna lui Allenby. Veşti de-acasă, norocos amărât!

Englezul încercă s-o ascundă. Nu i se părea corect ca el să primească vreo scrisoare şi Frazer nici una, cu lunile, chiar dacă, până la urmă, se bucurau amândoi de ea.

– De la maică-mea.

Frazer se şterse pe obraji cu prosopul făcut şomoiog.

– E-n ordine?

– Tata nu se simte prea bine.

Era ciudat că mama lui menţionase asta. De obicei scria despre cum se „descurcau", conform exprimării ei.

– Insistă să-şi facă garda la pompierii voluntari. Să-şi aducă prinosul. Gura i se strâmbă într-un zâmbet trist. Nu-i uşor doar cu un singur picior.

Frazer se aşeză lângă el şi-l privi gânditor.

– Nu poate fi prea distractiv să stai în fiecare noapte pe acoperişul vreunei fabrici sau mai ştiu eu unde şi să te uiţi după bombele incendiare, ei?

Allenby dădu din cap aprobator. Probabil că era bolnav pe bune. Altfel, mama sa ar fi trecut faptul sub tăcere. Ca să nu-i pricinuiască lui griji.

– Mă întreb cât ne vor mai ţine aici, zise Frazer. Îmi vine s-o iau la goană pe ţărm, unde-oi vedea cu ochii. Chiar şi Sousse ar avea farmec după groapa asta de gunoi.

Allenby se uită la el.

– Nu mi-ar displăcea ideea.

– Ai vreo prietenă în Anglia, Dick? îl întrebă Frazer liniştit.

Allenby se ridică în picioare ca pentru a aranja marginile pânzei de cort.

– Nu în mod special, adică... adică nu ceva stabil. Se uită disperat la Frazer. Iar mă port aşa, Keith. Nu, n-am nici o pri-

etenă. O notă de îndrăzneală se strecură în glasul lui. Am avut câteva ocazii, dar nu pe cea care trebuia.

Frazer încuviință din cap.

– Ca și mine. Simt că, într-un fel sau altul, nu mă integrez.

Allenby își mută privirea. Canadianul, cu înfățișarea și cu situația lui, n-ar trebui să întâmpine nici o dificultate. Dacă însă avea și sentimente puternice pentru persoanele respective, asta era altă poveste. Allenby nici măcar nu atinsese vreo fată, în afară de niște îmbrățișări nereușite în cine știe ce cinematograf și de acea apropiere periculoasă de soția ofițerului comandant. Chiar și acum îl mai treceau sudorile când își aducea aminte.

Nici unul dintre camarazii săi nu părea să aibă vreun necaz de acest fel, se gândi el. Îi ascultase pe marinari și mai ales pe cei aflați de gardă, în lungile zile în care dragau mine. De câte ori se întorceau la bord după o permisie, oamenii își trâmbițau cuceririle. Familiștii păreau a fi mai învederați decât alții. Poate că se temeau în sinea lor să nu contracteze vreo boală îngrozitoare. Marinarii făceau chiar și glume pe socoteala acestora. „A luat o doză" ori „a luat barca din mers"... nu erau impresionați de riscuri. În cabinele de cart, subiectul fusese acceptat ca atare. Dacă vreun ofițer era scos subit din circulație, se spunea despre el că „s-a dus pentru o vreme la Vila Trandafirilor". Halal nume pentru o clinică VD[1]!

– Vom pleca în curând în Sicilia, zise Allenby. Se spune că peste tot sunt masate trupe și nave de desant.

Frazer răspunse cu amărăciune:

– Marina lui Prothero nu prea văd să se înghesuie, nu ești de acord?

Marginea pânzei de cort se dădu la o parte și locotenent-comandorul Goudie păși înăuntru. Arăta de parcă străbătuse pe jos kilometri întregi, iar pantalonii scurți kaki i se înnegriseră de transpirație.

Cu excepția comunicărilor și a chestiunilor de rutină zilnică, acesta fusese văzut mai rar. Avea o figură tensionată și era mereu cu capsa pusă.

Remarcă goliciunea lui Frazer cu o grimasă.

– Ar fi de preferat să te îmbraci. Altfel, unii băieți o să creadă că voi doi sunteți pe felie.

[1] *Venereal Diseases* – boli venerice (n. tr.).

Allenby se îmbujoră.

– E doar o glumă nevinovată, Dick, spuse Frazer pe un ton neutru. Le scoateți pe bandă, nu-i așa, domnule?

Goudie se așeză pe o cutie.

– Dă-mi ceva de băut, dacă ești bun.

Allenby îi turnă un pahar ras cu gin simplu. Rămase uluit de modul în care locotenent-comandorul îl dădu pe gât.

– Strângeți-vă echipamentul, zise într-un târziu Goudie. Tot. Ne mutăm.

Întinse paharul să i-l mai umple o dată.

– Pot îndrăzni să întreb încotro? vru să știe Frazer.

– Plecăm peste două ore, așa că nu e nici un pericol dacă vă spun. Își mută privirea de la unul la celălalt. Mergem în Gib[1]. Ne duc yankeii cu avioanele lor.

Frazer se ridică în picioare.

– Veniți și dumneavoastră?

Goudie sorbi ginul aproape cu sălbăticie.

– Se pune la cale ceva mare. Mai mult ca sigur.

– Bine, rosti Allenby.

Ceilalți doi își întoarseră privirile spre el și locotenentul se uită în pământ.

– Mie... mie îmi place mult în Gib, bâigui acesta.

Goudie izbucni în râs.

– Nu te atașa prea mult de el, băiete. Mă îndoiesc că vom zăbovi pe-acolo. În regimentul ăsta există tendința de-a o lua din loc la prima comandă.

Starea de spirit se schimbă din nou.

– În orice caz, împachetați-vă efectele și fiți pregătiți. O să trimit câțiva oameni să vi le încarce când sosește camionul. Își șterse gâtul și-și examină cu dezgust degetele ude. A dracului căldură! Pun pariu că ăia din Afrika Korps sunt al naibii de fericiți să se care de-aici. Nu m-ar mira ca la ora asta să le fi rezolvat pe toate fecioarele oacheșe din Napoli.

Allenby se abținu de la orice comentariu. Goudie nu prea mai avea haz. Nici un haz.

[1] Gibraltar (n. tr.).

– Mă duc să-i dau lui Archer vestea cea bună, spuse locotenent-comandorul.

– E necesar? bombăni Frazer.

– Duc lipsă de ofiţeri buni. Zâmbi, dezvelindu-şi dinţii foarte albi pe chipul bronzat. Şi în plus nu e aşa de închipuit ca unii.

Plecă şi umbra sa profilată pe pânza cortului se retrase în lumina puternică a soarelui.

Frazer îşi pipăi inconştient arsura.

– Nenorocitul! spuse el calm. Ce l-o fi făcând să se poarte aşa câineşte?

– Intenţionează să ţi se gudure la picioare.

Frazer surâse.

– Atunci să ştii că i-a reuşit de minune.

Allenby cercetă cu privirea cortul lor mic şi îşi aminti de clipele petrecute la baza zidului uzinei, când îl părăsise orice speranţă de a mai revedea acest loc. Îl urmări pe Frazer, care îşi îndesa lucrurile într-o valiză. Părul ciufulit îi venea în ochi. Aveau să fie în continuare împreună, indiferent de ce urma să li se mai întâmple.

Ajunseră în Gibraltar chiar înainte de apusul soarelui. În ciuda palidei lumini crepusculare, atunci când avionul supraaglomerat coti şi plonjă abrupt înspre pista de aterizare, li se înfăţişă o priveliştе impresionantă. În peisaj, banda de beton nu părea să ocupe mai mult loc decât o blană de lemn.

Cu creasta ei colţuroasă, poleită de lumina soarelui scăpătat, Stânca arăta ca un simbol al indestructibilităţii, creând în sufletul oamenilor senzaţia de trăinicie. Străzile, şi ele, dădeau impresia de ceva compact: o masă uriaşă de figuri în kaki şi albastru îşi petreceau la întâmplare permisiile de dinaintea viitoarei ofensive, iar apoi a următoarei. În afară de câteva femei maure, înfofolite din cap până-n picioare, nu păreau să existe prea multe reprezentante ale sexului opus, deşi Allenby auzise că ar fi fost nişte pitulici. Dacă era aşa, atunci ele aveau de unde alege, se gândi bărbatul cu invidie.

Goudie ieşi în trombă dintr-un mic birou şi privi nişte marinari care cărau bagajele.

– E aici. Trebuie să ne ducem imediat la el.

– Cine, domnule? întrebă Allenby.

Goudie scutură din umeri.

– Şeful.

Îl urmară până la un camion kaki.

– Probabil că Prothero a avut un avion numai pentru el, fără înghesuială, ei? constată Frazer.

Allenby zâmbi.

– La cât e de mare...

Frazer, care vizitase Stânca de câteva ori atunci când făcuse parte dintr-un convoi de cursă lungă spre Ceylon şi fusese nevoit să realimenteze în Gibraltar, îi arătă lui Allenby fortificaţiile şi tunurile grele. Dar, pătrunzând mai adânc în sistemul de apărare, se văzu obligat să admită că era complet derutat. În cele din urmă, ajunseră într-un coridor, unul dintre multele tunele care, în decursul anilor, fuseseră săpate adânc în Stâncă.

Aici era răcoare, după transpiraţia, praful şi disconfortul din avionul al cărui pilot trebuie să fi fost la vremea lui cu siguranţă cascador.

Li se examinară în mod repetat permisele, fiind cercetaţi de priviri curioase; Frazer se pomeni întrebându-se câţi alţii fuseseră aduşi în acest loc, ca nişte miei la tăiere.

Gazdele îi poftiră într-un birou puternic luminat, cu pereţii netencuiţi, pavoazaţi cu hărţi şi fotografii aeriene.

Comandorul Aubrey Prothero le veni în întâmpinare şi dădu mâna cu ei în ordinea strictă a gradelor.

Era îmbrăcat în alb, iar pantalonii scurţi pe talia sa masivă lăsau impresia că ar putea fi folosiţi pe post de cort.

Mai era prezent un al doilea ofiţer, un căpitan plin, cu DSO[1] şi alte decoraţii pe uniforma imaculată. Slab, cu o figură de vultur şi palid, în comparaţie cu Prothero, de parcă n-ar fi văzut decât rareori lumina zilei.

Comandorul îl prezentă cu gravitate: căpitanul Jocelyn Heywood, şef de cabinet pe lângă ofiţerul de comunicaţii, însărcinat cu Operaţiunile Speciale.

Frazer îl studie. Era o persoană importantă, aşa că orice misiune li s-ar fi încredinţat era pe măsură.

[1] *Distinguished Service Order* – Ordinul pentru servicii deosebite (n. tr.)

Se întrebă cum se simțea Prothero sub comanda unuia din armata regulată, în legătură cu care fusese atât de intransigent la prima lor întâlnire.

Se așezară cu toții, Prothero pe marginea unui birou. Probabil că nu avea încredere în scaunele tapițate.

Căpitanul Heywood spuse:

– Am citit toate rapoartele despre recenta voastră operațiune. Pentru unii, a fost prima, zise el, oprindu-și privirea o clipă asupra lui Allenby. Rezultatele s-au dovedit satisfăcătoare în majoritatea privințelor, iar pierderile minime.

Allenby ascultă vocea calmă, potolită, a căpitanului în timp ce acesta se referea la trăsăturile principale ale raidului. Însă în mintea lui îi revedea pe genistul secerat printre ruine, pe inginerul din tabăra dușmană înjunghiat de partizani pe pasarelă și pe cei doi pușcași marini care muriseră pe dig. Minime. Doar atât.

– Totuși – Heywood îl privi scurt pe Prothero –, sunt câteva aspecte pe care vreau să le menționez. Dumneata, locotenent Frazer, ai fost refractar la ordinul de a porni la drum fără să aștepți revenirea domnului Allenby. Încăpățânarea dumitale ar fi putut pune în pericol întreaga operațiune. Loialitatea este cea mai frumoasă calitate a unui bărbat. Relațiile personale care devin prea puternice sunt cu totul altceva. Să ții minte asta, da?

Fără să se întrerupă, se întoarse spre Allenby.

– Dumneata n-ai fost de acord cu maiorul Thomas, mi se pare.

Allenby se îmbujoră.

– Am crezut că procedează nebunește, domnule. Nu puteam să apăs pur și simplu un detonator și să arunc în aer un sat întreg. Erau oameni în casele-alea..., spuse el cu o voce stinsă.

Heywood clătină din cap.

– Așa mi-am și închipuit. Dar te aflai acolo cu o treabă, la care te oferiseși voluntar. Îl săgetă cu privirea pe Goudie și adăugă tăios: Maiorul Thomas a făcut și el un raport amănunțit.

Goudie îi susținu furios privirea.

– Nu-mi dau nici mucii pe ce-a spus Thomas!

Prothero se lăsă în față.

– Ce-ai zis?

Locotenent-comandorul răspunse fără sfială:

– Îmi pare rău, domnule, dar omul ăsta, Thomas, e atins zdravăn. E un ucigaș. Am fost cu el destulă vreme ca să văd câtă plăcere îi face.

Frazer se uită la căpitan, așteptându-se să explodeze sau să dea ordin ca Goudie să fie arestat pentru ieșirea lui necontrolată.

În schimb, Heywood întrebă:

– De când ești dumneata la Operațiunile Speciale? De optsprezece luni, mi se pare. Iar înainte de asta te-ai dovedit un ofițer curajos și plin de resurse, atât aici, cât și în Canal[1]. Mai mult nici că se putea cere de la un om.

Goudie îl privi fix, fără expresie.

– Dacă vreți să spuneți că am nevoie de odihnă, domnule, că am luat-o razna...

– Eu sunt cel care decide ce va trebui sau nu va trebui făcut, da? Se aplecă ușor, confirmând cu aceeași voce foarte calmă: Îmi place inițiativa. Dusă prea departe, devine insubordonare sau mai rău.

Îi făcu semn cu capul lui Prothero.

– Continuă, dacă ești amabil.

Comandorul se uită la cei trei ofițeri cu ochii lui mici, strălucind periculos pe fața sa viguroasă.

– Luna viitoare, Aliații vor debarca în Sicilia – Operațiunea Husky[2].

Își căută din priviri superiorul, ca și cum s-ar fi așteptat ca acesta să-i pună sub semnul îndoielii încrederea pe care o arăta în privința reușitei.

Sau poate, se gândi Frazer, încerca să dreagă ceea ce stricase Goudie, prin izbucnirea lui, ori chiar modul în care Thomas se ocupase de raid.

Prothero continuă cu vocea sa puternică:

– Germanii vor ține cu dinții de fiecare metru de pământ, așa cum au făcut întotdeauna. Aliații lor, în schimb, indiferent de ce gândește Mussolini, o dată pusă în mișcare linia frontului, abia vor aștepta să treacă de partea cealaltă.

Frazer se gândi la tânărul ofițer italian pe care îl înmormântaseră în mare. Vor fi fost mulți ca el. Iar fata din fotografie, ce avea să se aleagă de ea?

---

[1] Canalul Mânecii (n. tr.).

[2] Vlăjganul (n. tr.).

– Cei care vor da tonul prin exemplul lor trebuie să fie conducătorii politici şi corpul ofiţerilor. Li se cere un curaj pe măsura convingerii că vom câştiga runda finală. Căci dacă stăpânii lor germani descoperă ce au de gând, Gestapoul va avea grijă să fie pedepsiţi prompt şi îngrozitor.

Căpitanul Heywood se aşeză picior peste picior, ca şi cum ar fi devenit nerăbdător. Prothero prinse apropoul.

– Există un astfel de ofiţer din comanda efectivelor, despre care se spune că şi la ora actuală e ţinut de Gestapo sub observaţie. Un ofiţer cât se poate de respectat, provenind dintr-o veche şi aleasă familie italiană. E vorba de generalul Gustavo Tesini, a cărui divizie a fost una dintre puţinele care s-au distins la începutul campaniei din Africa de Nord, înainte ca Rommel să apară pe scena deşertului.

Frazer se trezi încruntându-se. Războiul din Mediterana, mai ales partea la care participase armata de uscat, era ceva despre care el doar citise. Şi totuşi, numele generalului i se părea familiar.

Ochii lui Prothero sclipeau ca nişte cioburi de sticlă.

– M-am *gândit* că s-ar putea să-ţi aminteşti. Generalul Tesini este sau a fost prieten cu tatăl tău. Am înţeles că obişnuiau să se ia la întrecere în cursele pe mare.

Frazer încuviinţă din cap, uimit de volumul de cunoştinţe al lui Prothero.

– Da, domnule. L-am întâlnit de două ori, pe vremea când tatăl meu concura pe *Onondaga*. Cred că era cu vreo doi ani înainte de izbucnirea războiului.

Prothero făcu semn cu bărbia lui ascuţită, ieşită în afară ca un colţ cenuşiu.

– Acela. Dacă îşi manifestă făţiş suspiciunea faţă de germani, în primul moment prielnic, întreaga armată italiană va dezerta în favoarea cauzei noastre. Ar fi ca şi cum s-ar răzvrăti Rommel împotriva lui Hitler!

– Surse demne de încredere m-au informat că este pregătit să vină aici, spuse Heywood. Dar asta trebuie să se întâmple înainte de... ăă... Operaţiunea Husky. Altfel, gestul va fi interpretat ca un act de prudenţă din partea generalului, motivat de interese personale.

Prothero reluă pe un ton morocănos, supărat de întrerupere:

– Generalul Tesini e mult prea important pentru nemţi, pentru a se lua măsuri contra lui. Deocamdată. Deţine o mică insulă în largul coastei nord-estice a Sardiniei, căci este un om bogat, cu pământuri şi case răspândite prin toată Italia. Dar insula a fost totdeauna locul în care s-au retras el şi familia lui. Acolo se va afla, *va trebui* să se afle, când vă veţi duce să-l luaţi.

Goudie îşi îndreptă spinarea.

– Al naibii de departe, domnule.

Heywood rosti cu dezinvoltură:

– Aici, în Gibraltar, sunt două canoniere pregătite pentru SBS. Se intenţiona folosirea lor într-o altă misiune, dar asta a devenit cea mai presantă. Sunt prevăzute cu rezervoare suplimentare de carburant, iar fiecare echipaj este ales pe sprânceană. O dată ce veţi fi complet instruiţi, veţi duce cele două nave la Tunis. La o viteză economică, ar trebui să fiţi acolo în aproximativ două zile şi jumătate. Cercetă pe rând chipurile lor imobile. Ăsta-i tot timpul pe care vi-l pot acorda ca să vă familiarizaţi cu vasele şi cu echipajele lor. Privirea i se opri asupra lui Goudie. Eşti cel mai experimentat comandant de MGB pe care îl avem. Va rămâne la latitudinea ta.

Frazer cercetă trăsăturile încordate ale locotenent-comandorului. Heywood ar fi putut să gândească altfel, dacă ar fi fost la curent cu amărăciunea acestuia şi cu faptul că era, în mod evident, împins până dincolo de limitele lui.

– Generalul a emis doar o singură pretenţie, adăugă căpitanul. Să-i aduceţi familia şi unele efecte personale, altfel nu vine, ne-am înţeles?

Goudie se uită la Frazer şi făcu o grimasă.

– De ce nu? Cu cât mai mulţi, cu atât mai vesel.

– Dacă ceva merge prost cât sunteţi acolo, generalul nu trebuie să fie capturat în viaţă de către duşmani, este clar? zise liniştit Heywood.

– Absolut, domnule, veni răspunsul locotenent-comandorului.

Heywood se ridică în picioare pentru prima dată. Era foarte înalt.

– Alte comentarii? Aruncă o privire la ceasul de perete. Am o şedinţă de cabinet în cincisprezece minute. Doriţi să mă întrebaţi ceva?

– Satul, domnule. Au scăpat sicilienii după explozie? se interesă Allenby.

Căpitanul îl măsură impasibil cu privirea.

– O vreme, locotenente. Apoi au sosit trupele SS și au executat cincizeci de persoane de sex masculin – bărbați și copii.

Allenby se uită pierdut prin camera luminată.

– Oh, Dumnezeule!

– Ei n-aveau nici un amestec, comentă Frazer. Nici un afurisit de amestec!

Goudie își luă șapca mototolită și se uită țintă la ea.

– Asta îi va face pe sicilieni și pe italieni să-i urască și mai mult pe nemți, nu-i așa, domnule? Afișă un zâmbet searbăd. Sau asta era ideea de la bun început?

Heywood păși spre ușă. I se adresă lui Prothero:

– Atunci, peste zece minute.

Comandorul îl așteptă să iasă și le vorbi celor doi locotenenți:

– Mergeți să vă aranjați. Am instruit un cadet să vă conducă să mâncați și să vă spălați.

Când ușa se închise în urma lor, îl auziră pe Prothero mugind:

– Nu permit un asemenea comportament, m-ai auzit? Nu dau doi bani pe faptul că ești un afurisit de erou, asta nu mă-ncălzește cu nimic! În caz că raidul ar fi ieșit prost, maiorul Thomas v-ar fi dus pe toți într-un loc sigur, pe dealuri... *Tu* ai fi fost în stare s-o faci?

Cadetul tuși discret, iar Allenby și Frazer îl urmară de-a lungul a încă unui tunel săpat rudimentar.

– A terminat Șeful?

Încremeniră amândoi și Frazer exclamă:

– Cunosc această voce!

Apăru de după colț, dintr-un coridor, cu cămașa albă fantomatică pe fundalul peretelui de stâncă. Le întinse mâna.

– Ce mod de-a te întâlni!

Ofițerul secund Lynn Balfour, cu părul ei roșcat abia ascuns de tricornul cu calotă albă, se uită de la unul la altul.

– Trebuia să-mi fi trecut prin minte, spuse Frazer, simțindu-se dintr-o dată stângaci și penibil.

Nu se așteptase s-o întâlnească aici, deși era cât se putea de evident că pe ea nu o surprinsese acest lucru.

– Sunt nevoită să mă duc la treburi, zise ea. Avem mult de muncă. Ne cam dați de lucru aici, la Cartierul General. Redeveni serioasă. Mă bucur că vă simțiți bine. Amândoi.

– E vreo șansă să-ți iei liber o oră? întrebă canadianul. Să mergem la masă, eventual?

Ea îl măsură din priviri, gânditoare.

– Mă îndoiesc. Aș putea încerca... Păru să ezite. Dar nu sunt prea sigură, trebuie...

– Mă rog, mai gândește-te, da?

Ar fi dorit s-o atingă, s-o apere de ceea ce-o sfâșia sufletește.

– Ce mai face pitulicea-intendent cu care am..., întrebă liniștit Allenby.

Femeia îl privi.

– Joanna? E bine, răspunse ea în grabă.

– Eu o iau înainte, Keith, i se adresă Allenby tovarășului său.

Îi zâmbi apoi pitulicii.

– Mi-a părut bine să vă revăd.

Femeia se uită lung după el.

– Sărmanul om! Încă se simte vinovat.

– L-ai făcut să se simtă mult mai bine. Observă cum stăpânirea ei de sine se năruie într-o clipă și adăugă cu blândețe: I-ai spus cum o cheamă, n-ai înțeles? Acum, fata a căpătat realitate. Cineva la care să țină dacă se mai întoarce acasă.

Ea făcu un ușor pas înapoi, cu buzele întredeschise.

– Nu spune asta! Te rog, nu vorbi așa!

– Îmi pare rău. Zău. Dar sunt realist.

Niște voci răsunară de-a lungul coridorului; Prothero și Goudie, care, aparent, râdeau împreună.

– Probabil că s-au cinstit, zise locotenentul.

Nu sesiză brusca durere din ochii ei albaștri.

– Chiar nu pot veni la întâlnire diseară, spuse femeia. Îi urmări fiecare trăsătură a chipului, ca și cum ar fi căutat ceva. Sau pe cineva. Încercă să râdă. Și oricum, sunt logodită. Ce-ar zice lumea?

Umbra gigantică a lui Prothero se revărsă în jurul lor și acesta tună:

– Ah, iată-te, Lynn! Ce m-aș face fără tine?

Frazer privi silueta ei mică și slabă suprapunându-se peste umbra comandorului, atunci când cei doi apucară pe coridorul care ducea la locul unde urma să se țină ședința.

– *La naiba!*

Goudie veni în spatele său.

– Iar ai dat-o-n bară, este?

– Ofițerul secund Balfour e logodită, răspunse Frazer. Cine-i norocosul amic?

Celălalt îl privi din profil.

– Ți-a căzut cu tronc, ei? O lăsă ceva mai moale. Asta a fost acum doi ani. Tipul era unul dintre subordonații mei la Felixstowe. A luat-o într-o noapte în largul Cârligului Olandei.

Frazer se răsuci brusc.

– Dar ea tocmai mi-a zis...

– Am fost acolo când s-a întâmplat, afirmă Goudie cu asprime. O schijă de tun de pe un E-Boat l-a tăiat drept în două. Să nu-i spui că eu ți-am povestit.

Îl zăriră pe Allenby așteptându-i, și Goudie grăbi pasul. Frazer privi țintă de-a lungul celuilalt coridor, dar acesta era pustiu. Doi ani! Să trăiești într-un coșmar. Agățându-te de-o amintire care dispăruse și le luase cu ea pe toate celelalte.

Încă din acea zi în Portsmouth, își alungase gândul într-un ungher al memoriei. Dar știa că se amăgise. Lynn nu era doar o altă fată atrăgătoare, și nici nu putea fi vorba de ideea unei cuceriri, deoarece, ea nici măcar nu căutase să dea impresia că l-ar plăcea. Era deosebită. Iar acum asta. Cum să-și fi închipuit că ar putea concura cu un bărbat pe care ea îl iubea de parcă ar fi fost încă prezent să-i împărtășească speranțele?

Umbra înaltă a sublocotenentului Archer alunecă pe peretele de piatră. Avea chipul însuflețit de curiozitate și întrebări.

– Of, Cristoase! făcu Frazer.

Goudie nu păru să bage de seamă.

– Ia te uită, sublocotenente! Ai picat exact la timp ca să ne faci cinste.

Archer privi scurt înspre Frazer.

– Totul este pus la punct, nu-i așa, domnule?

– Așteaptă și-ai să vezi. Dar mai întâi băuturile.

Vocea lui Goudie era cât se putea de voioasă și-ți venea greu să ți-l imaginezi așa cum fusese mai devreme.

– Am de gând s-o fac lată în noaptea asta, zise Frazer. *Toată* noaptea, dacă-i necesar.

Goudie zâmbi.

– Bravo ție. Căci mâine, cine știe?

Ciocăniturile erau cât pe-aci să-i zdrobească țeasta lui Frazer. Se războiu să dea la o parte un cearșaf încâlcit și deschise cu greu ochii în lumina strălucitoare de deasupra capului.

Îndurase un adevărat coșmar: flăcări, oameni țipând și murind. Gemu. Ăsta nu era coșmar.

Se holbă dezorientat prin camera mică și de-abia acum înțelese ce anume îl trezise; asta explica totodată și bătăile din capul lui.

Ușa era larg deschisă și o figură zburlită, îmbrăcată într-un halat, adulmeca prin odaie ca un terrier după vreun șobolan.

– Am crezut că ați murit naibii cu toții pe-aici, spuse supărat bărbatul.

Frazer se uită la Allenby, care zăcea cu fața în jos pe patul lui. Putea să fie tot atât de bine și mort, se gândi canadianul, și își aminti vag cum aproape îl cărase pe acesta la încartiruire și-l dezbrăcase. Se îndoia ca Allenby să mai știe ceva dimineața.

Mormăi și încercă să-și umezească buzele. Își simți limba cu un gust ca al unei bucăți prăfuite de pâslă.

– Care dintre voi e canadianul? insistă bărbatul din prag.

Frazer încercă să priceapă ce problemă putea fi. Goudie se îmbătase criță, iar Archer se luase la harță cu unul dintre ofițerii garnizoanei care chitise să-l ucidă.

– Eu. De ce?

Bărbatul se lumină la față privindu-l.

– Ești chemat la telefon, de-aia. La capătul coridorului. Exact cum se iese din cabina mea. Se îndepărtă cu pași mari, adăugând: Păcat că unii nu sunt în stare să arate ceva considerație pentru plantoane!

Frazer se ridică în picioare şi o clipă crezu că ofiţerul trezit din somn se întorsese, însă de data aceasta ciocăniturile erau în creierul lui. Îşi aruncă mantaua pe umeri şi se bălăbăni până pe culoar. Cu excepţia receptorului care atârna de fir, legănându-se încet, totul încremenise.

Care naiba să fi fost necazul? se întrebă el. Să-şi fi ieşit Goudie din minţi, sau Archer o-ncurcase din nou?

Lipăi cu picioarele goale pe dalele pardoselii şi se înfioră. Era ciudat pe Stâncă; ziua se încingea parcă până la incandescenţă, iar noaptea era ca gheaţa.

Bâjbâi după telefon şi răspunse:

– Locotenent Frazer la aparat.

Asta avusese de gând să rostească, dar glasul îi sunase gros şi ireal, ca şi cum ar fi fost străin.

Îşi opri privirea asupra peretelui: numere de telefon, nume şi mâzgălelile a o mie de oameni care aşteptaseră un răspuns.

– Eu sunt.

Vocea ei îi răsună clar în ureche lui şi locotenentul pricepu că vorbea aproape strident. Pe fundal se auzea un vuiet. Un avion.

– Unde eşti? Ai păţit ceva? Acum se trezise de-a binelea. Nu primi nici un răspuns şi crezu că ea închisese. Mai adăugă: Vorbeşte-mi, te rog!

– A trebuit să te sun, spuse Lynn pe un ton mai temperat. Să-ţi spun... Vocea aproape că i se pierdu în huruitul motoarelor. Vroiam să-mi cer scuze. Am fost groaznic de nepoliticoasă. N-aveai de unde să ştii.

Frazer îşi apăsă receptorul pe-o ureche, iar pe cealaltă şi-o acoperi cu palma, ca s-o audă mai bine. Fie plângea, fie era bolnavă.

– Nu te puteam lăsa să pleci aşa, cum aş fi putut? Aşa ceva nu se face.

Încercă să râdă, dar se înecă într-un acces de tuse.

– Spune-mi unde eşti. Îşi impunea să vorbească rar şi calm. Era oricum, numai calm nu. Voi face cumva să ajung la tine.

Urmă o altă pauză lungă şi lui i se păru că o auzea respirând, căutând să se adune.

– Nu e posibil, *domnule* Frazer, trebuie să închid. Nu mai intru în amănunte. Mă-nţelegeţi, războiul şi toate celelalte...

– Ai grijă de tine. Ezită. Lynn... Mi-ar face plăcere să te revăd, multă plăcere.

– Da, spuse ea derutată. Cu bine. Of, Dumnezeule, o să mi se facă rău.

Legătura se întrerupse.

Frazer apăsă pe furcă în repetate rânduri, până când un centralist piţigăiat îi răspunse:

– N-o pot restabili, domnule – pe un ton gen „chiar şi dacă aş vrea". Apelul a venit pe firul scurt. Cam cu pile.

Canadianul aşeză receptorul în furcă şi se întoarse agale pe coridor. Spre surprinderea lui, îl găsi pe Allenby şezând pe marginea patului şi frecându-se cu pumnii la ochi.

Acesta ridică privirea şi-l cercetă lung.

– S-a dat vreo forfotă?

Frazer scutură din cap.

– Un telefon. Lynn Balfour.

Locotenentul gândi că aceasta băuse probabil în cantităţi impresionante ca să ajungă într-o asemenea stare.

– Norocul tău că era la celălalt capăt al firului, Keith!

Rânji, iar Frazer îşi dădu seama că purta în continuare doar mantaua pusă pe umeri, care nu acoperea nimic.

Canadianul se uită spre fereastră şi întrezări cenuşiul zorilor în jurul draperiei grele. O trase într-o parte şi observă câteva lumini strălucind slab pe cheiuri. Era lucrul cu care te obişnuiai cel mai greu aici, în Gib: lipsa camuflajului oferit de întuneric.

Îi telefonase. Ca să-i ureze noroc sau ca să-i spună adio? La ce se aştepta? Lynn îşi pierduse marea iubire. Era îndoielnic să se mai expună unei asemenea dureri.

– O să vă mai vedeţi?

– Sper.

Trebuie. Urmări un mic avion ridicându-se pe deasupra vaselor adormite şi a zidurilor vechi ale cheiului.

Se bucura că ea se afla cu Prothero. Acesta avea să-i poarte de grijă. Doar era dintre-ai lui. Lăsă draperia să revină la loc. Marina lui Prothero.

Se întinse înapoi pe pat şi bombăni când înţelese că lăsase lumina aprinsă.

Prima goarnă sfâșie tăcerea. *Scoală-te, scoală-te, somnorosule!*

Chemarea blestemată și înjurată de generații la rând.

Allenby se ridică nesigur în picioare. Nu era prima dată când remarca faptul că altcineva îl dezbrăcase.

– Mi-e foame, spuse el.

Frazer se gândi la fata de pe coridorul lung, la felul în care îl privise. Își revedea iubitul mort sau știa ceva anume despre următorul raid? Marja de supraviețuire.

Allenby urmări spaima și neliniștea prietenului său. Știuse aproape de la început ce simțea Frazer pentru fată. Oftă și se uită în jur după prosop. Apoi își aduse aminte. De parcă ar fi auzit pe cineva pronunțându-i numele cu voce tare: „Joanna!" Îl repetă, după care aruncă o privire jenată spre Frazer. Acesta însă adormise la loc.

După cât se părea, fusese o noapte de pomină, hotărî englezul.

7. Jupiter

Locotenent-comandorul John Goudie stătea pe mica teugă a canonierei și se uita la cei trei ofițeri ai săi. Plecaseră din Gibraltar înainte de ivirea zorilor, împreună cu o altă navă, iar acum, în lumina strălucitoare a soarelui, Mediterana le dăruia cealaltă față a ei. Marea de un albastru-închis era perfect netedă și doar o linie neregulată la tribord trăda apropierea pământului.

Frazer îl urmărea pe Goudie: asemenea mării, și acesta se schimbase. Arăta satisfăcut, chiar entuziast. Poate că această canonieră era ceea ce îi trebuia, lucrul la care se pricepea cel mai bine. Ofițerul trei era un tinerel bronzat, în vârstă de nouăsprezece ani, sublocotenentul David Ryder, unul dintre puținii membri inițiali ai echipajului navei. Părea un tip foarte plăcut, și canadianul se simțea mulțumit că Archer se afla pe celălalt vas, la câteva parâme mai spre babord.

Canonierele făceau o impresie bună, se gândi el. Nu aveau pe ele numere, iar carenele arătoase, lungi de douăzeci și cinci de metri și vopsite în negru, dădeau mai mult impresia de navepirat decât de război.

Frazer privi înspre pământ; undeva acolo se găsea frontiera nemarcată dintre Maroc și Algeria. Se putea afla oriunde.

Până în prezent, reperaseră o întreagă flotilă de distrugătoare îndreptându-se spre est și câteva avioane de patrulare.

Acestea se rotiseră pe deasupra lor, pentru a verifica cine erau şi pentru a raporta apoi cum decurgeau lucrurile. Frazer spera că nu ştia prea multă lume despre *Force Jupiter*, cum îi botezase Prothero.

– Se comportă bine MGB-urile astea, zise Goudie. Era cu capul descoperit, iar părul lui decolorat de soare se unduia în bătaia brizei aidoma unui lan de grâu. Dacă există nişte nave care să merite, atunci astea sunt.

Frazer se uită pe geamul la baza căruia fusese pictat un şir de zvastici. Victimele anterioare ale navei, mândria ei. Vasul nu era foarte mare şi avea un echipaj de doar doisprezece oameni, dar era înţesat cu armament acţionat electric, pentru a reacţiona la cea mai uşoară atingere: un tun cu obuze de un kilogram, în faţă, un Oerlikon dublu montat pe afet, în spate, şi patru mitraliere de calibru mare. Puterea de foc plus impresionanta viteză maximă de patruzeci şi două de noduri îl făceau un adversar de temut.

Mai întâi Tunis, pentru a-şi umple până la refuz rezervoarele, apoi spre nord, către Marea Tireniană, aflată între Italia şi Sardinia, una dintre puţinele zone în care, până atunci, nu se angajaseră bătălii. Era chiar mai bine, fiindcă de data aceasta aveau nevoie ca norocul şi surpriza să fie de partea lor.

Îi aruncă o privire lui Ives, care stătea la cârmă, dând drumul uşor spiţelor într-o parte sau alta, în vreme ce sub picioarele depărtate simţea carena puternică. Matelotul părea mulţumit, ca şi cum ar fi mânat ambarcaţiunea pentru a-i testa răspunsul la comenzi. Se deplasau pe puţin cu şaisprezece noduri. Atunci când cele trei motoare mari, marca Packard, aveau să fie aduse la turaţie maximă, lucrurile urmau să se schimbe.

Ives nu băgă de seamă că Frazer îl scruta cu privirea. Aici se simţea ca acasă. Asta îşi dorise dintotdeauna. O navă mică, sentimentul camaraderiei şi al utilităţii. În concepţia lui, fusese o greşeală abandonarea bacului Siebel şi folosirea lui doar pe post de bombă pentru a demola instalaţiile inamice. O navă era o navă. Ceva la care să ţii. Ascultă motoarele torcând. Cei de la şantierul naval făcuseră o treabă bună.

Îl auzise pe Goudie vorbindu-le ofiţerilor săi şi îşi făcuse singur o părere despre cum stăteau lucrurile. Se spunea că Frazer

era un navigator formidabil şi un cunoscător în materie de ambarcaţiuni mici. Din cât prinsese până acum, Ives ştia că navigaţia era de importanţă capitală în această misiune. Cu ceva noroc, ar fi putut să folosească insulele din preajma locului lor de destinaţie pentru a-şi masca prezenţa în faţa radarului inamic şi a altor dispozitive de reperare, dacă or mai fi existat vreunele. Ţinuseră sub control întreaga zonă de atâta vreme, încât ar fi putut constitui punctul lor slab. Pe de altă parte, nu strica să ştii că aveai un pilot de mâna-ntâi. Îl agrea pe Frazer, primul canadian pe care-l cunoscuse. Allenby se afla în partea opusă a punţii, urmărind prin binoclu cealaltă navă. Ives hotărî că, după câte auzise despre el, îl plăcea şi pe acesta. Se îndoia că cineva ar ajunge vreodată să-l cunoască pe Allenby, cu adevărat, nici într-o mie de ani.

Tunul de un kilogram de pe castelul din faţă îşi schimbă brusc poziţia pe afet, şi Ives îl văzu pe ochitor, şeful de echipă Sullivan, făcând unele mici retuşuri.

Îşi muşcă buza. Sullivan era londonez ca şi el. Uscătura din pădure. Era agresiv, gură-bogată, un adevărat măscărici. În afară de fochişti şi de un artificier, Sullivan era singurul marinar de la bord care mai avea o funcţie. Acesta crescuse în Bethnal Green, nu departe de locurile pe unde Ives îşi făcea rondul. Noaptea trecută, în Gibraltar, în timp ce se vânzoleau pe vas verificând muniţia, hrana şi proviziile, Sullivan făcuse câteva remarce despre poliţie în general, şi despre cea din East End în particular.

După cât se părea, aflase despre trecutul lui Ives; nici nu trebuia să fii un geniu pentru asta. Oricum, Ives era obişnuit cu aşa ceva şi majoritatea remarcelor nu le luase în seamă.

Dar Sullivan era altfel. Spusese de faţă cu ceilalţi: „Sunt puşi cu toţii pe ciupeală, nu-i aşa, cârmaci?" Rânjise la Ives, dar îl privise inflexibil. „Bătrânu-meu e agent de pariuri de stradă în Green. Nu de puţine ori l-am văzut pe tablagiul care face rondul pe-acolo luându-şi dreptu', ca să-nchidă un ochi!" Când Ives rămăsese tăcut, Sullivan persistase: „Pun pariu că, dac-aş fi zis asta când erai tablagiu, ai fi sărit una-două, ei?" Ives răbdase prea mult. „Nu ştiu ce-aş fi făcut *atunci*, dar, dacă acum nu-ncetezi, îţi rup picioarele, clar?" Sullivan îl privise ţintă,

sesizând evidenta forță fizică a lui Ives, care contrasta cu firea lui blândă.

De atunci, abia dacă își mai vorbiseră. Ives hotărâse că trebuia să facă ceva în această privință. Nu era bine să pornești în acțiune purtând cuiva pică. Înjură în gând și dădu drumul spițelor. Îi permisese navei să se abată de la curs. Din fericire, ofițerii nu observaseră.

Allenby se uita la celălalt vas cu un sentiment de uimire. Îi auzise adesea pe marinarii de pe dragorul său proferând insulte atunci când vreun MTB sau MGB spinteca apa prin dreptul lor, într-o învârtejire de stropi. Îi botezaseră Băieții Veseli. Obișnuita rivalitate dintre arme, fără vreo urmă de invidie.

Era palpitant, îți tăia respirația. Pericolul și furișările aveau să vină, dar până atunci sentimentul de exuberanță era pe cât de real, pe atât de molipsitor.

Se gândi la tatăl său. Poate că o îmbărbătare nu-i strica. N-o fi fost de glumă să te *descurci* cu rațiile lor amărâte, cugetă el. În mod repetat, mintea i se întorcea la pitulicea-intendent din Portsmouth. Frazer măcar luase legătura cu ofițerul secund Balfour, pe când... Se scutură să revină la realitate. Oricum, ce rost avea?

Era de așteptat să nu se mai întâlnească niciodată. S-ar fi putut ca ea să plece de-acolo, iar el să dispară. N-avea nici un rost să se lase chinuit de asemenea gânduri. Dar mai vedea încă în minte ochii ei, îi auzea glasul și cuvintele amare. Nu-și putea explica nimic. Amintirea acelor secunde vitale de dinaintea exploziei minei i se șterse cu buretele.

Telegrafistul, singurul de la bord, care îndeplinea și funcțiile de semnalizator, codificator și operator radio, scoase capul prin tambuchi și anunță:

– R/T[1] de la *Able Two*, domnule. Avion la Roșu[2] patru-cinci se apropie.

Goudie dădu din cap și acționă butonul aflat lângă cotul lui. Oameni mai mult sau mai puțin echipați alergară la posturi, în timp ce clopotele soneriilor zdrăngăneau prin toată carena. Locotenent-comandorul rosti calm:

[1] Radiotelegramă (n. tr.).
[2] Stânga (n. tr.).

– Modificați cursul, virați sud-est. Semnalizați *Able Two*.

Aldisul[1] țăcăni scurt și telegrafistul anunță:

– Recepționat, domnule!

Goudie își scoase ochelarii.

– Uite-le! Sunt două bimotoare.

Allenby schimbă direcția în care privea cu binoclul. Strălucirea reflectată îi umplu ochii de lacrimi. De unde știa Goudie că sunt ostile? Instinctul, un al șaselea simț, dobândit din experiențe dure?

Clipi și fixă binoclul pe cele două contururi micuțe. Razele soarelui cădeau pe capotele cu vedere panoramică ale carlingilor, făcându-le să pară în flăcări. Acum devenise clar modul în care Goudie dăduse ordin să se posteze cu fața cele două canoniere. Le oferea o arie de vizibilitate mai mare și o șansă mai redusă de a fi luate cu asalt.

– Spuneți-i mecanicului-șef să fie pregătit pentru turație maximă, comunică Goudie. Își plimbă binoclul cu grijă. Mama lor! Nu le simțeam nevoia!

– Cotesc, domnule. Vor trece pe la pupa.

– Fac o recunoaștere.

Goudie dădu drumul binoclului să-i atârne pe piept.

– Echipajul la posturi, domnule, raportă sublocotenentul Ryder. Urmări, la rândul lui, prin binoclu cele două avioane intrând într-un ușor picaj. Me-210, domnule!

După glas, Frazer bănui că probabil îl îngrijorau nouveniții. Toți erau veterani, chiar dacă puțini dintre ei trecuseră de nouăsprezece ani. Însă pe orice navă, chiar și pe una micuță, se cerea ca oamenii să apuce să se cunoască unii pe alții, să-și afle puterile sau slăbiciunile. Dar, cum spunea adesea Goudie, nu era niciodată suficient timp.

– Bombardiere, însă folosite pe-aici mai mult pentru recunoaștere, îi lămuri locotenent-comandorul. Își mușcă buza. Cum dracu' le-o fi scăpat Spilcuiților?

– Ce putere de foc au? întrebă Allenby.

Goudie lăsă binoclul în jos și se șterse la ochi.

– Mare. Patru de douăzeci de milimetri și alte câteva tunuri. Poate fi cam nasol. Adăugă: Eliberează puntea, sublocotenent!

[1] Proiector Morse (n. tr.).

Şi dumneata, domnule Allenby! Se întoarse în mod deliberat cu spatele la avionul bimotor. Nu vreau să ştiu toate ouăle noastre într-un singur coş.

Ryder era foarte tânăr, dar trăise deseori asemenea lucruri.

– Vino la pupa cu mine. Rânji spre Allenby. S-ar putea să prăduim unu' de-ăsta cu Oerlikonurile.

Păşind cu grijă de-a lungul marginii vibrânde a punţii, Allenby văzu că o pereche de mitraliere era manevrată de matelotul Weeks. Acesta ţintea prin vizor, dar, atunci când trecură pe lângă el, li se adresă:

– Ceva îmi spunea că s-ar putea să aveţi nevoie de mine, domnule.

Allenby îi puse mâna pe braţ.

– Parcă înţelesesem că eşti torpilor?

Era plăcut să-l întâlnească, indiferent de ce zice impasibilul căpitan Heywood despre prietenie.

În timp ce îşi croiau drum spre pupa, mişcând din loc stivele cu încărcături de adâncime, puntea începu să se însufleţească. Prora se lăsă în jos, iar elicele şi cârma se opintiră zdravăn în zidul de stropi orbitori. Cele două nave începură să evolueze la întreaga lor viteză.

– Vin!

Ryder se opri doar cât să se asigure că ţevile subţiri ale Oerlikonurilor urmăreau avioanele de luptă.

Allenby se întoarse să privească puntea. Lumina reflectată îi bătu în ochi, făcându-l să distingă doar un contur neclar.

– Nenorociţii zboară cu soarele-n faţă! O să le pară rău! ţipă Ryder.

Goudie spusese că erau de recunoaştere. Probabil că aveau aparate de fotografiat, cu care să înregistreze cele două nave străine în livrelele lor negre.

Prothero n-avea să fie încântat, se gândi el. Poate că raidul urma să fie anulat. Îşi alungă pe loc gândul. Căpitanului Heywood nu i-ar fi stat în obicei să viziteze teatrul operaţiunilor dacă nu ar fi fost importante sau chiar vitale pentru invazie.

Cugetă la izbucnirea subită a locotenent-comandorului şi la felul în care Heywood o ignorase. Poate că, pentru Şeful de cabinet, ei reprezentau mai mult arme decât oameni. Consumabile.

Primul Messerschmitt se redresase şi tura spre ei dinspre pupa, la mai puţin de o sută de metri de suprafaţa apei. Aveau senzaţia că burta avionului o să steargă în zbor extremitatea superioară a MGB-ului.

Semnalul de tinichea al unui clopot se auzi pe deasupra uruitului motoarelor.

– *Foc!*

Oerlikonurile şi o pereche de mitraliere se treziră la viaţă cu un răpăit. Trasoarele aproape că nici nu se vedeau pe cerul senin.

Nu auziră tunurile avionului, dar văzură proiectilele muşcând apa, urmele lor înaintând drept spre pupa. Allenby aproape că se prăbuşi atunci când cârma se împlântă în apă, care se revărsă pe de lături ca printr-un jgheab de moară.

– Pe el, Taylor! Dă-i nenorocitului! ţipă Ryder la ochitor.

Strigătele exprimau doar excitarea sălbatică, nebunia pericolului, căci împuşcăturile şi zgomotul motoarelor avionului şi ale vasului făceau comunicarea zadarnică.

Avionul urcă în forţă. Allenby văzu trasoarele celuilalt MGB ridicându-se cu obişnuita încetineală înşelătoare, asemenea unor trândave mingi de un roşu-aprins. Linia lor mătură spaţiul până la avionul înclinat în viraj şi-l învăluiră într-o ţesătură de foc.

– L-au lovit! urlă Ryder, făcând semne cu şapca deasupra capului, în timp ce o dâră unsuroasă de fum marca traiectoria nesigură a avionului.

Cel de-al doilea aparat atacă dinspre tribord şi, de data aceasta, Allenby simţi cum unele dintre proiectile loveau unul după altul în carenă ori se izbeau de scutul câte unui tun.

Goudie modifică iar cursul, şi tunul de un kilogram intră în luptă, mişcându-se cu iuţeală pe afetul electric, până ce ochitorul nu mai putu distinge în vizor imaginea îndepărtată a avionului.

Allenby aflase cândva de un trăgător mult prea entuziast, care, concentrându-se asupra atacatorului, răsese jumătate din propria-i punte.

Locotenentul îi auzi pe oameni chemându-se unii pe alţii. Nu fuseseră pierderi. Cineva alergă să bage încărcătoare noi la Oerlikonuri, dar se întrerupse pentru a-l bate pe umăr pe ochitor.

Schimbară priviri între ei asemenea unor şcolari care au pus ceva la cale.

– Fii pe fază!

Ryder urmări avionul de luptă urcând şi îndepărtându-se pentru a pregăti un nou asalt. Soarele lucea pe carlingă şi lui Allenby i se năzări că vedea capetele oamenilor din echipaj întoarse, ca să se uite la cele două ambarcaţiuni ce se mişcau cu viteză.

Observă crucile negre de pe aripi şi ciudatul camuflaj verde de pe fuzelaj. Decolaseră probabil din Sicilia. Se duse cu gândul la pilonul răsturnat peste linia de cale ferată, la răpăitul mitralierelor, la genistul care se prăbuşise mort.

Tunurile se agitară, schimbându-şi poziţia şi fixându-se iarăşi asupra avionului, ce începuse un nou picaj uşor. Dacă pilotul ar fi încercat să zboare ceva mai sus, ar fi avut mari şanse să fie mătrăşit imediat de mai multe dintre ele. Allenby auzi vuietul crescând al motoarelor neamţului, zdrăngănitul brutal al tunurilor şi mitralierelor. Aerul era plin de zgomote metalice, stridente, de bufnituri şi clinchete, oţelul nimerindu-şi ţinta.

Apoi, trasoarele muşcară burta avionului când acesta zbură pe deasupra capetelor lor, în timp ce umbra i se târa de-a lungul punţii ca un giulgiu.

Pilotul era fie rănit, fie nebun de furie, căci, în ciuda conului de trasoare ce sosea dinspre ambele nave, zbură către *Able Two*, aproape sub unghi drept.

– *Ia-l!*

Ryder icni, încleştându-se de un stâlp de susţinere, ca să nu fie azvârlit peste bord atunci când cârma se opinti din nou în apă. Allenby şi-l imagină pe Ives la timonă. Lui măcar îi va fi plăcut asta.

Able Two se zvârcolea frenetic pe măsură ce intenţiile inamicului deveneau tot mai evidente. Trenul de bombe se deschise asemenea unor fălci înfometate.

Trasoarele împroşcau peste tot, pe aripi şi pe fuzelaj, ca nişte picături de sânge strălucitoare în bătaia soarelui.

Allenby se încleştă cu mâinile de balustradă.

– Cristoase Mare!

Celălalt MGB vira strâns, disperat, în timp ce bomba căzu cu o încetineală înşelătoare, lovindu-l în plin. Părea că nimic nu se întâmplase sau că fusese o bombă oarbă.

Apoi urmă explozia. Allenby o simţi izbind puntea sub picioarele sale şi urmări uluit cum MGB-ul se clătină, dar continuă să vireze, cu marea ce clocotea în jurul lui. Coca spartă scuipă o trâmbă uriaşă de flăcări, şi locotenentul bănui că sărise în aer combustibilul. Focul se împrăştie pe apă sub forma unor dâre clare, învăpăiate, în timp ce fragmente de vas împroşcau de jur-împrejur, pe o rază mare, căzând ca o ploaie.

– Aviaţie! Verde patru-cinci! strigă cineva.

Tunurile se răsuciră pe afeturile lor, dar clopotul răsună din nou şi focul încetă imediat. Trei aparate Spitfire ţâşniră pe deasupra capetelor lor, cu obişnuitul şuierat.

În liniştea bruscă ce se lăsă după încetinirea motoarelor, Allenby îl auzi pe Goudie ţipând:

– *Prea al naibii* de târziu, nenorociţilor!

Făcu un semn cu pumnul spre cele trei avioane de vânătoare, când acestea se lansară asupra duşmanului. Nu mai era nevoie: istovit, bombardierul intră într-un picaj tot mai abrupt şi lovi apa cu o strălucire orbitoare.

Allenby se pomeni murmurând:

– Curajos om!

Aparatele Spitfire schimbară ruta şi curând deveniră doar nişte puncte pe fundalul soarelui. De la altitudinea lor, puteau probabil să vadă primul avion inamic şi coada lui de fum. Dacă da, atunci linia vieţii germanului era foarte scurtă.

– Părăsiţi posturile! Pregătiţi plasele de salvare!

Oamenii reveniră pe punte. Allenby îl zări pe telegrafist bandajându-i lui Ives o rană de la încheietura mâinii, pricinuită de o schijă.

– Ridicaţi-i pe oamenii ăia la bord! ţipă Goudie. Aproape că zbiera. Dă-i bătaie, Sullivan, dă-i naibii bătaie!

Erau numai şase. Allenby se gândi că scăpaseră printr-o minune. Echipajul din camera motoarelor dispăruse o dată cu explozia; ceilalţi muriseră fie din cauza bombei, fie arşi de combustibil. Căpitanul vasului, pe care locotenentul îl întâlnise doar o singură dată, la ultima lor şedinţă de instruire din Gibraltar, nu supravieţuise. Sublocotenentul Archer, da. Fusese ultimul care ieşise din apă, în timp ce MGB-ul naviga încet printre sinistrele rămăşiţe aduse de valuri.

Frazer strânse din pumni atunci când carburantul ajunse în dreptul unui trup ce plutea. Era destul de aproape și i se putea vedea părul în flăcări. Dar locotenentul nu căută să protesteze său să scape de priveliște. Stătea înghețat.

Canadianul revăzu cu ochii minții propria-i corvetă. O altă mare, aceeași moarte groaznică.

Goudie își masă gâtul și așteptă ca supraviețuitorii să fie ridicați la bord.

Archer urcă pe punte, cu fața și mâinile înnegrite, nebăgând în seamă apa care-i șiroia pe haine și uitându-se lung în jur.

– Du-te jos, sublocotenente, și vezi ce poți să faci pentru ceilalți, zise Goudie. Vin și eu într-un minut.

Privi pe geam și văzu că plasele de salvare erau deja strânse lângă balustradă.

– Viteză de croazieră, pilot! Refă cursul, să putem intra cât mai repede pe el, și dă-mi de știre.

Telegrafistul întrebă cu glas răgușit:

– Doriți să trimiteți un semnal, domnule?

Goudie se întoarse spre el furios.

– Cui, pentru numele lui Cristos? Lui *Dumnezeu*? se zburli el, încercând să-și redobândească stăpânirea de sine. Nu trimitem nici un semnal. Sper din toată inima ca idioții ăia cu aripi să țină minte chestia asta!

Allenby se uită la Archer.

– Sunt bucuros că ai scăpat, sublocotenente.

Archer privi drept prin el, cu ochii goliți de orice expresie.

– Rămâi tu aici, Dick, spuse Frazer. Eu mă duc să-mi consult harta și notițele.

Privirea i se mută la pupa, spre cercul tot mai larg de resturi plutitoare. Câțiva pescărușI planau deja pe deasupra lor, așteptând să se stingă flăcările. I se făcu greață.

– Vom mai continua raidul în cazul de față? întrebă Allenby.

Frazer își desprinse cu greu privirea.

– Dac-ai fi fost aici cu mine, Dick, și dac-ai fi văzut halul în care s-au petrecut evenimentele, ai fi știut și singur. Coborî prin tambuchi spre cabina de cart. Cred că s-a dus pe pustii. *Kaput.*

Ives auzi remarca, dar nu se uită la el. În schimb, reveni în gând asupra sentimentelor, a reacțiilor în legătură cu cele întâmplate. Indiferent dacă aveau să continue sau nu operațiunea, aveau să urmeze cu siguranță altele, toate cu un foarte mare grad de risc. Gura i se curbă într-un zâmbet trist. *Nu te înrola voluntar niciodată, dacă nu știi să guști o glumă.* Dar în tot timpul scurtei și sălbaticei acțiuni nu se îndoise nici o clipă de el sau de vas. Dus pe pustii sau nu, Goudie avusese încredere în el; abia dacă-i dăduse vreun ordin direct, cu excepția celor de la primul asalt violent. Se uită la bandajul de la încheietură și-i zâmbi tânărului telegrafist.

– Mulțam. Gândul îi zbură la maistrul armurier de la cazarma de detenție. Fiule.

Allenby stătea singur în cabina de cart a canonierei, în care ofițerii luau o masă frugală, dormeau și cugetau asupra sorții lor. Locotenentul își sprijini cotul pe masa pliantă.

Cabina era foarte întunecoasă, în parte din cauza faptului că îi lipsea o instalație adecvată, dar și pentru că fuseseră amarați în dreptul unui distrugător. Era evidentă intenția de a descuraja pe oricine ar fi dorit să ajungă la țărm pentru a vizita Tunisul, de teamă ca nu cumva respectivul să scape vreo vorbă despre *Force Jupiter.*

Se încruntă. Nu fiindcă ar mai fi fost cine știe ce mare forță acum.

Goudie se afla pe undeva pe mal, iar Frazer la bordul distrugătorului, pentru a utiliza facilitățile oferite de spațiul mult mai mare al cabinei de cart. Se uită în jur. În orice caz, mult mai mare în comparație cu al lor. Uimitor câte erau în stare să îndese într-un loc atât de strâmt. Șezlonguri-pat făcute din lemn și care puteau fi folosite ca plute de salvare, dacă lucrurile ar fi mers cât se putea de rău. Se gândi la consortul lor bombardat. Nimănui nu i se ivise nici cea mai mică șansă de a le folosi atunci.

Carena o înghionti cu tampoanele pe vecina ei. De la castelul din față, folosit și ca punte de mese, Allenby auzi răzbătând muzică. Acel loc era și mai înghesuit. Și totuși, oamenii păreau aproape fără griji. Marinarii învățau în scurt timp că lucrul cel mai important era supraviețuirea, indiferent de gravitatea riscurilor asumate. *Cu toate pânzele sus!*

Privi scrisoarea pe care tocmai i-o adresase mamei lui. Numai Dumnezeu știa când urma s-o primească. Allenby avea douăzeci și cinci de ani; după unele standarde valabile în timp de război, era bătrân, însă scrisul îi rămăsese cel de școlar.

Întotdeauna îți venea greu să știi despre ce anume să scrii. Lucrurile importante erau secrete, iar sentimentele personale deveneau tot mai intime cu fiecare viitor risc. Tatălui său i-ar fi făcut plăcere să-i povestească lucrurile astea. Trecuse și el prin iad, dar niciodată nu-și întrerupea fiul când îi descria un vas sau când povestea despre camarazi.

Allenby se întreba uneori dacă mama sa era mândră de el. Odată, când îi descrisese pe colegii lui ofițeri de la bordul unui dragor, ea remarcase: „Îmi lasă impresia unei adunături de încrezuți."

Tatăl oftase. O făcea adesea. „Fiul nostru e la fel de bun ca oricare dintre ei."

Își trecu limba peste lipiciul de pe plic, întrebându-se dacă o să fie cenzurată în lunga ei călătorie.

Se uită apoi la bloc-notes, înfrânându-și gândurile care, într-adevăr, nu-i dădeau pace. Era posibil să n-o primească niciodată sau, dacă o va primi, să-l găsească ridicol. Mai rău chiar, ar fi putut să-i readucă în minte durerea.

Scrise adresa pe plic, pentru a-și mai îngădui ceva timp: „Pitulicii-intendent Joanna Hazel."

Cum ar trebui să înceapă? Prinse capătul stiloului între dinți, cochetând cu ideea de a-l întreba pe Frazer. Se încruntă ceva mai tare. Nu, asta era o prostie.

Cu scrisul său rotund, caligrafic, așternu pe hârtie: *Dragă domnișoară Hazel...* Nu arăta nemaipomenit, se gândi el, însă mai mult nu se pricepea.

Când Frazer sosi la bord, Allenby nici măcar nu-l auzi. Tânărul locotenent intră ferindu-și capul de pragul de sus și-și aruncă șapca pe o banchetă. Englezul ridică privirea și încercă să acopere scrisoarea cu mâna.

Frazer se așeză și puse câteva hărți lângă el.

– Așadar, ai făcut-o? Bravo ție!

Allenby se înroși.

– Intenționam să-i scriu, Keith. Eu... nu sunt sigur dacă...

Frazer se uită la el, dar gândurile sale n-o părăsiră încă pe Lynn Balfour.

– E singura cale, Dick. Ce-ai de pierdut?

Cineva trânti ceva de sus pe punte și niște voci ajunseră până la ei, făcându-i pe amândoi să întoarcă privirile.

Frazer se strâmbă.

– S-a întors Goudie. Îmi face impresia că-i criță.

Locotenent-comandorul intră în cabina de cart și așeză cu grijă un sac de pânză pe podea. Avea ochii încercănați și părea extenuat.

Frazer întrebă cu băgare de seamă:

– Pot să vă ajut cu ceva, domnule?

Goudie îl privi tulbure.

– L-am trimis pe sublocotenentul Ryder să ia niște gin. Se aplecă și apucă sacul cu o grijă studiată. Vreau să zic, să *mai* ia niște gin.

Matelotul Weeks, care, pe lângă celelalte talente, era și expert în veselă, intră cu câteva pahare curate. Nu spuse nimic și lăsă pe masă o carafă cu apă, după care plecă.

Goudie rânji larg atunci când Allenby umplu paharele. Gestul nu făcu decât să-l arate și mai necăjit.

– Săracu' Weeks! Adineauri, în port, m-a ținut să nu cad, spuse el. Noroc să nu era acolo pedantul nostru timonier aspirant. Probabil că m-ar fi însoțit până la cea mai apropiată secție de poliție.

Ceilalți se uitară la el în tăcere. Frământările prin care trecea Goudie erau atât de cumplite, încât ți-era mai mare mila să-l privești.

Goudie înghiți ginul simplu, aparent indiferent.

– M-ai întrebat odată despre predecesorul tău, locotenentul Bill Weston, *este*? zise brusc.

Frazer încuviință din cap, în timp ce Goudie își turnă gin până când paharul debordă.

– Nu s-ar fi întâmplat niciodată, dacă nu erau două motive. Respiră adânc de câteva ori. Primul: Weston debarcase niște agenți secreți și aștepta să-i ridice pe alții. Al doilea: Weston se credea al naibii de bun, Cristos în uniformă.

Tăcu, și cei doi se întrebară dacă Goudie spusese tot ce avusese de gând.

Însă acesta continuă, cu limba împleticită:

– Maiorul Thomas se ocupa de operațiune. Își pironi privirea furios pe rastelul de pistoale, de parcă le-ar fi numărat. Totul a mers prost: nemții au prins de veste și i-au săltat pe agenții pe care era vorba să-i luăm la bord. Thomas și ai lui s-au făcut nevăzuți, iar Weston, care era un ofițer curajos, dar cu o minte de imbecil, a stat și-a așteptat, idiot nenorocit! A primit o tresă la DSC[1], sau mai exact au primit-o părinții lui. Se spunea că își îndeplinise îndatoririle, acționând mult dincolo de atribuțiile obligatorii. Drăguț, ei?

Allenby înghiți cu greu. Ginul îl ardea la stomac. Oare lui Goudie ce i-o fi cauzând?

– Archer a salvat nava, nu-i așa, domnule? întrebă Frazer.

– Corect. Archer ar fi trebuit să mai primească o stea și o medalie. Nu s-a-ntâmplat așa.

– Îmi pare rău, domnule. Cred că l-am judecat greșit pe sublocotenent.

Urmări gâtul sticlei tremurând pe buza paharului. Prima sticlă se golise.

Goudie miji ochii, ca pentru a-și aminti cuvintele lui Frazer. Apoi scuturã din cap.

– O, nu! Archer e un rahat de prima clasă. Ai avut dreptate.

Ryder coborî cu oarecare dificultate, ținând două cutii de carton sub braț.

Era tânăr, dar o căutătură rapidă aruncată fețelor celorlalți îi spuse mai mult decât cuvintele.

– Rămâne pentru atunci, domnule? întrebă blând sublocotenentul.

Goudie îl privi aspru, sau doar intenționă.

– Vorbește numai când ți se dă cuvântul. Observă cartoanele cu sticle. Văd că ofițerul de la aprovizionare a făcut ce i-am cerut.

Ryder era abătut.

– Nu chiar, domnule. M-a pus să-i tai o chitanță pentru toate astea.

– Cum să nu? Încă un afurisit de războinic de birou! chicoti Goudie.

[1] *Distinguished Service Cross* – Crucea pentru servicii speciale (n. tr.).

Trecu din nou la subiect și spuse:

– Da, operațiunea va continua după cum a fost planificată... mă rog, aproape.

Zări pentru prima dată de când intrase cele două scrisori ale lui Allenby.

– Bună idee! Nădăjduiesc că ți-ai făcut și testamentul. Ar putea fi ultima ta ocazie.

Goudie scotoci prin sacul de pânză și scoase un plic voluminos.

– Iar aici, poftim niște lecturi ușoare pentru tine, pilot.

Frazer deschise pachetul și puse conținutul pe masă, parcurgând cu privirea datele, timpii, semnalele de recunoaștere, totul semănând în linii mari cu planul inițial, doar că urma să se ducă singuri. Ce dracu' avea să se aleagă de toate astea dacă Goudie era într-un hal fără de hal? Cercetă data. De azi în trei zile. Așa, pur și simplu. Se uită la comandor, dar acesta părea să fi ațipit, cu paharul golit încă în mână. Chipul i se relaxase, dându-i o notă tinerească.

– Ceva noutăți, Keith? întrebă încet Allenby.

Frazer îi împinse ultima foaie de-a lungul mesei. O dată ajunși la punctul de întâlnire, operațiunea avea să se afle sub comanda generală a maiorului F. Thomas de la SAS.

– Oare de la ce o veni „F"-ul? se interesă canadianul.

Goudie deschise ochii.

– N-ar trebui să-ți fie greu să ghicești! Făcu un gest cu paharul. Trei zile. Ochii i se închiseră din nou. Dacă mai încearcă ceva de data asta, îl omor, fu..., bâigui el și capul îi căzu bleg în bărbie, apoi adormi.

Ryder luă paharul gol și remarcă:

– Mă gândesc uneori dacă noi procedăm normal în acest război.

Frazer râse.

– Spune-le-o celor din Ministerul de Război, sublocotenente!

Allenby luă cele două scrisori și le privi din nou. „Pitulicii-intendent Joanna Hazel." Ce-o să zică? Probabil că tocmai în clipa asta se afla la plimbare cu vreun prieten.

Îl văzu pe Frazer cum se uita la el. Ryder plecase, iar Goudie sforăia domol.

Candianul zâmbi.

– *Trimite-o*, Dick!

Allenby își luă șapca. Poate chiar intenționase s-o facă bucăți și să n-o mai expedieze.

Ieși pe punte și urcă la bordul distrugătorului, unde contramaistrul și santinela înarmată îl iscodiră cu oarecare curiozitate. Dincolo de navă se găsea orașul, cu inevitabilul praf hălăduind peste tot.

Ordinele sosiseră. Coborârile pe țărm aveau să fie sistate. Se întrebă dacă cei doi marinari bronzați l-ar fi oprit în cazul în care el ar fi încercat să traverseze coverta. Probabil că l-ar fi chemat pe OOD[1].

– Pentru poștaș, domnule? întrebă contramaistrul, politicos.

– Da.

Allenby îl urmări aruncându-le într-un sac de lângă ghereta lui. Se rezolvase.

Englezul se întoarse spre pupa și salută către puntea de comandă.

În ciuda tuturor lucrurilor, această scrisoare îl făcuse să se simtă mai bine.

[1] *Officer On Duty* – ofițerul de serviciu (n. tr.).

8. Nu pentru rege și țară

Asfințea și marea era lină, doar cu o ușoară legănare regulată, de parcă apa neagră ar fi respirat. Pe mica punte și sub ea, tunarii și plantoanele se legănau o dată cu carena, conștienți de nemișcarea de dincolo de lumea lor strâmtă, de uriașa senzație de singurătate.

Aerul din cabina de cart era umed și acru, impregnat cu izul de carburant. Vasul brăzda marea foarte încet, apropiindu-se tot mai mult de obiectiv.

Allenby ședea cu spatele într-o parte, exact în locul în care se așezase când îi scrisese Joannei Hazel. Ca și ceilalți, purta cămașă și pantaloni largi kaki, singurul însemn de ofițer fiind tresele de pe umăr. Era o ușoară consolare, gândi el vag. Cel puțin nu putea fi împușcat ca spion ori partizan. Sau germanii nu făceau asemenea deosebiri subtile? De fapt, le făcea cineva? Își simți pielea și cămașa lipindu-i-se de spătarul capitonat și tânji după aerul de pe punte.

Din prag, Goudie îl scruta cu o privire răvășită. Arăta încordat, dar nu dădea semne să se mai resimtă în vreun fel după beția de mai devreme. Era absolut uluitor, se gândi Allenby, felul în care sărea de la o stare de spirit la alta.

Sublocotenentul Ryder își ținea brațele încrucișate și cozorocul șepcii decolorate tras peste ochi. Față în față cu el, se

afla Archer, care asculta concentrat ultimele indicații ale lui Goudie. Allenby sesiză că, din când în când, Archer își încleștа pumnii, de parcă ar fi retrăit oribilul coșmar prin care trecuse. În rest, se purta le fel ca toți ceilalți.

Goudie relată:

– Primul nostru obiectiv este o lagună în care se adăpostesc iahturile, situată la extremitatea sud-estică a insulei. După cum vedeți pe hartă, e mică și formată în mod natural.

Se uitară cu toții la harta împăturită, pe care Frazer trasase cu creionul linii și cruci ce concretizau faptele incluse în ordinele secrete.

– Va fi un loc bun în care să stăm cu capul la cutie cât timp vor avea loc negocierile cu generalul Tesini. Ochii îi jucau fără astâmpăr în pâlpâirea gălbejită. Ne vom întâlni cu detașamentul maiorului Thomas de cum vom intra în rada respectivă.

Allenby chibzui încă o dată asupra hărții, a distanței pe care o parcurseseră de la plecarea lor din Tunis. Dacă germanii știau deja despre *Jupiter*, atunci toată preocuparea și zbaterea de-acum n-ar fi făcut decât să mai întârzie întrucâtva distrugerea ei completă. Căută să sesizeze totodată și vreun semn de resentiment din partea lui Goudie atunci când acesta vorbi despre maiorul de la SAS. Dar nu exista nici unul. Goudie era altul. În exercițiul funcțiunii. Cântărind șansele. Făcând planuri alternative. Dând dovada îndelungatei sale experiențe. Locotenentul se pomeni întrebându-se dacă raidul efectuat recent sau oricare altul dintre cele pe care le condusese anterior Goudie, cu atâta curaj și dibăcie, va fi schimbat cât negru sub unghie războiul.

Auzi hârșâit de picioare pe punte și bănui că Frazer se tot învârtea, verificând și reverificând poziția și înaintarea lor.

– Intrăm exact înainte de răsărit, continuă Goudie. Detașamentul lui Thomas va fi pe poziții cu o oră mai devreme.

Nu intră în alte amănunte, iar Allenby presupuse că Thomas fusese transferat de pe un submarin pe vreo ambarcațiune de-a localnicilor. Ceea ce implica faptul că acesta contactase deja colaboraționiști de pe insulă. După cât se părea, generalul Tesini era important. Altfel, din punctul de vedere al lui Thomas, ar fi fost mult mai simplu dacă l-ar fi ucis.

De parcă i-ar fi citit gândurile, Goudie vorbi liniștit:

– Invazia Siciliei trebuie executată perfect. Este primul nostru pas înapoi în Europa. Dacă întârziem mult sau dăm greș, s-ar putea ca italienii să rămână fermi alături de aliații lor. Pentru a învinge, este necesar că ei să treacă total de partea noastră. Adăugă în doi peri: Cu alte cuvinte, avem nevoie de trădarea lor. Acesta este mărețul plan conceput în sferele înalte de către cei care sunt mult mai bine informați decât noi. Ciuli urechea atunci când cineva tuși pe punte. Apoi spuse: Pentru aceia dintre noi care trebuie să ducă efectiv la îndeplinire aceste misiuni, există un singur precept. În asemenea fapte de arme, nu luptați pentru rege și țară, ci o faceți pentru propria voastră echipă. Nu aveți vreun cod de reguli, și nu e loc pentru fandoseli. Privirea i se opri un moment asupra lui Allenby. Nu este o joacă, ci trebuie să câștigăm. Generalul Tesini este important pentru cauza noastră. Căutătura i se înăspri. Dar nu vital. Dacă se răzgândește ori încearcă cine știe ce înșelăciune, împușcați-l! Am fost suficient de clar?

Ceilalți încuviințară din cap la unison.

– Bine. Locotenent-comandorul desfăcu tocul pistolului și scoase un Luger de calibru mare. Mergeți și faceți un rond să mai verificați totul încă o dată. Rămânem pe poziții până vă spun eu, ne-am înțeles?

Allenby mai zăbovi câteva clipe după ce Goudie și ceilalți plecară. Își pipăi buzunarele și verifică revolverul. Era tot așa cum te duceai după o mină. Când începea acțiunea, nu mai aveai timp să te ocupi de altceva.

Își zări chipul reflectat în geamul dulăpiorului pentru chei din bastingaj. Chiar și la lumina asta arăta palid. Părul îi ieșea de-o parte și de alta de sub șapcă, prea lung după standardele Marinei. Mama lui ar fi fost șocată.

Și-o așeză șmecherește pe-o sprânceană și se forță să zâmbească.

– Floare la ureche!

Frazer se aplecă deasupra busolei și studie punctele luminoase cu deosebită grijă. Se duse cu gândul la ultima sa navă, grațiosul *Levant*, cu cabina de cart pusă la punct în cele mai mici amănunte, cu busola giroscopică și ultimul strigăt în materie de

radar, lucruri ce făceau navigația mai ușoară. Însă vocea tatălui său păru să-i alunge acest gând, rostind așa cum o făcuse cândva, plin de dispreț: „O singură lovitură în fierăraia aia a lor, și devin la fel de neajutorați ca un șoarece într-o cursă. O busolă magnetică de-aia bătrânească și o minte ageră sunt mai bune la orice oră." Bătrânul îl antrenase foarte bine, ceea ce îi prindea nemaipomenit acum.

Canadianul se îndreptă de șale și privi cerul. Încă o grămadă de nori.

Asta făcea dificilă determinarea poziției. Însă cu ceva noroc aveau să fie pregătiți de a schimba la timp cursul spre refugiul de iahturi de pe insulă. Își analiză sentimentele și descoperi că era destul de mândru de ceea ce făcuse.

Aproape că se împiedică de picioarele răschirate ale lui Ives, care dormea lângă fișetul de steaguri. Sărmanul, îl obligase să predea timona unui ajutor, ca să apuce să se odihnească. Atunci când urmau să efectueze apropierea finală, acesta trebuia să fie în cea mai bună formă. Zâmbi în sinea lui. Timonierul făcuse din navă un lucru personal. Ca o marină proprie.

Frazer se gândi la Lynn Balfour și la bărbatul pierdut, pe care ea continua să-l iubească. Dacă și-ar scoate-o din minte? Mai mult ca sigur că Lynn n-ar fi acceptat o nouă legătură, aidoma celei în care iubitul ei fusese ucis. Totuși, îi telefonase. Îi... Locotenentul rămase nemișcat, auzind pașii lui Goudie pe grilajul punții. Purta mereu aceleași vechi cizme marinărești, jerpelite. După cât se vedea, acestea trăiseră tot atâtea evenimente cât și proprietarul lor. Nu se potrivea în acest secol, gândi Frazer. S-ar fi simțit ca acasă pe o navă cu pânze sau în calitate de căpitan al unui vas de pirați.

Goudie veni lângă el și privi pe geam la castelul din față, a cărui etravă spinteca apa. Doar ocazional colierul de stropi alburii de la prora punea în evidență linia de demarcație dintre carenă și apă.

– La vreme, pilot.

Fusese o remarcă, dar sunase mai mult ca o întrebare.

– Sunt mulțumit, domnule.

Goudie nu asculta. Frazer zâmbi. *Ca de obicei.*

Apoi, locotenent-comandorul zise:

– Știi, am cerut o a doua navă care s-o înlocuiască pe *Able Two.*

Frazer așteptă, ghicind că din acest motiv coborâse Goudie pe țărm, imediat ce ancoraseră în Tunis.

– Puteam nici să nu mă deranjez. O adunătură de pigmei, afurisiții ăia de proști! De parcă aș fi încercat să aranjez o croazieră de plăcere.

Bărbatul lovea ușor cu pumnul în geam, într-un ritm lent; pe locotenent îl înfioră puterea care-l îmboldea pe acesta. Asemenea unei febre.

– Prothero s-a întors în UK și Isus-în-Mizerie o dată cu el.

Frazer își mască un rânjet. Ăsta trebuia să fie căpitanul Heywood.

– Dacă l-aș fi prins pe Șef, poate ar fi reușit să aranjeze ceva.

– E chiar atât de priceput și de capabil? întrebă canadianul.

Goudie ridică din umeri.

– Încă mai ține să joace după toate regulile artei. La o adică, așa a fost dintotdeauna.

Frazer era dezorientat.

– L-ați cunoscut înainte de război, domnule?

Locotenent-comandorul se întoarse și privi fix în întunecime.

– Obișnuia să scrie povestiri de aventuri pentru copii, nu știai? Semna cu pseudonimul Spindrift. Scutură din cap cu o tristețe batjocoritoare. Voi, coloniștii, v-ați neglijat educația într-un mod amarnic! Starea de spirit i se modifică iar. Dacă ai nevoie de mine, sunt în cabina de cart. Schimbă plantoanele la fiecare jumătate de oră. După o perioadă prea lungă de acalmie, ochii nu mai decelează pericolul și începi să ai vedenii.

Se îndepărtă cu pași mari, oprindu-se doar pentru a mai consulta și busola. Nu spuse nimic despre Ives, care dormea într-un ungher al punții. Încredințase altcuiva autoritatea, gândi Frazer și se conformă, și el, standardelor stabilite. Ce fusese sau ce făcuse Goudie înainte de război? Canadianul chicoti și văzu un planton întorcându-și privirea spre el. Prothero, *Boys' Own Paper.* I se potrivea ca unuia dintre personajele sale.

Pe puntea aglomerată și în jurul afeturilor de tun se mișcau niște umbre. Archer în față, la cel de un kilogram, Ryder la

pupa, cu armamentul secundar și încărcăturile de adâncime; Allenby, gata să preia postul oricăruia dintre ei. Patru ofițeri și doisprezece subordonați. Numai șefi și prea puțini indieni.

Îl auzi pe Ives sforăind ușor și tare își mai dorea să se poată întinde pe undeva și să doarmă. Se anunța însă o noapte lungă. Încă mai exista șansa de schimbare sau de-a dreptul de anulare a planului. Se întrebă cum s-ar fi simțit dacă *Jupiter* ar fi fost întoarsă din drum. Doar nu era nebun de legat să simtă o dezamăgire. Dar, în adâncul sufletului, știa că așa s-ar întâmpla.

Se întinse și mormăi. Era timpul să facă un nou rond.

Reveni la realitate înfiorat, amintindu-și de generalul italian care-l cunoscuse pe tatăl său și care navigase împreună cu el la bordul lui *Onondaga*. Goudie îi spusese ce urma să i se întâmple lui Tesini dacă planul avea să meargă prost. Dar, presupunând că locotenent-comandorul i-ar fi ordonat tocmai lui să apese pe trăgaci, cum ar fi putut el s-o facă?

Încă mai clocea acest gând când Allenby urcă scara, pentru a-l solicita să-i țină locul cât timp se ducea să bea o cacao fierbinte.

Lui Frazer îi tresări capul și își dădu seama că atipise în picioare, fapt de neconceput. În ciuda mișcării încete și neregulate, în ciuda a tot ceea ce experiența și disciplina marinărească îi dictau.

– W/T[1], domnule, spuse un marinar.

Frazer se bălăbăni până la portavoce. Probabil că asta îl deșteptase.

– Ce este, Sparks?

– Am prins o transmisiune, domnule. N-am priceput-o. În germană, cred. Aproape sigur.

– La dracu'! Frazer asimilă știrea cu mintea sa din nou limpede și calculată. Rămâi atent pe frecvența de ascultare, îi voi comunica CO-ului.

Nu mai trebuia: Goudie se afla deja acolo.

– Sparks a recepționat...

Locotenent-comandorul confirmă repezit din cap.

[1] *Wire-telegram* – cablogramă (n. tr.).

– Da. Am auzit. S-a zis și cu rapoartele Spionajului. Gândea cu voce tare. Cât mai e?

– Ar trebui să zărim insula peste patruzeci și cinci de minute, domnule. Chiar mai devreme, dacă se împrăștie norii.

Umbra lui Goudie se aplecă pe spate în timp ce acesta privi cerul.

– N-o să se împrăștie. Dă de știre: liniște absolută pe puntea superioară. Și spune-i mecanicului-șef să nu scape nici o cheie pe undeva. Nemților nu le stă în fire să circule cu lumini de poziție nici chiar în aceste ape. Se pare că se simt în siguranță oriunde s-ar afla.

Privirile li se întâlniră prin întuneric și Frazer spuse:

– Probabil că sunt pe insulă.

Goudie își scărpină bărbia.

– Dacă-i așa, atunci au un ascendent asupra noastră. Pe de altă parte, ăsta-i un motiv în plus ca să nu transmită pe W/T.

Portavocea chițăi din nou.

– Nu se mai înregistrează semnale, domnule, zise plantonul.

– Atunci, așa rămâne, mormăi Goudie. Intrăm direct.

Frazer așteptă. Goudie intenționase să coboare la apă mica lor barcă de salvare și să-l trimită pe Allenby cu ea pentru a adulmeca pe mal și a deschide drumul. Rada iahturilor fusese raportată ca sigură, însă se putea ca, de la ultima relatare, inamicul să fi minat zona.

Locotenent-comandorul continuă pe același ton lipsit de emoție:

– Scoateți imediat niște arme automate în plus. S-ar putea să fim nevoiți să respingem vreun atac sau să ne croim drum cu forța.

Frazer văzu umerii puternici ai lui Ives conturându-se pe fundalul norilor. Înapoi la cârmă. Pregătit pentru orice. Era ciudat, dacă stăteai bine să te gândești. Timonierul petrecuse cel mai puțin timp pe mare și avea cea mai puțină experiență de acest gen dintre toți. Și totuși, părea să radieze un soi de încredere contagioasă.

– S-ar putea să însemne că generalul Tesini a fost un pic cam hazardat, dacă Pirpiriii au și intrat în acest mic joc, rosti Goudie pe un ton calm; era doar o altă problemă de rezolvat.

Frazer cumpăni ce s-ar întâmpla dacă dușmanul ar ști exact ce se petrece. Ar fi cu toții morți în următoarele câteva ore.

Orice mișcare și zgomot de picioare încetară pe punte și pe afeturile tunurilor. Toți erau în gardă. Tunurile armate, auzurile încordate, pentru a prinde primul sunet ostil.

– Un lucru e sigur, pilot. Trebuie să scoatem din funcțiune cât mai rapid acea stație radio, spuse Goudie, apoi alunecă iarăși în mutenie.

Etrava se înfigea și se opintea în apă; canadianul știa că reușeau cu greu să mențină cursul, cu motoarele turate la minimum. În largul mării, ar fi putut să întreacă orice altă navă, chiar și ucigătoarele E-Boat-uri; aici însă, în interiorul zonei de șelf ascunse privirilor, erau ca niște ologi.

Se uită pe după marginea geamului și zări mitralierele din preajmă mișcându-se precaut, într-o parte și-n alta. Era Weeks. Părea să fi trecut o veșnicie de când acesta îi întâmpinase cu jeepul, pe el și pe Allenby. Prin beznă se putea ghici dâra șerpuitoare a benzii cu cartușe fixate în magazie și a celorlalte, plasate la îndemână pentru reîncărcare imediată. În față de tot, zveltul tun de un kilogram baleia, la rândul său, încoace și-ncolo. Era șeful de echipă Sullivan. Ce aveau de împărțit, el și Ives? Antipatia lor reciprocă era aproape fizică.

Archer se afla și el acolo, ascuns printre umbre, uitându-se cu binoclul după vreun indiciu care să trădeze prezența pământului. Dacă ajungeau cu bine în rada iahturilor, sublocotenentul urma să rămână la bordul vasului. Goudie pomenise acest lucru în treacăt, deși mai înainte îl instruise pe Ryder pentru asta. În fond, Ryder cunoștea MGB-ul mai bine decât oricare dintre ei. Locotenent-comandorul îi știa calitățile și defectele lui Archer. Să fi observat oare ceva schimbat la sublocotenent? Poate că atacul aerian și bruschețea distrugerii celeilalte nave fuseseră o povară prea grea pentru acesta.

– Puntea! Pământ la orizont, prora babord!

Binoclurile se ridicară ca unul.

– Bine navigat, pilot, spuse pe un ton aspru Goudie.

Pe Frazer îl surprinse mai mult complimentul. Se părea că îi scăpase fără să vrea.

Dintr-o dată, insula îi copleși. Incredibil ca ea să fi fost atât de aproape, și totuși să fi rămas nevăzută până atunci. Frazer știa că asta era o iluzie optică normală în cazul vizibilității nocturne, dar anunța în mod clar impactul pericolului ce-i păștea.

– Toate armele, dezasigurați! Goudie stătea pe grilaj, cu ambele mâini încleștate de marginea geamului. Nu scoateți nici cel mai mic sunet, s-a-nțeles?

– Semnalizare, domnule!

– Așteptați să se repete, răspunse el cu ceea ce păru să sune ca un oftat.

Frazer ascultă mârâitul motoarelor și ecoul lui reverberat de maluri, venind ca de la un alt vas. Răsună asurzitor, dar știu din nou că era obișnuita iluzie.

Zări licăririle scurte ale unei lanterne emițând semnale Morse și-l auzi pe Goudie zicând:

– Pare în regulă. Confirmați.

Canadianul lumină pentru câteva clipe cu lanterna partea laterală a punții. Fasciculul becului înfășurat într-o bucată de pânză de corabie era încă destul de puternic, mai cu seamă dacă se aflau oarece santinele prin preajmă.

– Foarte bine, constată Goudie. Stop mașina principală. Încet înainte, cu exterioarele de la babord și tribord. Pregătiți odgoanele, dar rămâneți *cu atenția trează*!

Doi marinari săriră peste bord atunci când din întunecime se desprinse profilul unui ponton și dădură fuga să lege o parâmă de amarare; încălțămintea lor de cauciuc nu făcea nici cel mai mic zgomot. Tunul și câteva automate ușoare le acoperea manevra, dar, în afară de o siluetă nemișcată, îmbrăcată în uniformă de luptă, toată insula părea să fie la cheremul lor.

Goudie, cu Frazer alături, coborî pe debarcader. După toate acele ore de înaintare pe furiș și de balans, care îți dădea rău de mare, cei doi bărbați avură nevoie de câteva momente ca să-și recapete echilibrul.

Goudie îl scrută pe omul care semnalizase cu lanterna. Acesta era dotat cu muniție până-n dinți, iar la subsuoară purta un pistol-mitralieră. Abia dacă i se putea zări ecusonul de caporal de pe galoanele bluzonului uniformei de luptă.

– Totul e în ordine?

Glasul locotenent-comandorului suna foarte calm, dar Frazer ajunsese să știe că era o partitură repetată cu grijă.

Soldatul dădu aprobator din cap.

– Maiorul Thomas este acum cu generalul italian.

Militarul avea un ușor accent, nu cu mult diferit de-al lui Thomas atunci când își pierduse cumpătul în Sicilia.

– Sunt niște germani aici, adăugă el, veniți cu o ambarcațiune pe partea cealaltă a...

Nu-și găsi cuvintele și arătă vag cu degetul în direcția în care un promontoriu colțuros rămânea încă învăluit în umbră.

– Ce fel de ambarcațiune, omule? se răsti Goudie.

Soldatul se uită la el, însă fața îi rămase în continuare inflexibilă.

Răspunse impersonal:

– De transport... – o infimă ezitare – ...domnule. Au venit să ridice niște lucruri ale generalului.

Frazer fluieră pe înfundate. Nu era a bună.

– Ei bine, această ambarcațiune are o stație radio, care trebuie redusă la tăcere imediat, zise Goudie. Se uită la locotenent. Eliberați vasul! Rămân doar tipii din camera motoarelor. Spune-i mecanicului-șef să se asigure că oamenii lui au tot timpul Stenurile cu ei. Archer va rămâne la comandă. Își poate opri trei matrozi. Restul să vină aici în pas alergător. Zi-i lui Allenby să-și ia geanta cu scamatorii.

Soldatul îi urmări impasibil pe marinarii care dădeau năvală pe dig.

– În ghereta aia e un telefon. Se poate vorbi cu reședința generalului, spuse el.

Ochii lui Frazer începură să se acomodeze cu bezna și locotenentul putu să vadă conturul alungit, palid, al unui iaht cu motor, acoperit de la un cap la altul cu o prelată croită pe măsură. Generalul încă mai era un om bogat. Și influent, din moment ce ambarcațiunea nu-i fusese rechiziționată de Marină.

Goudie bătea nerăbdător din picior, în vreme ce Ives își ghida în ordine micul detașament de desant.

– Ce face Thomas? întrebă locotenent-comandorul.

– *Maiorul* Thomas îi explică generalului cum stau lucrurile, domnule.

Goudie deschise tocul pistolului.

– Din ce țară provii?

Soldatul ridică din umeri.

– Îmi pare rău, domnule. Nu am voie să divulg asta.

Locotenent-comandorul se îndepărtă cu pas apăsat.

– Afurisiții de eroi care te lucrează!

Frazer nu se putu abține să rânjească, deși inima îi bătea de mai să-i spargă pieptul. Comandorul vorbise întocmai ca și căpitanul *Levant*-ului.

Goudie porni în frunte de-a lungul digului. Din ceea ce spusese taciturnul soldat, se părea că germanii nu erau interesați decât să strângă bunurile personale ale lui Tesini. Ori acesta căzuse în dizgrație, ori, mai degrabă, era nevoie de el pe continent, în eventualitatea unei invazii aliate.

Locotenent-comandorul rosti încet:

– Nu locuiește mai nimeni pe-aici. Doar câțiva țărani pe partea cealaltă a insulei și restul celor care lucrează pe domeniul Tesini. E convenabil din punctul de vedere al unora, ei?

Casa putea fi ușor reperată, în ciuda întunericului din jur. Era albă și avea o alee de acces lungă, dreaptă, străjuită de copaci aliniați asemenea unor soldați fantomatici.

Unul dintre oamenii lui Thomas stătea lângă o statuie de marmură și ținea în mâini un Bren cu care supraveghea grădinile. Omul nu ridică privirea atunci când trecură pe lângă el. Gealații lui Thomas păreau ceva ireal. Ceva înspăimântător și oarecum neomenesc.

Germanii cotropiseră și înrobiseră atâtea țări; acești bărbați puteau proveni din oricare dintre ele. Aveau toate motivele să poarte acest război secret. Să urască.

Lângă intrarea cu coloane, zăcea un alt personaj. Un german mort, cu câteva farfurii și platouri sparte în jur. Probabil, o ordonanță, se gândi Frazer. Ucis ca un animal în timp ce-și vedea de treburile gospodărești. Simți mirosul de sânge și-i veni să-și îngroape fața și mâinile în apa unei fântâni din apropiere.

Canadianul se opri lângă ușă și-l simți pe Ives foarte aproape în spatele său. Ghidul lor se dădu în lături, iar locotenentul deschise larg ușile duble. Tot întuneric, deși nu știa la ce altceva ar fi putut să se aștepte. Brusc, țeava unei arme îl

înghionti cu putere în coaste şi o mână îi scoase cu abilitate pistolul din toc.

Apoi se auzi vocea maiorului Thomas:

– Închideţi uşile! Aprindeţi luminile!

Marinarii se înghesuiră într-un hol cu ornamente, iar soldatul care-i luase atât de uşor arma lui Frazer rămase, rânjind.

– Dă-i-l! rosti maiorul.

Frazer luă revolverul.

– Numa' încearcă încă o dată, că zob te fac! spuse, surprins de calmul său.

Thomas se uită la Goudie.

– Doar un vas? întrebă, mai mult acuzator.

Goudie încuviinţă din cap.

– Ne descurcăm noi.

– Ai aflat de germani?

Maiorul ridică privirea spre tavan, la zgomotul ce provenea dintr-o cameră în care cineva târşâia nişte piese de mobilier.

– Locotenentul Allenby se va ocupa de ei, zise Goudie.

– Allenby?

Thomas ridică din sprâncene. O alegere ciudată!

Frazer îşi mută greutatea de pe un picior pe altul, cu neastâmpăr. De ce nu treceau o dată la treabă? Cineva de pe ambarcaţiunea germană ar fi putut intra în orice clipă în casă. Chiar dacă i-ar fi făcut faţă, n-ar fi reuşit să împiedice trimiterea unui semnal de avertizare. În câteva ore, locul ar fi devenit un viespar.

– Se pare că generalul este rechemat pentru un nou post, continuă maiorul. Nu vrea s-o spună, dar n-ar fi exclus să bănuiască faptul că şi-a pierdut credibilitatea. Rămâne însă ferm pe poziţii în privinţa condiţiilor. Îl urmări pe un subaltern îndreptându-se spre uşă cu un săculeţ cu documente. Erau trei germani cu generalul. Pe lângă unul dintre ei probabil că tocmai aţi trecut. Al doilea a fost ucis pe când încerca să ajungă la ţărm. Cel de-al treilea este interogat în clipa de faţă. S-ar putea să avem nevoie de aceste informaţii. Îşi aranjă centura. Veniţi, să vă fac cunoştinţă cu generalul. Schiţă un surâs sardonic. Îşi închipuie că ne poate da ordine, spuse el amuzat.

Generalul Gustavo Tesini făcea o impresie impunătoare. Era înalt, bine făcut şi perfect proporţionat în uniforma lui

verde, imaculată. Avea părul grizonat, iar barbişonul său înspicat arăta de parcă ar fi fost pieptănat mereu, pentru a fi menţinut într-o stare impecabilă. Atunci când vorbi, vocea i se armoniză cu înfăţişarea. Profundă şi răsunătoare. I se adresă lui Frazer, jovial:

– Leit tatăl tău!

Dădură mâna cu căldură. Canadianul sesiză că avea ochii mici şi pătrunzători, ca ai lui Prothero. În rest, nici o altă asemănare.

– Am doar o navă, generale, spuse Goudie. Ar fi bine să vă luaţi numai lucrurile de strictă necesitate. De câţi oameni dispuneţi?

Generalul se uită la el cu gravitate.

– Vorbesc cu locotenentul dumitale!

Remarca sunase ca o mustrare.

– Mă găsiţi cu celălalt prizonier, vorbi răstit Thomas.

Se îndepărtă, întorcându-se intenţionat cu spatele la general, şi trânti uşa după el.

– Un tip aspru, spuse încet Tesini. Îşi adună din nou gândurile. Soţia mea e aici cu mine, împreună cu fiul nostru mai mic. Câţiva servitori, dar ei nu mai contează acum. Vom rămâne pe loc.

Frazer îl urmări curios. Un prieten de-al tatălui său. Se îndoia foarte tare că lui Bill Frazer i-ar mai fi păsat acum de omul acesta. Îşi aduse brusc aminte ceea ce spusese tatăl lui Allenby atunci când stătuse de vorbă cu el. Războiul scoate la iveală tot ce e mai rău şi mai bun în oameni. Însă nu-i schimbă. Orice ar fi putut apărea a fost dintotdeauna acolo, aşteptând momentul potrivit să iasă la lumină.

Dumnezeule, cât de adevărat era în privinţa celor pe care îi cunoscuse în ultimele luni! se gândi el.

– Prizonierul german este un ofiţer? întrebă Goudie.

Generalul scutură din cap.

– Din nefericire, nu. O tânără din secretariatul armatei. Printre altele, e şi translator. A fost trimisă cu mine să aleagă unele documente care ar putea fi considerate secrete.

Frazer îşi mută privirea în altă parte. Ce informaţii să fi deţinut femeia, care să le fie lor de folos? Se duse cu gândul la chipul lui Thomas şi bănui că asta nu prea conta.

Generalul se lăsă pe călcâie şi cizmele sale superb lustruite scârţâiră pe covor.

– O chestiune deosebit de întristătoare.

– Vom rămâne aici pe timpul zilei, spuse Goudie. Dar mai întâi trebuie să scăpăm de afurisita aia de staţie radio. Apoi, la asfinţit, vom pleca. Se uită la Frazer. Du-te şi vezi dacă Allenby îşi face numărul.

Lăsă să se înţeleagă că, din punctul său de vedere, generalul nu conta atât de mult încât să merite să rişte pierderea lui *Able Two.*

Frazer îi făcu semn lui Ives şi cei doi ieşiră din casă, oprindu-se lângă o fântână susurătoare, pentru a se orienta în teren.

Ives îl urmări pe canadian cum îşi înmuie batista în apă şi cum şi-o trecu peste faţă şi pe după gât. Se revărsau zorile şi, printre norii joşi, se puteau vedea mici petice de cer mai deschise la culoare. Cu asta te obişnuiai şi mai greu decât cu pericolul, se gândi el. Împresuraţi de copaci şi de flori frumos mirositoare, de statui şi fântâni, în vreme ce doi nemţi zăceau ucişi, iar alţii se aflau la bordul ambarcaţiunii lor, la poate nici o sută de metri mai încolo.

– Locotenentul Allenby nu se vede, zise Frazer. Trebuie să fi ajuns la ora asta în preajma navei.

– Mai bine el decât eu, domnule.

– Va fi în ordine. E un adevărat vrăjitor.

Un ţipăt pătrunzător sfâşie aerul umed, făcându-i pe amândoi să tresalte şi să se răsucească în loc. Apoi, ceva îl gâtui brusc, de parcă s-ar fi închis cu o izbitură o uşă capitonată.

– Dumnezeule Mare! şopti canadianul.

Ives se uită la el.

– Auziţi, domnule, nu s-ar putea să stăm pur şi simplu aici, fără să facem nimic? spuse pe un ton de implorare.

Frazer se şterse cu dosul mâinii la gură. Se simţea îmbâcsit, întinat.

– Nu, pe naiba, nu putem! Scoase revolverul. Te pricepi să foloseşti o chestie de-asta?

Ives îl urmă pe locotenent printre tufişuri. Nu era momentul să-l informeze pe Frazer că fusese de două ori campion la tir cu pistolul pe vremea când era în Serviciu. Revolverul, care în palma sa arăta ca o jucărie, aducea mult cu cel cu care se antrenase în Med. Nu puteai avea încredere în armele automate. Acestea se înţepeneau. Cu un revolver, nu făceai decât să continui să apeşi pe trăgaci. Primitiv, dar eficient.

– Da, domnule, răspunse Ives. Am cât de cât idee.

9. Prieteni sau dușmani

Allenby își scoase șapca și ridică foarte încet capul pe deasupra unor tufișuri pipernicite. Era dificil să te orientezi pe timp de noapte, își zise el în gând, pentru a suta oară. Terenul colțuros și denivelat, care cobora în pantă către mare, avea un aspect aproape vulcanic. Pâlcurile accidentale de tufișuri permiteau o oarecare camuflare. Îl auzi pe Weeks gâfâind după sprintul lor, de la MGB până aici.

– Pirpiriii nu se prea sinchisesc, zise el încet.

Weeks se târâse mai aproape și ascultară împreună vocea tristă, tânguitoare, a unui cântăreț german. Probabil vreun membru din echipaj dăduse drumul unui gramofon, sau unui aparat de radio.

Părea atât de straniu, chiar mai descurajant decât ceea ce avea de făcut.

Îi aruncă o privire matelotului.

– Gata?

Acesta dădu aprobator din cap.

– Îi luăm prin surprindere și-i legăm fedeleș. Am adus niște frânghie cu mine.

Allenby ridică din nou capul. Putea zări slabele sclipiri ale mării și o siluetă masivă și neagră profilată pe fundalul micului ponton. În nici un caz, o navă de război. Altfel, ar fi fost terminați. Își pipăi explozibilul din buzunare, asemănător unor trabucuri groase. Dar mortale.

Nu se zăreau santinele; dacă nu cumva stătea cineva culcat la pământ, ceea ce era puțin probabil. În mod evident, se simțeau în siguranță, hotărî locotenentul.

O ușoară briză foșnea prin tufișuri și zgândărea un covor întins de flori sălbatice. Milioane de maci, ca de Ziua Armistițiului[1] în Anglia.

Trăsăturile feței i se încrâncenară, în intenția lui de a-și aduna gândurile. Părea să fie mai obosit decât își închipuia, de vreme ce, taman în situația actuală, îi îngăduia mintii să zburde aiurea.

– Ce-a fost asta?

Allenby întoarse capul. Cineva plângea?

– Mai mult ca sigur, vreun pescăruș deranjat de ceva, răspunse el. Se hotărî: Să mergem! Scoase revolverul și-l auzi pe matelot armându-și pistolul-mitralieră. Ține aproape și caută să rămâi pe pământ bătătorit.

– Ceva în neregulă, domnule?

Locotenentul își mușcă buza. *Prăpăstios* individ! Sau poate că era vechiul instinct care, nu o dată, îi salvase viața în acele clădiri abandonate, cu parașutele lor de pomină.

– Nu sunt sigur...

Se răsuciră amândoi la auzul hârșâitului de pași pe solul dur. O siluetă se apropia în fugă. Era Ryder. Allenby îl lăsase dinadins pe tânărul sublocotenent în ariergardă. Acesta reprezenta singura lor legătură cu Goudie, iar dacă lucrurile ar fi mers rău, ca data trecută, atunci reacțiile lui ar fi fost vitale. Și-l mai lăsase în urmă și dintr-un alt motiv. Ryder avea o grămadă de experiență în SBS, dar nu de genul care se cerea acum.

Allenby îi strigă atât cât îndrăzni de tare:

– Du-te înapoi, idiot nenorocit!

– Un țipăt! exclamă Ryder. Ați auzit...

Nu apucă să rostească mai mult. Se produse un ușor declic și ceva sări în aer din pâlcul de maci printre care se ghemuise Ryder.

[1] 11 noiembrie – ziua comemorării armistițiilor ambelor războaie mondiale (n. tr.).

Allenby se repezi spre Weeks şi se prăbuşiră împreună cu capul înainte, în tufişurile de lângă ei.

Bubuitura spintecă aerul, şi locotenentul îşi ţinu răsuflarea în vreme ce fragmentele de oţel vâjâiau pe deasupra trupurilor lor, pentru a se implânta apoi în pământ. Totul se petrecu în numai câteva clipe, însă Allenby descoperi că era în stare să rememoreze fiecare amănunt dezgustător. Trebuie să fi fost o sârmă pe care Ryder o agăţase cu piciorul. Bomba fusese probabil de tip „fluture", după cum erau poreclite acestea. Ele puteau fi lansate chiar şi din avion şi, o dată ajunse pe pământ, îşi desfăceau aripioarele în aşteptarea unei cât de uşoare atingeri.

Ryder se zvârcolea pe spate, gemând.

– Of, Doamne! Of, Dumnezeule, *ajutaţi-mă!*

Buzele îi scălâmbăiau fiecare cuvânt, pe măsură ce agonia creştea.

– Haide, Weeks, zise Allenby. *Acum*, e singura noastră şansă!

Matelotul rămase holbându-se la Ryder, incapabil să se mişte.

– Lasă-l! ordonă locotenentul. Scoase unul dintre explozibile şi-i rupse banda de siguranţă. Altfel, o să ne căim cu toţii.

Urându-şi spusele, îi strigă:

– Ne vom întoarce, David! Apoi zări încă o siluetă alergând în jos pe pantă şi oftă uşurat. Acoperă-l cu ceva!

Chiar şi prin beznă ştia că era vorba de şeful de echipă Sullivan.

După aceea, cu Weeks foarte aproape pe urmele sale, ţâşni spre ponton.

Sullivan îi urmări depărtându-se, după care îngenunche lângă ofiţerul muribund.

– Mi-a atins piciorul, icni Ryder. Îşi încleştă dinţii pentru a-şi înăbuşi un ţipăt. *Of, Dumnezeule!*

Sullivan scoase trusa cu bandaje şi pipăi trupul tânărului ofiţer. Acesta avea cel puţin două răni sângerânde grave. Marinarul înghiţi cu greu nodul care i se puse în gât, simţind că i se întorc maţele pe dos atunci când atinse piciorul lui Ryder. Nu era nici un picior; doar un ciot stâlcit, din care sângele se pompa în ritmul urletelor disperate.

N-avea s-o mai ducă prea mult, se gândi Sullivan, dar spuse:

– Aşa, domnule, uşurel! Se aranjează cu asta.

Apoi îl ţinu strâns în braţe pe Ryder până când acesta muri.

Cu zgomotul exploziei răsunându-i încă în urechi, Allenby ţâşni pe ponton şi auzi ţipete dinspre puntea vasului amarat. Nava avea o carenă cu aspect greoi şi cu un coş foarte înalt. Un bătrân remorcher sau poate un cuter de recunoaştere, se gândi el la repezeală.

Două capete se iţiră pe deasupra copastiei şi Allenby aruncă bomba de forma unui trabuc peste balustradă. Se produse o scurtă şi violentă explozie, şi cele două capete dispărură.

Locotenentul îşi roti privirea şi trase cu revolverul înspre o altă siluetă, care se mişca în umbră. În loc să se ascundă, omul ridică mâinile, în semn de predare.

Weeks era acum la bord, mişcându-şi încoace şi încolo pistolul-mitralieră, pentru a supraveghea bocaportul.

Pe când încă mai şedeau înlemniţi în faţa primului lor prizonier, Allenby auzi ţăcănitul brusc al aparatului Morse.

– Pe-aici!

Dădu buzna printr-o uşă cu glasvand şi zări un fir de lumină prelingându-se dintr-un cheson. Staţia radio.

– Dă-te la o parte!

Se repezi şi încercă să deschidă uşa, însă aceasta era încuiată. Cât de urgent şi ameninţător răsuna semnalul Morse! Allenby scoase o mică bombă din celălalt buzunar. Cu nimic mai mare decât un pachet de necartonate şi cu un fitil de doar trei secunde. Amorsă explozibilul plastic şi îl îndesă la baza uşii. Fugi, fiind aproape ridicat de la podea de detonaţie, în vreme ce fumul şi praful răzbătură până pe punte.

Weeks îi aruncă o căutătură neliniştită.

– Sunteţi bine, domnule?

Se întoarseră şi aşteptară să înceteze strigătele telegrafistului, după care Allenby pătrunse curajos în cabina radio. Staţia era ţăndări, iar operatorul ei, care îşi pierduse viaţa în încercarea de a chema ajutoare, fusese proiectat într-o consolă. Vopseaua albă era mânjită de sânge acolo unde acesta alunecase pe podea. Allenby privi ochii bulbucaţi ai omului. Arătau de parcă ar fi

fost încă plini de viață. În rest, de la brâu în jos, nu mai rămăsese mare lucru din el.

– Doi morți pe punte, domnule! anunță Weeks. Ce facem cu Pirpiriii de-aici? Să-i..., făcu un gest cu țeava pistolului-mitralieră.

– Nu. Trebuie să mai fie și alții.

Găsiră un subofițer german și alți trei marinari ascunși în castelul de la prora. Păreau prea bătrâni pentru a face parte din Marina germană și locotenentul bănui că erau, probabil, oamenii din echipajul originar al vasului, îmbrăcați în uniforme pe toată durata războiului. Cu siguranță, se crezuseră atacați de o forță cu mult mai mare. Pentru ei războiul se terminase, dacă nu cumva Goudie s-ar fi hotărât să-i lase acolo. Sau să-i ucidă, așa cum Weeks era gata s-o facă în cazul în care i s-ar fi ordonat. Cei doi găsiră o magazie a șefului de echipaj, prevăzută cu o ușă de oțel, și mânară micul grup în interiorul ei.

– Dacă au ceva minte, atunci vor sta smirnă până când vor sosi amicii lor, spuse Allenby în timp ce punea lacătul.

Weeks îl privi curios.

– Sper că nemernicul ăla n-a apucat să emită, domnule.

Părăsiră vasul, acum tăcut de moarte, dar căpătând contur și individualitate în lumina crescândă.

Sullivan era tot pe povârniș, lângă trupul lui Ryder. Allenby zări stratul de maci mai întunecați, acolo unde sângele sub-locotenentului făcuse o pată întinsă.

– Să-l ducem în casă.

Ridică de jos șapca lui Ryder, murdară de la atâtea drumuri pe mare și cu emblema ponosită, de care el era atât de mândru.

– Îmi pare rău, David.

Locotenentul porni la drum, sub privirile celorlalți doi însoțitori. Își imaginase că stătea singur de vorbă cu Ryder.

Aproape de casa arătoasă, acolo unde solul aspru făcea loc gazonului și teraselor verzi, Allenby se răsuci și scrută marea. Ar fi putut constitui o priveliște frumoasă, gândi el.

Azi am ucis trei ființe omenești. Băgă revolverul în toc și oftă din rărunchi.

– Și ce dacă? rosti el cu voce tare.

Însă primul gând rămase încrustat asemenea unui epitaf.

*

Atunci când Frazer deschise ușa cu un șut și dădu buzna în cameră, grupul de indivizi încremeni ca într-un îngrozitor tablou.

Câțiva dintre oamenii lui Thomas, cu uniformele de luptă fără însemne, se găseau în jurul unui scaun așezat dedesubtul singurului bec din cameră. Fata era legată de scaun, cu mâinile strânse atât de tare la spate, încât încheieturile îi ajunseseră o carne vie. Absolut goală, cu vânătăi pe față și pe corp, cu un firicel de sânge ce i se prelingea din colțul gurii.

Ives ținea revolverul gata pregătit să deschidă focul, însă ochii lui înregistrau fiecare lucru. Fata era tânără, cu părul închis la culoare în lumina puternică. Pe coapse avea urme de sânge; se putea bănui că fusese violată îngrozitor și bătută.

Maiorul Thomas îi sfredeli cu privirea.

– Ce *dracu'* v-a apucat? Smuci din cap. Continuați!

Unul dintre bărbați, care fuma o mahorcă, întinse brusc mâna și o apucă pe fată de sân. O strânse atât de tare, încât aceasta schelălăi agonizant, dându-și ochii peste cap, cu privirile în tavan. Bărbatul apropie capătul incandescent al mahorcii la doi-trei centimetri de sfârcul prins între degetul mare și arătător.

– Știe ceva.

Thomas urmări cum un alt om de-al său își răsuci degetele în părul femeii, silind-o să se uite la mahorca ce se apropia încetișor de sfârc.

Frazer țâșni în cameră și își repezi cu atâta forță țeava pistolului peste încheietura mâinii respectivului, încât osul acesteia pârâi ca un morcov.

Mișcarea bruscă a canadianului rupse vraja. Capul fetei căzu cu bărbia în piept, iar ea icni în repetate rânduri, ca și cum ar fi gemut fără să scoată vreun sunet.

– Dați-i drumul. Acum! zise Frazer.

– La ce dracu' te așteptai? se răsti Thomas. Oamenii mei știu ce le fac germanii prizonierilor lor. Târfa asta nazistă deține ceva informații. Pun pariu cu tine că este cât se poate de obișnuită să scrie declarațiile alor noștri atunci când sunt interogați.

Frazer încercă să nu ridice tonul. Tremura de furie și de dezgust.

– Îmi faceți greață. Purtați uniforma noastră, însă o spurcați cu cruzimea și ura voastră!

Ives o dezlegă pe fată și o prinse în brațe, leșinată. Cu infinită grijă o duse într-o cameră alăturată, după care încremeni atunci când o explozie zgudui clădirea.

– E prea tare ca să fie Allenby. Prea aproape! exclamă Frazer.

Ives așeză fata pe o banchetă și se întoarse să-i ia vestonul de la uniformă. Restul hainelor zăceau grămadă. Erau ude și duhneau a urină. Thomas îl privi fix, impasibil. Secundele se scurseră într-o liniște stânjenitoare. Apoi brusc, în pragul ușii apărură o mulțime de chipuri.

– Duceți-vă să-i ajutați pe ceilalți, spuse Goudie. Allenby a neutralizat echipajul navei, dar Archer a telefonat din rada iahturilor și a zis că nenorociții au reușit să emită un semnal W/T.

Îl urmări pe Ives și o văzu pe fata din cealaltă cameră.

– Cristoase, Thomas, ai mers prea departe! Se răsuci pe călcâie. Apropo, Ryder și-a luat-o. A călcat pe-o mină sau așa ceva. S-ar părea că Pirpiriii au intenționat să mineze toată fâșia de coastă care pornește de la ponton și de la plajă.

Maiorul îl pironi cu ochii scânteind.

– Vezi? Probabil că știa. Aș fi scos-o eu de la ea!

Goudie își îndesă pistolul în toc.

– Acum nu prea mai contează, este? Își roti privirea prin cameră, de parcă abia acum ar fi văzut-o pentru prima dată: Observă sângele de pe scaun, uniforma împuțită și lenjeria fetei. Îți place munca ta, nu-i așa, *maiorule*?

Allenby pătrunse în odaie. Arăta obosit și mai palid ca de obicei.

– Vasul a ajuns inoperant, domnule. Zări locul în care fusese torturată fata și spuse mocnind: Ryder a auzit un strigăt. Când a declanșat bomba, venea să mă înștiințeze. Dacă nu s-ar fi petrecut asta aici, el și trei marinari germani ar mai fi fost în viață. Se uită la Thomas și adăugă, pierzându-și cumpătul: Dacă tu faci parte dintre Aliați, atunci cred că eu mă aflu în tabăra care nu trebuie, nenorocitule!

– Încetați cu toții! se răsti Goudie. Postați două santinele; una să stea pe acoperișul casei. De-acolo se vede cel mai bine.

Vom rămâne peste zi la cutie și vom pleca la asfințit, sau poate chiar mai devreme. I-am spus lui Archer să camufleze MGB-ul cu prelate de iaht, în caz că trece pe-acolo vreun avion de recunoaștere. Slavă Domnului că nu pot ateriza aici! Și-așa, dacă semnalul a fost prins, atunci niște nave vor fi cât de curând aici. Chipul său mai pierdu ceva din severitate. Te-ai descurcat bine, Allenby. V-ați descurcat cu toții. Se uită la Ives. Ia o cameristă să te ajute cu fata. Rămâne în grija ta.

Apoi i se adresă lui Frazer:

– Întoarce-te pe vas și vezi ca efectele generalului să fie depozitate undeva unde să nu stea naibii în drum, înțeles?

Îi privi pe oamenii lui Thomas.

– Și până plecăm, să nu le mai văd pe scursorile astea în fața ochilor.

– Cu domnul Ryder cum rămâne, domnule? întrebă Weeks.

Goudie își scoase pipa și săculețul cu tutun.

– Îngropați-l în grădină. E tot ce putem face pentru el. Chestia aia cu îngrășatul gliilor străine. Se uită la Frazer. Mi-ar prinde bine ceva de băut. Încercă să zâmbească. Cred că ne-ar prinde bine tuturor. Spune-i lui Archer să le dea băutură băieților și să ne scoată niște gin.

Se îndepărtă fără să-i arunce nici măcar o căutătură lui Thomas.

Canadianul îl privi pe Allenby.

– Îmi pare bine că ai reușit, Dick! Din nou.

Zâmbetul aferent nu-și făcu însă apariția.

În camera alăturată, cu ușa bine închisă, Ives luă o batistă și începu să steargă cu apă caldă urmele de sânge de pe membrele fetei. Camerista italiancă îl urmărea ținându-se la distanță.

Tânăra gemu și deschise ochii. Bărbatul zări groaza subită ce o cuprinse la revenirea amintirilor. Înfățișarea ei arăta că urma să se prăbușească definitiv. Văzu ce făcea el și mâinile îi zvâcniră în jos, pentru a-și acoperi goliciunea.

Ives îi așeză vestonul pe coapse.

– N-ai de ce să te temi. Crede-mă, îi spuse el cu o voce slabă și oarecum alinătoare.

Atunci când întinse mâna să-i tamponeze sângele de la gura zdrobită, bărbatul o simți schițând o mișcare. Fără să ezite, con-

tinuă să tamponeze uşor, apoi înmuie batista în vasul cu apă caldă al cameristei. Încet, foarte încet, sesiză că fata se relaxa, deşi disperarea îi rămânea în ochii larg-deschişi.

Ives mai avusese de-a face cu femei rănite sau moarte. Accidenţe de circulaţie, raiduri aeriene sau altercaţii publice, dar niciodată aşa ceva. Fata avea un chip drăguţ, însă, cu toate astea, trupul său plin de tăieturi şi lovituri îl făcea să i se întoarcă stomacul pe dos.

– Îmi pare rău că nu ştiu germană, domnişoară, se strădui el să nu se întrerupă din vorbit. Dar am înţeles că aţi fi cumva translator?

O simţi fremătând din nou atunci când îi dădu părul din ochi şi totodată se simţi neîndemânatic şi neajutorat.

– Am să vă aduc ceva de mâncare într-o clipă, dar mai întâi trebuie să încercaţi să vă odihniţi.

Fata se aplecă puţin şi îşi acoperi sânii cu cârpa.

– Nu plecaţi, *vă rog.* Aruncă o privire spre uşă, cu ochii încărcaţi de groază. Oamenii aceia...

– N-au să vă mai facă rău. Voi avea eu grijă.

Ea îi studie trăsăturile feţei, apoi banta şepcii cu înscrisul HMS.

– Marina..., rosti fata.

Ives dădu aprobator din cap, cu amărăciune.

– Aşa-i, domnişoară. Peste mări şi ţări.

Ea ridică din sprâncene.

– Poftim?

– O glumă.

Uşa se deschise şi intră Allenby cu o cană în mână.

– Ia de-aici, 'monier. Nişte coniac din pivniţa generalului.

Încercă să-şi ferească privirea de la goliciunea fetei şi se ruşină într-un fel de jena ei. Zări leziunile; îl auzise pe unul dintre marinari spunând că fata fusese violată. Îi remarcă părul închis la culoare, cam ca al Joannei. Oare ce ar fi simţit el dacă Joanna ar fi fost torturată şi violată?

Ives duse cana la buzele fetei.

– Beţi pe partea asta, domnişoară, să nu se atingă de tăietură.

Tânăra se uită la Allenby.

– Mulţumesc, Herr Oberleutnant.

Fata englezului rămase palidă, dar el simţi cum dădea să se îmbujoreze. Ieşi apoi grăbit din cameră.

– Lucrezi cu el?

Ives stoarse cârpa, dând din cap afirmativ.

– Da, domnişoară. Nu e soi rău. Pentru un ofiţer, vreau să zic.

Fata întinse impulsiv mâna şi-i atinse încheietura.

– Îţi mulţumesc pentru ajutor. Îmi era foarte teamă. Mi-au făcut rău. Mi-au făcut atât de mult rău! Eu n-am fost niciodată înainte cu vreun bărbat, înţelegi? Ei râdeau de mine, mă imobilizau şi mă luau. Începu să plângă cu suspine, lacrimile prelingându-i-se pe gât şi pe piept.

Ives o acoperi cu o pătură până sub bărbie.

– Dacă ai nevoie de mine, sunt aici în colţ, da?

Ea încuviinţă din cap, iar bărbatul îi întinse batista lui.

– Suflă tare!

Fata nu pricepu cuvintele, dar ochii ei arătau că înţelesese la ce se referise el.

Timonierul se lăsă să cadă într-un fotoliu, iar ea adăugă încet:

– N-o să uit niciodată. *Niciodată.*

Dar Ives dormea dus.

Se scursese cea mai lungă zi dintre toate câte şi le putea aminti Frazer. Deşi Ryder şi germanii ucişi fuseseră îngropaţi, locul încă părea să miroasă a moarte.

Canadianul îl văzu pe general de câteva ori şi-l ofticase totala sa lipsă de respect şi de nesiguranţă manifestată. Dacă aliaţii săi germani ar fi sosit şi ar fi împiedicat evadarea lui, probabil că ar fi susţinut că fusese răpit, luat prizonier. Uciderea marinarilor germani ar fi stat drept chezăşie afirmaţiilor acestuia. Iar dacă ar fi supravieţuit, atunci cu atât mai mult ar fi avut de câştigat.

În timpul zilei se dădură câteva alarme false. Avioanele reperate trecură la mare depărtare de insule, nefiind, mai mult ca sigur, în misiune de cercetare sau patrulare.

Sosi şi după-amiaza, iar Archer raportă că toate lucrurile de valoare ale generalului fuseseră depozitate în cala vasului, prin

toate cotloanele. Allenby se duse cu Frazer într-o cameră bine mobilată, ale cărei ferestre dădeau spre terasă. Dincolo de aceasta se întindea marea. Albastră şi strălucitoare, ademenitoare.

– Voi fi încântat să plec de-aici, rosti englezul. Se uită de jur-împrejurul camerei şi adăugă cu amărăciune: Asta-i o ţintă pe care aş arunca-o-n aer cu dragă inimă!

Frazer încercă să-i alunge starea de spirit disperată.

– Nu se poate, Dick. Probabil că, în curând, vreunul dintre ăia ai noştri cu bolovani pe umăr o să vrea să se mute în ea!

– Chiar crezi asta, Keith? Ochii lui Allenby erau încercănaţi de oboseală. Mă tot gândesc la David. Ar fi trebuit să bănuiesc, să-l avertizez.

Frazer îl măsură neliniştit din priviri.

– N-aveai cum. Ştii care-i mersul şi îl ştia şi David. A fost rândul *lui*. Scutură din umeri. Hai să ne concentrăm atenţia numai asupra modalităţii de-a o întinde de-aici.

Auzi sunetele unui pian filtrându-se prin uşă şi întoarse capul. Trebuia să recunoască faptul că generalul „le avea".

Goudie dădu buzna în cameră şi-şi azvârli şapca pe un scaun.

– Ne pregătim s-o ştergem peste două ore. Pe generalul Tesini cu soţia şi fiul lui îi aduceţi la bord cu treizeci de minute înainte. Îi puneţi undeva la loc sigur, indiferent unde. Până la urmă s-a hotărât să-şi ia şi vreo doi servitori cu el. Vânturând în mână o foaie de hârtie mototolită, locotenent-comandorul adăugă cu sălbăticie: N-o să ne întâlnim cu submarinul. Tocmai am primit o comunicare. Aşa încât o s-o tot încingem pe drumul ăsta. Ni se va acorda acoperire aeriană cât mai repede posibil.

Frazer îşi făcu iute o socoteală. Asta însemna că Thomas şi oamenii lui se vor înghesui şi ei la bord. N-avea să fie o călătorie prea plăcută, se gândi el.

– Cum rămâne cu prizonierii, domnule? întrebă Allenby.

– Îi lăsăm aici. O să arate totul cu atât mai convingător. Probabil, vor spune că au fost copleşiţi ca număr în proporţie de zece la unu. Făcu o grimasă. *Eu* aşa aş zice în situaţia lor.

Locotenent-comandorul traversă camera până la fereastră şi privi în gol, în direcţia mării albastre.

– Apropo, s-a declanşat debarcarea. Operaţiunea Husky va începe poimâine.

Allenby se uită la Frazer. Nu era de mirare că Înaltul Comandament nu dorea vreun submarin prin zonă. Orice acţiune suplimentară ar fi întârziat lucrurile şi l-ar fi împiedicat pe generalul Tesini să le ceară oamenilor lui să treacă de partea cealaltă.

– Restul servitorilor italieni vor rămâne aici, spuse Goudie. N-o să ne facă necazuri.

– Şi celălalt prizonier, domnule? întrebă Allenby.

Ceva din tonul locotenentului îi făcu pe Goudie să se uite ţintă la el.

– O s-o lăsăm şi pe ea. Ştiu ce simţi, dar ea *este* duşmanul nostru. Trebuie s-o lăsăm legată bine, înţeles?

– Dacă o să scap din..., replică Allenby.

Goudie zâmbi.

– *Când*, nu dacă. Atunci poţi să faci ce naiba vrei, dar acum avem de terminat o treabă.

Îşi trânti şapca peste părul răvăşit şi păşi afară, în lumina soarelui.

Retragerea din casă şi de pe domeniu se făcu în doi timpi şi trei mişcări. Servitorii dispărură în bucătărie şi în pivniţe, iar casa arboră un aer de aşteptare tensionată.

Goudie zăbovi lângă telefon pentru o foarte scurtă convorbire, apoi smulse firele din perete.

– Frazer e la bord, îi spuse el lui Allenby. E gata să-i dea drumul.

Vorbea relaxat, ca atunci când părăsiseră Gibraltarul. Pentru el, marea era ca un prieten. O înţelegea.

Locotenent-comandorul îl zări pe şeful de echipă Sullivan lângă uşă.

– Cheamă-l pe planton de pe acoperiş!

Acesta dădu din cap afirmativ.

– Să trăiţi, am înţeles, domnule! Făcu semn cu capul înspre coridorul care ducea în aripa vecină. Să-l chem şi pe 'monier, domnule?

– Da. Să-l lege imediat pe prizonier.

Sullivan o luă în pas grăbit de-a lungul coridorului, oprindu-se numai ca să şterpelească un ceas mic de argint de pe măsuţă. Îl privi o clipă şi hotărî că făcea ceva parale, apoi îl bagă

în trusa de prim-ajutor, care era pătată de sânge. Sângele lui Ryder. Deschise uşa şi-l văzu pe Ives urmărind-o cu privirea pe fată, în timp ce aceasta bea ceva dintr-o ceaşcă.

Marinarul i se adresă neceremonios:

– Ordinele paşei, 'monier. Leag-o fedeleş! Plecăm. Făcu un pas înspre fată. Mă ocup eu.

– Ţine-ţi mâinile acasă! Mă descurc eu aici!

Sullivan se zgâi la el, dezvelindu-şi dinţii.

– Mda? Însă simţi pericolul şi bătu în retragere. Nu ştiu de ce te ataci aşa. E doar o nemţoaică!

Trânti uşa; în liniştea subită, Ives putea auzi respiraţia greoaie a fetei. Tânăra ţipise de câteva ori în decursul zilei. Însă de fiecare dată se trezise convulsiv, de parcă ar fi retrăit coşmarul prin care trecuse. Chiar şi prin somn strigase înspăimântată câteva cuvinte. Ives ar fi dorit să ştie germana pentru a o putea ajuta în vreun fel.

– Ai auzit ce-a spus? o întrebă el.

Ea ridică privirea, ţintindu-şi ochii cercetători asupra chipului bărbatului.

– Da. Trebuie să mă legi?

Tremura din nou, de parcă avea febră.

Englezul se opri lângă ea.

– N-am să te strâng. Dar va fi mai bine pentru tine aşa.

Fata nu pricepu, iar el continuă:

– Dacă vin ai tăi, şi vor veni cât de curând, ar putea crede că te-am tratat mai bine decât pe ceilalţi. Ar putea crede chiar că...

Femeia dădu încet din cap, aprobator.

Ives luă o frânghie, fiindu-i silă de ceea ce trebuia să facă.

– Servitorii generalului vor avea grijă de tine. Le e frică.

Îngenunche la picioarele ei; cu toată alifia primită de la soţia generalului, gambele dezgolite erau tot o rană de la felul în care fusese ţintuită de scaun. Îi cuprinse o gleznă cu mâinile. Era atât de netedă şi de răcoroasă la pipăit, în ciuda aerului încins şi apăsător din cameră. Sau nu aerul era aşa. *Eu să fiu oare?* Soţia generalului îi spusese că pe fată o chema Christiane. Păruse important să-i aducă la cunoştinţă acest lucru. De ce oare? În orice caz, probabil, fata credea că ţara ei va câştiga războiul. Nu

era exclus, după cât balamuc văzuse el. Înnodă frânghia şi îşi trecu degetele între laţ şi glezna tinerei pentru a-l lărgi pe cât posibil, fără să bată la ochi.

La un moment dat, în timp ce dormea, aproape că se rostogolise jos din patul improvizat. Avusese probabil un coşmar. Ives o aşezase înapoi pe pat şi-i aranjase pătura. Dar înainte ca el să facă asta, vestonul fetei se desfăcuse încă o dată, lăsând să i se zărească sânii. Bărbatul dorise să-i atingă chiar şi numai pentru a şterge amintirile şi a-i alina durerile loviturilor.

Se ridică în picioare. Tânăra întinse mâinile să i le lege, însă ochii ei nu se dezlipiră nici o clipă de pe chipul lui. Părea să sesizeze nehotărârea acestuia, poate că-i ghicise chiar şi gândurile.

Ives trecu în spate şi o privi.

– Ar trebui să ţină.

Fata dădu afirmativ din cap.

– Nu mă doare. Mulţumesc, îi spuse, urmărindu-l cu privirea cum îşi punea şi cum îşi încheia centura şi tocul pistolului.

Bărbatul îl auzi pe Goudie vorbind cu Allenby şi deslusi un clinchet de pahare. Doamne fereşte să i se pună pata lui Goudie acum! gândi el vag. Asta ne-ar mai lipsi.

Se decise şi se întoarse lângă scaun.

– Aş... aş vrea să te rog ceva. Se simţea pierdut, penibil. De fapt aş...

– Ce este? îl întrebă ea încet. Spune-mi.

Ives rosti cu disperare.

– Aş dori să te sărut, Christiane. Înainte de a pleca.

Fata rămase absolut nemişcată şi tăcută, cu buzele uşor întredeschise, pironindu-l cu privirea.

Apoi începu să plângă şi ochii i se umplură de lacrimi lucitoare.

Atunci când el prinse s-o liniştească, ea îi spuse printre sughiţuri:

– Nu pricepi? Tu ai *cerut!* Nu ai furat!

Bărbatul se aplecă şi îşi atinse buzele de obrazul ei. Christiane întoarse capul şi gurile li se întâlniră doar câteva clipe.

Ives o atinse pe umăr.

– Poate că într-o zi...

Fata scutură din cap.

– Nu te voi uita.

Ușa se închise în urma lui și englezul trecu pe lângă Sullivan fără a-l vedea.

Singură în cameră, Christiane lăsă capul în jos și nu-și mai reținu plânsul. Ives salvase integritatea ființei ei. Iar acum plecase.

Allenby îl urmări pe timonier pășind pe coridor. Nu-l mai văzuse niciodată atât de înnegurat. Constatarea îi alungă propriile sale gânduri disperate.

– În regulă, timonier?

Ives se uită la el, și chipul i se lumină încet, ca după un nor trecător.

– Da, domnule. Presupun că da.

Întoarseră privirea amândoi atunci când Goudie coborî cu zgomot pe scara îngustă, ce ducea la o terasă de pe acoperiș.

– Am strigat după tine, Allenby! Își recăpătă stăpânirea de sine și adăugă pe un ton aproape indiferent: Avem musafiri. Vino să vezi.

Cei doi îl urmară pe terasă. Se făcuse seară, dar lespezile încă erau încinse de la soare. Cerul își schimbase iarăși aspectul, norii se îngrămădeau, cu tușe de roz, asemenea unor ghemotoace pufoase de coral.

Allenby ezită atunci când Goudie zise:

– Rămâneți amândoi pe loc!

Locotenentul zări vasul german amarat și se duse brusc cu gândul la țipetele îngrozitoare ale lui Ryder, la chipurile de deasupra copastiei înainte de a fi fost pulverizate de bomba lui. Zări crucea neagră pictată pe puntea din față a vasului. Nu sesiză nici o schimbare.

– Nu acolo, spuse încet locotenent-comandorul. Uită-te dincolo de promontoriu.

Allenby își simți mușchii stomacului contractându-i-se. Două siluete negre, nemișcate, pe marea ce se unduia nepăsătoare. După cât se părea, ocoliseră pe cealaltă parte a insulei, rămânând în preajma țărmului, ascunse.

– Ce sunt? se pomeni el șoptind.

Goudie râse scurt.

– O, sunt niște vechi prietene de-ale mele. E-Boat-uri.

Dacă nici Goudie nu le știa, atunci nu le mai știa nimeni. Allenby îl urmări din profil, sondându-i reacțiile cu privire la șansele lor. De vor fi existat.

– Au ancorat, continuă el. Pe-acolo e foarte puțin adânc. Dacă au de gând să intre în rada iahturilor sau să vină mai aproape de ponton, atunci vor prefera poate să aștepte să se lumineze de ziuă. Atuncă o privire înspre nori. Oricum, se va întuneca în curând. Bănuiala mea e că intenționează să rămână acolo unde sunt. Pot ține sub observație atât pontonul, cât și ascunzătoarea noastră de după promontoriu. Nu vor ști sigur de noi decât dacă vor debarca un detașament de recunoaștere. După părerea mea însă au recepționat semnalul de urgență.

Se uită la Ives, aflat cu gândurile în altă parte.

– Întoarce-te pe vas, cârmaci. Spune-i locotenentului Frazer că plecăm imediat. Să se pregătească încărcăturile de adâncime reglate la minimum. Zâmbi echivoc. Chiar și așa, ar putea să ne facă de petrecanie.

Goudie îl urmări pe Ives îndepărtându-se.

– De treabă, flăcăul ăsta!

– Ne vom lupta cu ei, domnule? întrebă Allenby.

– Dacă o vom face, vom pierde, crede-mă. Îl bătu pe umăr. Era prima oară când își îngăduia un asemenea gest. O să-i prindem la cotitură. Singura noastră șansă. Sunt ancorați la o jumătate de parâmă unul de celălalt. Am de gând să trec printre ei cu toată viteza. Ce spui?

Locotenentul ridică din umeri.

– Zic c-o să fie trepidant.

– Asta fără doar și poate. Își pipăi tocul pistolului. Fata aia. Ar putea să le spună germanilor totul despre noi. Văzu chipul lui Allenby și adăugă încet: Nu. Nu e stilul meu. Arborâ zâmbetul său trist. Și pe urmă, Ives nu mi-ar ierta-o niciodată! Grăbi pasul, coborând scara și traversând casa pustie. Păcat că nu-i aici și Isus-în-Mizerie. I-ar prinde bine să fie prin preajmă atunci când unul dintre parodiile alea de planuri ale lui se prăbușește.

Zăriră rada întunecată a iahturilor și silueta neagră a canonierei profilându-se lângă dig.

Allenby privi înapoi, însă casa era ascunsă de terenul în pantă. Se gândi la Ives şi la fată, un inamic pe care-l lăsau în urmă. La maiorul Thomas şi la David Ryder, îngropat în grădina generalului doar cu o rugăciune mormăită. La toţi ceilalţi care aveau să moară poimâine, indiferent dacă planul lor reuşea sau nu.

Goudie zise răspicat:

– Ei bine, hai să vedem de ce-i în stare domniţa noastră, ei?

10. Ultima şansă

Locotenent-comandorul John Goudie stătea cu mâinile în şold în partea din spate a punţii MGB-ului, urmărind ultimele pregătiri pentru ridicarea ancorei.

Frazer urcă pe punte şi salută.

– Totul depozitat, domnule.

Goudie zâmbi.

– Cât ceremonial, aşa, dintr-o dată!

– Puterea obişnuinţei, domnule, răspunse canadianul. Se gândi la coca burduşită de sub picioarele sale. Un singur obuz dacă ar fi străpuns-o, ar fi transformat totul într-un abator. L-am instalat pe general cu soţia şi fiul în cabina W/T. I-am înghesuit şi pe servitori. Încercă să zâmbească. Mi-e teamă că nu prea e loc de-ntors.

Goudie îl privi impasibil.

– Mi se pare corect. O să aibă cambuza drept în faţa lor, capetele ofiţerilor şi motoarele exact în spate, iar puntea deasupra. Nu e cine ştie ce de capul cabinei de cart, dar, aflându-se chiar sub ea, sunt oarecum la adăpost, atât cât poate fi cineva protejat pe nava asta. Bine lucrat, pilot.

– Oamenii maiorului Thomas se găsesc, în majoritate, pe puntea de mese, însă pe trăgătorul lor de la Bren l-am postat la

pupa, adăugă Frazer. S-ar putea să avem nevoie de ceva putere de foc suplimentară.

Își aminti de soldatul cu încheietura mâinii bandajată, atârnată de gât, cel căruia i-o zdrobise cu lovitura de revolver nu de mult. În sinea sa, canadianul știa că, dacă n-ar fi fost necesară menținerea liniștii, l-ar fi împușcat pe loc. Sărmanul David Ryder, făcuse ca până și acest lucru să nu mai aibă importanță. Soldatul se întoarse spre el în timp ce un marinar îl zorea să coboare. Frazer nu-și putea aminti să mai fi văzut vreodată atâta ură pe fața unui om.

Ei bine, acum au cu toții nevoie de noi, se gândi locotenentul.

O lumină clipi în partea opusă a radei. Goudie îi trimisese pe Archer și pe un marinar cu brodul lor micuț dincolo de promontoriu, să stea cu ochii pe E-Boat-urile ancorate. Ei raportaseră că germanii contactaseră deja nava de transport prin intermediul lămpii de semnalizare. Cu siguranță că se întrebau ce s-o fi întâmplat pe ponton.

Telegrafisul descifră semnalul ce parvenea cu greu și spuse:

– Șalupă lansată la apă de pe E-Boat-uri, domnule.

Goudie își scărpină bărbia.

– O chestie de-alea de cauciuc. O să le ia cincisprezece minute bune. Zări o siluetă în salopetă pe scara de pe punte și o interpelă: Gata. S-o luăm din loc, șefule?

Maistrul Wright, ERA-ul, care veghea asupra alimentării cu energie și asupra mașinilor MGB-ului, dădu din cap afirmativ.

– Mai gata nici că se poate, domnule.

Frazer îl văzuse arareori pe mecanicul de întreținere și se mira cum era posibil așa ceva pe un vas atât de mic.

– Ieșim drept în larg de cum se întoarce Archer la bord. Vom lăsa baltă brodul, pentru că și așa vasul e prea încărcat, la naiba!

Aruncaseră peste bord cabluri de amarare, apă de băut, conserve de alimente, orice ar fi putut diminua cu vreun nod viteza lor în cazul în care ar fi reușit să treacă de E-Boat-uri.

Goudie îl măsură calm cu privirea pe mecanicul-șef.

– Succes!

Niște padele plescăiră în umbrele serii și Frazer zări brodul apropiindu-se. Starea de spirit de pe vas era schimbată, se gândi el. Înfrânată, chiar mocnită. Plana ca un nor pe deasupra lor.

– Pune-ți capacul de tablă, cârmaci! spuse Goudie.

Ives se aplecă să-și ia casca de oțel, pe care n-o putea suferi. Tocmai vroia să remarce că nimeni altcineva n-o purta, când locotenent-comandorul adăugă sec:

– Ești important, iar tu n-o să ai posibilitatea să te ferești ca noi ceilalți, înțeles?

Ives își legă chinga sub bărbie.

– Înțeles, să trăiți, domnule!

Își trecu degetele pe obraz, amintindu-și de lacrimile ei, de gustul lor sărat de pe buze atunci când se sărutaseră. Dacă ar fi știut careva, ar fi murit de râs.

Goudie urcă în partea din față a punții, deasupra cabinei de cart.

Nu se simțea nevoia să ridice tonul, era o liniște mormântală. Oricum, germanii se găseau de cealaltă parte a limbii de pământ întunecate.

Allenby urmărea, alături de Frazer, cum era înlăturat brodul și cum Archer se îndrepta spre tunul de un kilogram din față.

– Vom ieși cu toată viteza, zise Goudie. După numai câteva momente vom intra în acțiune. Acum, trăgători, ascultați comanda la mine. Știu că ați participat cu toții la câteva bătălii, însă, în toiul luptei, pot să uite chiar și veteranii. Țineți minte că E-Boat-urile au carene de oțel, nu de lemn ca noi. Așa încât, concentrați-vă tirul asupra punților superioare. Întrucât vom căuta să ne apropiem cât mai mult posibil de E-Boat-ul de la babord, asta înseamnă foc de voie la tribord. Aruncă o privire înspre pupa; figura sa calmă și brațele încrucișate produseră o oarecare impresie pe fundalul norilor roz. Echipa de la încărcăturile de adâncime, nu le aruncați până nu primiți ordin. Ezită. Asta-i tot, flăcăi. Vânătoare plăcută!

Frazer urmări chipurile celor din preajma lui: tânărul telegrafist, Ives și mitraliorul de sub aripa tribord a punții.

N-ar fi putut arăta cu mult prea diferit la Trafalgar sau la Jutland, se gândi el.

Cizmele scâlciate ale lui Goudie descinseră pe grilaj.

– Allenby, tu te duci la pupa, la încărcăturile de adâncime și la Oerlikonuri. Și nu uita, o să fie un pic demoralizați de absența lui Ryder.

Frazer îl privi pe englez. Oare acesta remarcase felul uluitor în care Goudie se gândea până și la cele mai mici detalii?

Allenby zâmbi.

– Ne vedem mai târziu, Keith.

Canadianul duse mâna la șapcă.

– Ba bine că nu. Stai cu capul la cutie!

Goudie privi în jur pe punte.

– Eliberați față. Eliberați spate, ordonă el, și odgoanele șerpuiră la bord. Curs înainte!

MGB-ul se depărtă încet de dig, înlăturând brodul abandonat și un sart ce plutea în derivă, pe măsură ce deschiderea de apă dintre carenă și țărm se lărgea.

Frazer pândea, așteptând momentul. Ghinionul ar fi fost ca motoarele să dea rateuri la această plecare nu prea ortodoxă.

Goudie i se adresă lui Ives:

– Dacă puntea va fi rasă, preiei comanda până când domnul Allenby va putea veni de la pupa. Totul trebuie făcut cu punct și virgulă. Nu există altă șansă.

Scoase pipa stinsă din buzunarul pantalonilor largi și o îndesă în colțul gurii.

Frazer aruncă o privire terenului în pantă, care ducea la casa generalului. Acesta rămăsese aproape în întuneric. Gândul îi zbură la fiul italianului, așa cum îl văzuse ultima dată în cabina W/T. Un băiat arătos, cu ochii închiși la culoare, speriați. Dacă se va întâmpla ce e mai rău, gândi locotenentul, măcar vor pieri împreună. Îl auzi pe Ives testându-și casca și își aminti de felul blând în care acesta ridicase trupul gol al fetei și plecase cu el de sub privirile torționarilor ei. Protector. Sau îl afectase atât de adânc pe Ives, încât să nu mai poată trece peste asta?

Goudie scrută cadranul ceasului. Apoi se aplecă deasupra portavocei centrale:

– Șefule? *Dă-i drumu'!*

Motoarele se treziră la viață într-un singur vuiet, și aerul din rada strâmtă se alătură zarvei lor. Pe punte se răspândiră vapori de petrol, făcându-l pe unul dintre marinari să izbucnească într-un acces de tuse. Carena tremura sălbatic, iar muniția și echipamentele prost legate contribuiau și ele la vibrațiile acesteia.

Goudie privi fix capul compas, așteptând ca bompresul să se alinieze cu vârful promontoriului.

– Cu toată viteza înainte!

Canoniera păru să salte în față, de parcă un bici invizibil ar fi mânat-o din urmă. În câteva clipe, carena prinse viteză; valurile de la prora începură să salte de-o parte și de alta a acesteia, iar siajul să se burzuluiască într-o brazdă înspumată, croită de cele trei elici.

Frazer se apucă de parapet și simți coca ridicându-se aidoma unui hidroavion, pe măsură ce turațiile se întețeau și-i purtau în salturi spre larg. Stropii potopeau prora, răpăind pe punte ca niște alice.

Goudie nu-și ferea privirea și părea să strige chiar prin jetul de picături.

– Așa mai merge, la naiba!

Trecură cât mai razant cu promontoriul, apoi virară brusc la babord, atunci când E-Boat-urile se iviră ca din senin în câmpul lor vizual. Siluetele lor întunecate apăreau suprapuse ca două dâre de condens pe un geam aburit. Toate aceste gânduri sălbatice îi străbătură mintea lui Frazer în timp ce firul roșu solitar al unui trasor spintecă marea, îndreptându-se spre ei.

– Deschideți focul!

Vocea lui Goudie a fost înăbușită de răpăitul instantaneu al Oerlikonurilor și de bubuitul ceva mai grav al tunului de un kilogram. Apoi cele două mitraliere adăugară țăcănitul lor, care îți sfredelea urechile. Trasoarele sfâșiau suprafața mării, însângerată de reflectările acestora.

– Ceva în apă! Prora babord! zbieră cineva.

Frazer se crispă la gândul unei coliziuni. La viteza asta, orice corp solid ar fi putut să sfârtece fundul vasului.

Era barca de cauciuc a germanilor. MGB-ul ce se năpustea prin apă surprinse vâslele încremenite în aer și pe marinarii înarmați holbându-se cu groază la el.

Șterseră ușor barca de cauciuc, dar suficient cât s-o dea peste cap într-un vârtej de spumă și chipuri uluite, de guri căscate, ca niște găuri negre, de strigăte acoperite de vuietul motoarelor.

Gloanțele scrijeliră coca vasului și Frazer auzi geamurile cabinei de cart făcându-se țăndări. O bubuitură de tun se alătură bombardamentului, și canadianul simți puntea tresăltând atunci

când fierul își atinse ținta. E-Boat-ul cel mai apropiat era pe urmele lor; se părea că tăiaseră cablul de ancorare și vasul se legăna deja în mijlocul spumei pe care puternicele motoare Daimler Benz o ridicau, tușind și trezindu-se la viață.

– Încărcăturile de adâncime! *Pregătiți!* țipă Goudie.

Pe punte răsunară împușcături și trasoarele spintecară aerul, doborând pavilionul alb, care căzu plutind ca o fantomă. Telegrafistul dădu fuga să-l înlocuiască, însă Goudie îl prinse de braț.

– Putem lupta și fără el, maniac mic!

Rânjea. Chipul său ca o mască își schimba culoarea la lumina reflectată a trasoarelor și a tirului cu obuze.

E-Boat-ul se apropia amenințător de ei și Frazer văzu câteva siluete fugind să se pună la adăpost, în timp ce micul MGB își făcea drum pe lângă el.

Goudie trase un ghiont cu cotul în butoiul de semnalizare. Se auzi zăngănitul metalic al încărcăturilor de adâncime prăvălindu-se peste bord. Se produse o străfulgerare puternică la tribord și țeava unei mitraliere zbură pe deasupra capetelor, căzând cu un plesnet în apă. Cealaltă rămase îndreptată spre cer, cu fragmente din trupul marinarului care trăsese până atunci în E-Boat-ul mai îndepărtat atârnând în hamuri ca niște cârpe însângerate.

Când încărcăturile de adâncime explodară, țâșniră două coloane de apă strălucitoare. Una dintre el se declanșase probabil foarte aproape, se gândi Frazer, și E-Boat-ul păru să se dezechilibreze, nimerind la baza ei, după care se redresă într-un vârtej de fum și stropi. Canadianul se aplecă în spatele parapetului de mahon, în care răbufniră noi trasoare. MGB-ul fusese zguduit din toate încheieturile de explozia încărcăturilor, iar E-Boat-ul cel puțin găurit.

Însă celălalt vira acum cu ancorajele abandonate pe apă, în voia sorții, lansându-se în urmărire. Tunul din față pivotă pentru a menține MGB-ul în vizor.

Goudie înjură în vreme ce alte rafale izbiră coca.

– Acuși ne face praf motoarele!

Înghionti din nou butonul și, într-o clipă, alte două încărcături explodară în urma lor. Dar căpitanul german era

hârșit în astfel de trucuri ale Forțelor de Coastă. Masivul E-Boat se legăna dintr-o parte în alta, navigând în zigzag printre respectivele coloane de apă.

– Mitralierele de la pupa nu mai funcționează, domnule!

– Ia-l pe Weeks de la MG-uri și trimite-l la încărcături. E singura noastră șansă.

Frazer aruncă o privire în urmă.

– Nu tabără pe noi, domnule! strigă răgușit și încordat.

– Nici nu vrea! Se va ține la distanță până va prinde o lovitură în plin.

Cele două Oerlikonuri deschiseră focul din nou, iar Frazer și-i imagină pe Weeks și pe Allenby acolo jos. Era bucuros să-i știe împreună.

Parapetul parcă sări din țâțâni și pe blindajul subțire își făcură apariția găuri strălucitoare ca niște stele, în timp ce o nouă izbucnire de foc scrijeli puntea, asemenea unui ferăstrău circular.

– L-au doborât pe căpitan, domnule! țipă Ives.

Frazer se avântă dintr-un salt pe puntea care rula nebunește și-l prinse pe Goudie pe după umeri. Avea cămașa plină de sânge, dar își ținea ochii larg-deschiși.

– Lasă-mă pe mine! icni el. Scoate vasul din rahatul ăsta!

Locotenentul îl rezemă pe-o parte și o clipă se miră cum de scăpase. Apoi îl zări pe tânărul telegrafist în celălalt colț, lângă scară. Îi fuseseră smulse picioarele, iar el părea să se holbeze la mâinile încleștate, ca niște gheare însângerate, pe stomac, ca și cum și-ar fi ținut măruntaiele să nu se reverse. Capul îi căzu îndurător în lături și muri. Îl străpunsese un proiectil, înainte de-a se împrăștia pe punte într-un vârtej de schije. În lipsa acestui obstacol, Goudie ar fi fost luat în plin.

Frazer apucă portavocea și repetă apelul de două ori până când răspunse Wright. Numai Dumnezeu știa ce putea să se fi întâmplat acolo jos. Orice explozie, indiferent din ce parte venea, răbufnise probabil ca și cum avea să năvălească peste ei, unde stăteau chirciți printre motoarele duduitoare.

– Șefule! Am belele la tribord! Sunt nevoit să virez strâns!

– Când doriți, replică Wright.

Canadianul privi în jur pe punte. Goudie încă nu-și pierduse cunoștința; numai ochi și urechi, încerca să prindă tot ceea ce se

întâmpla. Telegrafistul se legăna o dată cu vasul, de parcă ar fi fost adormit, iar singurul marinar rămas pe punte căuta să-şi bandajeze genunchiul acolo unde o aşchie de lemn i se înfipsese din zbor ca o săgeată.

– Turner! Du-te la pupa şi spune-i domnului Allenby că voi vira şi voi angaja lupta! Să lase în jos flotoarele de fum!

Omul păru să uite durerea şi-l privi lung pe Frazer, după care coborî scara clătinându-se. Aproape că îşi pierduse cumpătul, dar faptul că Frazer îi reţinuse numele, în ciuda tuturor vicisitudinilor, avu parcă darul să-l domolească.

Un fragment de metal ricoşă cu zgomot pe casca lui Ives. El lăsă din nou spiţele în voie, neputând să îndure ceea ce pătimea nava. Ştia că Goudie nu-l scăpa din ochi, amintindu-şi probabil despre insistenţa lui, fără de care bucata de oţel inamică s-ar fi aflat acum înfiptă zdravăn în ţeasta sa.

Nu putea să mai dureze mult. Nici un vas n-ar fi reuşit să reziste unui astfel de tratament. Poate că supravieţuitorii aveau să fie debarcaţi iarăşi pe acea insulă. Oare urma s-o reîntâlnească pe fată într-o asemenea postură? El însuşi prizonier?

Cu marea care năvălea în strâmtul cheson din spatele punţii, ori de câte ori nava îşi schimba cursul, era tot atât de greu să judeci pe cât era să-ţi menţii echilibrul. Allenby se prinse cu mâinile de marinarul rănit şi se apropie cu faţa la numai câţiva centimetri de-a acestuia, pentru a asculta instrucţiunile transmise de Frazer.

Puntea se zgâlţâia sălbatic, iar elicele zvârleau uriaşe mase de apă, asemenea unei gigantice cozi de peşte. Allenby se împletici până la gurile de eşapament şi basculă flotorul peste bord. Acesta colectă jetul de gaze de la gura obturată din apă, redirecţionându-l către cealaltă, deschisă acum în aer. Instantaneu, locotenentul văzu vaporii cum se ridicau sub forma unei perdele de fum zdenţuite.

– Încărcăturile de adâncime! Weeks, încetează focul şi dă-mi o mână de ajutor! Şi tu, Turner, că încă n-ai murit!

Allenby încercă să înghită în sec, dar gura sa era toată o rană de la praful de puşcă şi de la ordinele zbierate.

– Să spargem adunătura asta! E singura noastră şansă!

Weeks privi lung zidul înalt de fum din spatele lui. Înaintau atât de repede pe apă, încât acceptai cu greu că marea şi vântul erau aşa de calme. După cum se îngrămădeau norii, în mai puţin de-o oră avea să fie întuneric beznă.

Matelotul zise cu voce tare:

– La naiba, acu' şi dacă ar fi peste un an, tot nu mai contează!

Ţinându-se de rastelul cu încărcăturile de adâncime, Allenby se uita ţintă la reglajul fiecăreia şi ochii îi şiroiau de lacrimi. Prevedea o explozie zdravănă. Era posibil să le aranjeze şi vasul lor, reflectă locotenentul, dacă nu cumva acesta se scufunda deja. Arăta probabil ca o solniţă.

Auzi vocea lui Frazer dinspre punte. Apoi remarcă subita schimbare de tonalitate când se opri motorul lateral de la tribord. Cârma se propti puternic în apă şi el ateriză la pupa. Allenby luptă din răsputeri să nu-i slăbească strânsoarea, cu marinarul rănit, care se prinsese de el şi care icni de durere atunci când aşchia din picior se atinse de rastel.

Urmau să acţioneze la modul „dă şi fugi" de nenumărare ori, gândi Allenby surescitat. Văzu marea cum se revărsa peste bord, cuprinzându-le picioarele şi afetul abandonat. Când ridică privirea, fumul dispăruse. Se holbă la Weeks absolut neîncrezător. Reuşiseră. Acum se îndreptau spre perdeaua de fum.

Căpitanul inamic îşi imagina, probabil, că încercau s-o şteargă la adăpostul fumului, în speranţa de a se pierde până la urmă în întuneric. Dacă era aşa, atunci îl aştepta un adevărat şoc. Surprinzător, Allenby lăsă capul pe spate şi hohoti de un râs necontrolat. Ceilalţi îl scrutară neliniştiţi, socotind că o luase razna.

Încă mai râdea atunci când plonjară în fum, orbiţi şi dezorientaţi, stând în expectativa primului contact.

O rafală de trasoare trecu razant la tribord şi mingi incandescente se iscară în fumul învârtejit.

Nici să fi vrut, căpitanul german nu şi-ar fi dezvăluit mai bine poziţia.

Soneria zbârnâi lângă Allenby, căruia râsul i se stinse pe buze. Apoi alergă cu Weeks la încărcături. O fracţiune de secundă se întrebă dacă altfel ar mai fi fost capabil să-şi stăvilească acel râs nebunesc.

Încărcăturile căzură de-a rostogolul, unele după altele. Cine montase rastelul pe MGB știa cu exactitate ce situații urma să înfrunte acesta.

Allenby simți o reținere atunci când impunătoarea mustață albă a valului de la prora țâșni din fum, cu tunul dinainte al E-Boat-ului încă trăgând pe direcția veche. Acolo unde ar fi dat peste o țintă ideală, dacă Frazer ar fi rămas pe același curs. Orice precauție dispăruse. E-Boat-ul se năpustea spre ei cu toată viteza. MGB-ul vira încă o dată, și Allenby căzu pe punte, înecându-se sub tone de apă.

Strâns lipit, cu mâinile râcâind după ceva de care să se prindă, locotenentul simți încărcăturile explodând. Ca și când ar fi lovit o mină. Carena păru să zvâcnească sub el și auzi brusc un scrâșnet metalic foarte strident venind de la unul dintre arbori. Dacă mecanicul-șef nu-l oprea, elicea ar fi mușcat din vas, croindu-și drum până la fund.

Weeks îl zgâlțâia, în timp ce chipul și corpul îi șiroiau de apă.

E-Boat-ul încetini, virând din fața inamicului. Allenby observă că începea să se lase pe laterală și fumul se revărsa de la prora.

Weeks ridică mâinile și chiui. Chiar și soldatul de la Bren se săltă în picioare, clătinându-se, și rânji înspre E-Boat cu un amestec de uimire și neîncredere.

De la prora se făcu auzit glasul lui Frazer. Îi atenționa pe toți că încă nu se terminase.

– Vino pe punte, Dick! Apoi adăugă pentru ceilalți: Al naibii de bine lucrat, flăcăi! Dar, pesemne, Pirpiriii au țipat deja la radio după ajutor, așa că-i musai să facem pași mai repede!

Allenby ajunse pe punte și privi lung, cu spaimă, găurile de schije și de gloanțe, portiunile întinse pe care sângele, chiar și în bezna care se așternea, părea să se vadă încrețindu-se în ritmul vibrațiilor carenei. Cineva îl acoperise pe telegrafist cu câteva dintre pavilioanele sale de semnalizare, iar locotenentul îl văzu pe Ives în genunchi, bandajându-l pe Goudie la umăr, în timp ce un ajutor stătea la timonă. Era prima dată, de la avântarea lor nebunească în larg, când acesta lăsase spițele din mână.

Frazer se șterse pe față cu o batistă soioasă.

– Mecanicul a fost nevoit să oprească lateralul de la tribord. S-a încins ceva. N-a avut încotro.

Cercetă trăsăturile palide și murdare de fum ale prietenului său.

– Ți-e bine?

Allenby dădu din cap afirmativ. Se simțea zăpăcit. Îi era rău.

– Am pierdut trei oameni, Dick. Împușcați. Trei răniți, inclusiv căpitanul. Ezită. Archer face un tur să vadă stricăciunile de la tunuri. Ai vrea să?...

Englezul încuviință din cap.

– Da, o să cobor. Aruncă o privire trupului acoperit cu pavilioane. Sărăcuțul Sparks! spuse el absent.

Își croi drum pe bâjbâite și urechea sa recepționă duduitul neregulat al motoarelor. Viteza urma să fie drastic redusă, iar Ives să tragă din greu pentru a-i ține pe curs. Oare acest lucru însemna că aveau să fie prinși și distruși, după toate prin câte trecuseră? Era nedrept. Necinstit.

Mecanicul de întreținere dăduse drumul pompelor. Din locul de la piciorul scării, unde se oprise, Allenby văzu apa cum se prelingea din partea planșeului diagonal mușcat de gloanțe.

Cabina W/T era atât de înțesată de lume, încât locotenentul se simți mișcat, în ciuda înverșunării sale.

Generalul stătea înghesuit într-un colț, cu brațele petrecute în jurul fiului și al soției. Băiatul îi surâse lui Allenby, după care izbucni în lacrimi. Servitorii îl priveau lung cum se ținea de pragul ușii, iar el bănui că-l vedeau ca pe o arătare ieșită din mare. Se strădui să zâmbească.

– Nu e nimeni rănit?

Era uimitor modul în care zâmbetul și vocea lui îi reconfortară pe ocupanții cabinei. Aceștia începură să vorbească toți deodată, deși Allenby nu-i putea auzi prea bine, căci urechile îi țiuiau încă de la tirul persistent.

– O să încercăm să vă aducem ceva fierbinte de băut, ei? spuse el.

Aprobară bucuroși din cap, acceptând, în fine, faptul că rămâneseră în viață. Văzuse atât de des asemenea scene! În carnajele provocate de explozia vreunui mănunchi de bombe sau a

vreunei mine, atunci când cineva, aşa ca el, uita de dispozitivele-capcană.

O ceaşcă de ceai. Părea să facă minuni de fiecare dată.

Îşi croi drum mai departe până la cambuză, care primise lovitura directă a unui obuz. Aici, ceaiul nu mai ajuta.

La intrarea pe puntea de mese, Allenby îl zări pe maiorul Thomas discutând cu caporalul său. Suna a poloneză, însă amândoi o dădură pe engleză la apariţia locotenentului.

– S-a terminat? întrebă repezit Thomas.

Allenby îl măsură din priviri cu antipatie.

– Ambele E-Boat-uri sunt făcute knock-out, domnule. E posibil ca unul dintre ele să se scufunde.

Sesiză mândria subită care se strecurase în tonul său. Pentru prima dată înţelese ceea ce înfăptuiseră împreună.

Expresia de pe chipul lui Thomas nu se schimbă.

– Aici sunt trei morţi.

Locotenentul trecu pe lângă el şi zări trupurile lângă masa popotei. În partea laterală a navei erau câteva găuri prin care ţâşneau jeturi de apă ori de câte ori etrava se scufunda, spintecând vreun val.

Majoritatea becurilor se spărseseră, însă Allenby văzu că unul dintre soldaţii morţi avea încheietura mâinii bandajată. Poate că, în definitiv, Keith Frazer scăpa de curtea de anchetă. Ţinând cont de ceea ce făcuse, ar fi încasat-o al naibii, gândi el.

– Aş dori să mă văd cu generalul, spuse Thomas.

– Voi comunica pe punte, domnule. Dar toată lumea este obligată să staţioneze până ce vom reîncărca. Când se va face ziuă, mă îndoiesc că rămânem multă vreme singuri. Indiferenţa nedisimulată a lui Thomas îl copleşea de furie. Vă recomand să-i puneţi pe oamenii dumneavoastră să astupe găurile. Şi-aşa stăm rău, nu ne mai trebuie şi santinele inundate de apă.

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre punte. În mod intenţionat nu-i spusese maiorului că Goudie era prea grav rănit pentru a mai rămâne la comandă. Thomas era nesuferit oricum, şi fără să ştie că are în subordine doi locotenenţi.

Frazer primi raportul şi remarcă:

– Minunea naibii că a scăpat cineva!

Auziră scârţâitul unei gruie şi se întoarseră. Un marinar ridica pavilionul alb înapoi pe vergă. Îi privi pe cei doi ofiţeri şi scutură din umeri.

– Sparks a vrut s-o facă el. Mi s-a părut nimerit.

Se înfiinţă şi Archer.

– Tunul de un kilogram e pe control manual, zise el, istovit. L-a lovit un fier cât pumnul.

Weeks se căţără pe punte cu o tavă cu căni.

– De unde le-ai scos? întrebă Frazer.

Allenby luă o cană.

– Nu-i ceai.

Era rom curat, căruia Weeks jură că-i dăduse cep un proiectil ce nimerise în magazia de alimente.

Goudie deschise ochii şi privi fix spre ei.

– Câte-o duşcă la fiecare.

Încercă să surâdă, dar durerea îi îngheţă zâmbetul pe buze.

Matelotul se lăsă lângă el.

– Acum dumneavoastră, domnule.

Acesta dădu pe gât, tuşind, romul simplu, însă reuşi să îngaime:

– Aprobat!

Oamenii lucrară în tăcere aproape toată noaptea. Băgară morţii în saci, pe care-i legară la rastelul golit de încărcături de adâncime. Şeful de echipă Sullivan comentă:

– Acum nu se mai sinchisesc de udătură.

Ives rămase la timonă; pleoapele i se lipeau de oboseală, iar gura îi pricinuia încă neplăceri de la fum. Era ca şi cum ar fi fost viu doar în parte, gândi el. Ca şi când s-ar contempla pe sine din afară.

Frazer rămase pe teugă şi-l trimise de nenumărate ori pe Archer în cabina de cart să verifice calculele iniţiale. În ciuda faptului că bodogănea mai tot timpul, maistrul Wright făcea minuni. Chiar numai cu două elice în funcţiune, se descurcau onorabil, navigând cam cu optsprezece noduri pe oră. Prima geană de lumină avea să-i găsească în dreptul ultimei porţiuni de coastă sardiniană. Canadianul se duse cu gândul la ultima încercare disperată de a-i veni de hac E-Boat-ului, la uimirea cu care îl urmărise virând lejer şi canarisind, atât de avariat, probabil,

încât nu era posibil să fie reparat. Indiferent de întâmplările ce-i aşteptau atunci când ziua avea să-i lase la cheremul sorţii, nimeni nu putea să spună că nu făcuseră imposibilul. Rânji şi faţa i se cută. Orice minune ţine ceva mai mult de trei zile.

Se gândi la Lynn Balfour. Probabil că femeia era la curent cu toate astea. Mai mult ca sigur, se afla în Biroul Operaţiunilor, împreună cu Prothero şi cu citadinul căpitan Heywood, cel pe care Goudie îl numise în mod ireverenţios Isus-în-Mizerie.

Da, s-o fi întrebând ce e cu ei. Ţinându-le pumnii. Poate lui în mod special.

Vocea lui Goudie îi sfredeli mintea frământată de gânduri:

– Nu moţăi, pilot!

Frazer dădu din cap şi plecă de lângă parapet. Aproape că adormise de-a-n picioarelea.

Allenby găsi o cutie cu bandaje nedesfăcută şi-i pansă cum se pricepu el mai bine pe răniţi, străduindu-se apoi să-i scoată lui Turner aşchia parşivă din picior. Această ocupaţie îl reţinu până după revărsatul zorilor. Gândul îi zbură la pitulicea Joanna. Oare când va primi scrisoarea de la el? Îi va păsa cumva?

O dată cu prima geană de lumină care atinse norii, compania istovită şi împuţinată se găsea din nou la posturile de luptă.

Goudie păru mulţumit să-l lase pe Frazer să reorânduiască mâna de oameni, dar zise:

– Pune-i la muncă şi pe răniţi şi cheamă pe punte un fochist. Se pricep cu toţii la câte ceva, fie şi numai la spus rugăciuni!

Cuvintele rostite parcă îl obosiră, şi locotenent-comandorul căzu într-un somn agitat.

Se ivi soarele şi linia orizontului apăru la est ca o lamă ascuţită şi strălucitoare.

Marinarii îşi încleştară degetele pe arme, iar Archer rămase în poziţie de drepţi lângă tunul de un kilogram.

Lumina tot mai puternică le revelă adevărata dimensiune a avariilor: găuri şi aşchii sărite din plăcile punţii şi o groază de sânge, care în scocuri părea rozaliu.

Deasupra tuturor lucrurilor, pavilionul flutura în bătaia vântului, curat şi nefiresc.

Glasul lui Weeks îi făcu pe toţi să tresalte din reveriile lor:

– Verde patru-cinci! E-Boat-uri. Trei bucăţi.

Se produse o spărtură în nori şi o parte din mare deveni deodată foarte strălucitoare şi limpede, ca de metal.

– Ridicaţi-mă! horcăi Goudie. Îşi răsuci capul, în vreme ce clopotele răsunau prin toată nava. Daţi-mi o mână de ajutor, fir-aţi ai dracului!

Frazer duse binoclul la ochi şi clipi în lumina reflectată pe peticul de apă sclipitor. Apoi le văzu. Se mişcau încet, în front. Chiar în clipa în care îşi focaliza binoclul asupra vasului, acesta vira pe direcţia lor. Zăriseră MGB-ul.

– Se apropie, rosti canadianul.

Îl simţi pe Allenby foindu-se lângă el. N-avea rost să-l trimită la pupa, la Oerlikonuri. Curând avea să se sfârşească totul.

– Vei lupta? întrebă englezul şi cercetă cu privirea expresia nenorocită şi şovăielnică de pe chipul celuilalt.

– N-o să fie o luptă, Dick. Iar cu neajutoraţii ăştia de jos... Scutură din cap. De-ar fi fost doar un E-Boat, dar nu e cazul.

Goudie se clătină într-o parte, scrâşnind din dinţi de durere, în timp de matelotul Turner încerca să-l susţină. Turner era şi el slăbit de la sângele pierdut.

Allenby îi privi cu tristeţe.

– Cum am putea să-i lăsăm să moară, Keith?

Goudie trase adânc aer în piept şi dădu un chiot:

– Uită-te încă o dată! Îl scutură pe Frazer de umăr până când rana îl făcu să dea drumul strânsorii. Sunt ai noştri! Îşi plecă fruntea, aşa încât ceilalţi să nu-i poată vedea chipul. Sunt ai noştri, la naiba! Câinii!

Frazer urmări formele ce se apropiau. Bineînţeles, Câinii. Numele dat MTB-urilor şi MGB-urilor mai mari, din familia Fairmile Ds. Fuseseră adesea luate drept E-Boat-uri.

Canadianul lăsă binoclul în jos, conştient că de data asta, în ciuda imaginii înceţoşate, instrumentul nu avea nici o vină.

– Zi-le şi celor din camera motoarelor, şopti Allenby. Wright ar trebui să afle.

Cei trei Câini mari se alăturară protector canonierei. Frazer văzu echipajele cum se holbau în tăcere, apoi auzi megafonul conducătorului lor răsunând pe ape. Cel mai frumos sunet pe care îl auzise vreodată, după cât îşi amintea.

– Suntem însărcinaţi să vă escortăm înapoi la tata, dacă nu cumva aveţi nevoie să fiţi remorcaţi sau să doriţi să abandonaţi vasul.

– Şapca! icni Goudie. Daţi-mi şapca!

Şi-o îndesă pe cap, aşa pătată de sânge cum era, după care se târî, ţinându-se de balustradă, până la grilajul din faţă.

– *Să ne remorcheze? Să abandonăm?* Îi aruncă o privire lui Frazer. Spune-i găozarului ăluia că ne vom îndrepta spre bază conform ordinului. Se mai înduplecă un pic. Şi adaugă mulţumirea noastră pentru că ne-au ţinut tovărăşie. Se prăbuşi pe punte şi murmură:

– Ţi-am zis eu că navele astea mici sunt valabile. Apoi leşină.

O oră mai târziu, sosi acoperirea aeriană promisă.

Frazer, Allenby şi Ives dădură mâna cu solemnitate, în timp ce avioanele spintecau aerul pe deasupra capetelor lor, atât de jos, încât făcură să fâlfâie pavilionul ca de la o adiere de vânt.

Se terminase.

11. Faţete ale războiului

Comandorul Aubrey Prothero se sprijini pe biroul său şi privi lung marea hartă de pe peretele opus. Undeva deasupra capului său, în Portsmouth Dockyard, continua, probabil, obişnuita hărmălaie asurzitoare a pistoalelor cu buloane şi a utilajelor, ca urmare a reparaţiilor efectuate la diferitele tipuri de nave care supravieţuiseră zecilor de bătălii.

Era luna ianuarie a anului 1944. Putea să urmărească pe hartă dimensiunile succeselor Aliaţilor de până la actualul impas. Acum şase luni, invadaseră Sicilia. Operaţiunea Husky avusese şi momentele ei delicate, dar în ansamblu fusese o reuşită.

Apoi, în septembrie, Operaţiunea Avalanche, în care o şi mai mare forţă armată combinată lovise plajele italiene. O botezaseră sugestiv, se gândi el încrâncenat. Dar asta nu era Sicilia. Inamicul bătuse în retragere, însă lansase în mod repetat nişte contraatacuri de-o incredibilă ferocitate. Acum, cu sosirea iernii, armatele aliate nu mai avansau cine ştie ce. La fel era şi pe frontul de est, acolo unde milioane de ruşi şi de germani luptau, îngheţau şi mureau.

Gândurile lui Prothero reveniră la Sicilia. Se mândrea cu statutul dobândit de grupul din Operaţiunile Speciale. Erau ca

niște vârfuri de lance ascuțite, care împungeau dușmanul ori de câte ori se ivea ocazia, hărțuindu-l peste tot. În linii mari, hotărî Prothero, Marina Regală se descurcase binișor. În septembrie, de exemplu, niște submarine de buzunar, X-Craft, pătrunseseră într-un fiord norvegian și plasaseră încărcături explozive dedesubtul celei mai mari nave de război inamice, cuirasatul *Tirpitz*. Spionajul raportase că acesta era ca și eliminat din război.

Și nu mai departe decât acum vreo săptămână, vestea unei noi victorii. Nava port-drapel *Duke of York* a amiralului Fraser se luptase cu crucișătorul *Scharnhorst*, pe care-l distrusese. Ultima mare navă a Germaniei. Într-un fel, era ciudat, dacă stăteai să te gândești.

Scharnhorst fusese vasul de război inamic cu cele mai multe succese și care își câștigase sincera admirație a Marinei Regale. Marinarii erau o adunătură bizară, reflectă el.

Comandorul se uită la ceas și apăsă pe soneria interfonului. De ceas încă mai atârnau lanțuri din hârtie colorată, amintind de Crăciun, dar acum spânzurau inerte în atmosfera umedă.

Căpitanul Heywood avea să sosească în curând. Era genul de om punctual, care nici nu întârzia, nici nu venea mai devreme.

Ușa se deschise și pitulicea-intendent Hazel îl privi întrebător:

– Domnule?

Foarte atrăgătoare, gândi Prothero, nu pentru întâia oară. Ochi încântători și picioare drăguțe, pe care nici chiar ciorapii regulamentari nu puteau să le dezavantajeze.

– Vreau să trimit două comunicări. Ți-ai luat carnețelul?

Tânăra se așeză picior peste picior, și părul ei închis la culoare strălucea în lumina puternică.

O fată foarte stăpână pe sine, o califică Prothero. Chiar dinainte ca fratele ei să fi fost ucis în acea explozie. Revăzu în minte chipul palid al lui Allenby în acea primă zi, apoi faptele acestuia din Sicilia. Generalul Gustavo Tesini își jucase rolul așa după cum promisese și, pe măsură ce Aliații înaintau, italienii dezertau, trecând de partea lor. Un răspuns direct, se zicea, la apelurile difuzate ale lui Tesini.

Mica echipă descompletată, care fusese *Jupiter*, se împrăștiase pentru o vreme, după cele două debarcări. Vasul fusese dus în Gibraltar pentru reparații temporare și acum naviga spre Anglia, cu un echipaj ocazional.

Frazer și Allenby se preumblaseră pe diferite vase, debarcând ori recuperând agenți ai spionajului, sau vehiculând armament (erau cunoscuți drept magazine de lichidare a stocurilor de luptă) către partizanii iugoslavi aflați sub conducerea însuflețită a șefului lor, Tito.

Goudie fusese adus cu avionul în țară, după o scurtă ședere într-un spital de campanie. Prothero îl vizitase la spitalul Marinei de-aici, din Haslar. Deși grav rănit, locotenent-comandorul rămăsese la fel de intransigent și de slobod la gură.

Acum, toată lumea vorbea doar despre inevitabila invazie din Europa, care nu putea avea loc decât în Normandia. Dacă era atât de evidentă, însemna că și dușmanul trebuie să se fi gândit la ea.

Comandorul se îndreptă de spate și simți uniforma protestând. Bărbatul nu mânca mult și nu era un băutor învederat. Îi repugna gabaritul taliei sale și disconfortul resimțit la fiecare mișcare.

Dictă comunicările cu obișnuita-i concizie, concentrându-se cu ochii pe jumătate închiși.

– Și vreau să-i trimiți o copie ofițerului de transmisiuni, la Plymouth.

Fata ridică privirea, cu creionul încremenit în aer, deasupra carnetului de comunicări.

– Asta înseamnă că locotenentul Allenby și ceilați se întorc în țară, domnule?

– Da. Dintr-o oră în alta, dacă vor permite convoaiele, mormăi Prothero.

O studie gânditor. Avea ochi mari, căprui. De-ar...

– De ce? întrebă el.

Fata se îmbujoră.

– Au trecut prin atâtea, domnule.

Nu era un răspuns, însă Prothero știa că nu avea să scoată mai mult de la ea.

– Comunică-i ofițerului secund Balfour că vreau să-i vorbesc, da?

– Am uitat să vă spun, domnule. Are liber. S-a îmbolnăvit. Ofițerul trei Manners răspunde temporar de Ops.

– Așa.

Renunță la ideea de-a o chema pe Manners. O femeie rece ca o reptilă. Un tovarăș cât se putea de potrivit pentru Heywood.

Sună telefonul și Prothero ridică instantaneu receptorul.

Apoi i se adresă fetei:

– A venit căpitanul Heywood. Condu-l, te rog, aici.

Avea și un surâs nostim, gândi visător comandorul. Nu-i trecuse niciodată prin cap că oamenii lui îl plăceau cu toții, în ciuda comportamentului său direct și uneori grosolan.

Căpitanul Heywood intră și se așeză. Îl trecu un frison.

– Bate ca în Arctica, acolo deasupra! începu el.

Prothero îi întinse dosarul cu însemnări, încercând să remarce vreo reacție din partea superiorului său în timp ce le citea.

– Se pare că te-ai gândit la toate, Aubrey, zise Heywood într-un târziu. Mările lor au fost de acord să începi numaidecât mutarea HQ-ului în Cornwall. Desigur, va rămâne aici un personal administrativ.

Ideea mutării în West Country îi aparținuse lui Prothero. Acolo, preparativele și regruparea lor ar fi bătut mai puțin la ochi, pierduți cum erau în mijlocul Armadei alcătuite din puzderia de nave și șalande de debarcare ce înțesau fiecare port și golf, din Wales până în Land's End.

Li se oferise un mic hotel chiar pe River Fall. Avea să fie o schimbare plăcută. Prothero se gândise că ar fi putut reprezenta o deschidere bine venită pentru echipa sa de ajutoare.

– Vestea cea bună, spuse Heywood, este că ți-am mai făcut rost de două canoniere. Sunt în curs de reechipare adecvată pentru Operațiunile Speciale; apoi, puteți începe instrucția împreună.

Prothero se duse din nou cu gândul la dezastrul care avusese loc în Med, atunci când pierduse nava cu numele de cod *Able Two*. Întotdeauna își dorise trei vase. O materializare mai aproape de realitate a șanselor de reușită.

Un nou HQ și o mai bună înarmare. Dar oamenii?

– Mările lor și-au dat aprobarea și pentru sugestiile tale, zise căpitanul. O jumătate de tresă pentru Frazer și o a doua tresă

pentru Archer, din motive evidente. Vor fi și niște decorații: DSO pentru lunaticul ăla de Goudie și DSC pentru Frazer. Probabil și vreo două-trei medalii pentru ceilalți.

– Dar cu Allenby cum rămâne, domnule?

– El are Crucea Regelui George, pentru numele Celui-de-Sus!

Prothero zâmbi.

– Așa și Malta o are, domnule.

– Da, bine, o să vedem. Când se întorc, poți să le aranjezi niște permisii. Se încruntă. Ești sigur că vrei ca Goudie să rămână comandant peste toți?

– Nici nu încape vorbă, domnule. E făcut pentru asta. O fi un pic cam răzvrătit, dar e al naibii de priceput.

– Mă gândeam că s-ar putea să spui altceva. Maiorul Thomas părea să considere că Goudie e... ăă..., ca să vorbesc pe șleau, e dus rău.

Comandorul ridică din umeri.

– Thomas are propriile sale păreri, iar eu le am pe ale mele, domnule.

Heywood își apropie palmele și își împreună vârfurile degetelor, măsurându-l cu o privire severă.

– Știu ce simți, dar n-ai dreptate. Se impune să folosim aceleași arme ca și dușmanul, dacă vrem să-l înfrângem; indiferent cât de nemiloase ar părea acestea. Dacă germanii bagă groaza în populație, noi trebuie s-o facem și mai bine. Avem nevoie de cei ca Thomas.

– Dacă spuneți dumneavoastră, domnule! oftă Prothero.

Heywood încheiase deja discuția. Ca și problema Siciliei. Erau niște chestiuni care țineau în aceeași măsură de domeniul trecutului.

– Îți voi inspecta HQ-ul de îndată ce vei fi dispus.

Prothero încercă să nu exteriorizeze faptul că se simțea pus într-o situație neplăcută. Cele trei nave aveau să fie instalate comod și în siguranță pe River Fall, însă locurile de acostare erau la mare preț din cauza creșterii flotei de debarcare. Cu câteva zile înainte îl sunase ofițerul de la danele de-acolo și se plânsese de lipsa unei înștiințări prealabile. Spusese cu năduf că el nu-i scamator. Până la urmă, Prothero aplanase lucrurile, dar ținea minte că îi ceruse de câteva săptămâni ofițerului secund

Balfour să facă aceste aranjamente. Ea își cunoștea meseria, și, oricum, ofițerul în chestiune s-ar fi pretat la niște avansuri chiar și prin telefon. Acum, Balfour era bolnăvă. Va trebui să se ocupe el de probleme, și foarte repede, înainte ca Heywood să suspecteze ceva. Căpitanul era la fel de înțelegător precum o cărămidă.

– Vom dispune ca aceste trei vase să fie revopsite și să primească numere de înmatriculare noi. Toate aparențele vor lăsa să se creadă că fac parte dintr-o flotilă nouă. Ridică arătătorul în dreptul gurii. Strict secret, ca de obicei, zise el și se sculă în picioare.

– Un păhărel înainte de plecare, domnule?

Căpitanul își consultă ceasul.

– La mine soarele nu-i încă deasupra vergii. Și oricum n-am timp.

Prothero zâmbi. Era un joc pe care-i plăcea să-l practice. Observase că Heywood nu se atașa prea mult de nimeni. Probabil că se temea să nu-și întineze reputația în cazul în care ar fi gafat careva.

Comandorul îl conduse pe oaspete prin camerele vecine, cu tavanele acoperite de condens.

Unele dintre fetele lui erau deosebit de palide, se gândi el. Cornwall avea să le facă bine în mod cert.

Pitulicea-intendent Hazel bătea deja la mașină comunicările și se pregătea să le trimită prin SDO.

Heywood nu păru s-o bage în seamă pe nici una dintre fete.

Joanna ridică privirea în timp ce Prothero își lua rămas-bun. Gândul îi zbură la Allenby și la scrisoarea acestuia, care era împăturită cu grijă între filele chitanțierului ei.

Frazer și Allenby intrară în Secția Operațiuni Speciale și priviră lung în jur, cu uimire. Păreau să lucreze foarte puțini oameni în birourile ca niște pivnițe, iar coridoarele erau înțesate cu lăzi și seifuri de oțel. Totul arăta ca după explozia unei bombe. Însă Prothero îi aștepta acolo, de parcă nu s-ar fi mișcat din loc niciodată.

Comandorul nu pierdu vremea. Îi aruncă întâi o privire lui Frazer.

– Veți pleca în permisie cu toții, iar *mai înainte* vă veți pune la punct uniformele, înțeles? Presupun că ai aflat de jumătatea de tresă.

Canadianul zâmbi.

– Da. Mulțumesc, domnule. Chiar mă simt alt om.

Prothero surâse.

– Posibil.

Se întoarse spre Allenby. Ciudat cum de Frazer era atât de bronzat, în timp ce englezul părea să fi rămas neschimbat!

– Bănuiesc că a fost complet altceva față de ce vă așteptați. V-ați descurcat bine, foarte bine.

– Ce se întâmplă aici, domnule? întrebă Allenby.

– Suntem în curs de a ne muta în Cornwall. Veți primi ordinele în perioada permisiei.

Ezită și-i aruncă din nou o privire lui Frazer.

– Ar trebui să-ți spun ceva. În calitate de cetățean canadian, ai dreptate să te transferi înapoi în serviciul general, sau chiar în RCN[1]. Am citit printre rânduri și mă simt dator să te înștiințez că, dacă te-ai întoarce în RCN, ai primi mai mult ca sigur o comandă numai a ta, probabil pe una dintre cele mai noi corvete. Urmări expresia lui Frazer și văzu o indecizie bruscă acolo unde, până atunci, nu fusese decât satisfacția deplină de a se fi întors teafăr. Dar trebuie să-mi comunici hotărârea ta până să înceapă pregătirile cu noile vase.

Allenby se dezumflă subit. Se așteptase s-o vadă pe Joanna Hazel; o dată urcați la bordul unui convoi rapid din Gibraltar, nu prea se mai gândise la altceva. Acum ea dispăruse și, oricum, poate se schimbase. Aici, în acest loc mohorât, s-ar fi simțit mai sigur pe sine. Și, colac peste pupăză, Frazer pleca. Ar fi fost al dracului de prost să n-o facă, după toate cele prin care tocmai trecuseră.

Mintea canadianului se învolbură: avansarea în grad, discuția despre primirea decorației, iar acum șansa de a fi la comandă. Abia dacă le mai putea asimila pe toate.

– În orice caz, vorbi Prothero, cum termină cu tine cei de la Spionaj, cară-te în permisie.

[1] *Royal Canadian Navy* – Marina Regală Canadiană (n. tr.).

Comandorul discutase deja cu Archer, sosit cu o zi în urmă. I se păruse foarte schimbat. Retras în el însuși, chiar morocănos. Era posibil să se mai gândească în privința lui.

– M-am hotărât, domnule, spuse dintr-o dată Frazer. Aș dori să rămân.

Prothero radia, încântat că de la început avusese dreptate în privința canadianului.

– Acum vedeți și voi de ce alegerea a fost atât de dificilă. Se punea problema celor mai buni dintre voluntari, rosti el. Să fii bun în domeniul tău este esențial, dar în Operațiunile Speciale avem nevoie de acel ceva în plus. Se lăsă pe spate și adăugă cu gravitate: Dar acum cunoașteți acest lucru, ei?

Allenby îl văzu pe Prothero aruncând o privire conturului palid de pe perete, din locul în care cândva stătuse ceasul, și se pregăti să vorbească înainte ca bărbatul să le dea liber.

– Veți avea tot același personal cu dumneavoastră în Cornwall, domnule?

Ochii mici și strălucitori ai comandorului îl pironiră. Deci asta era. Allenby trecea drept un flăcău curajos, cu un dosar fără pată, însă nu se pricepea deloc să-și ascundă sentimentele.

– De data asta va fi mai numeros. Vom deține o flotilă proprie, ca să zic așa. Tu, Frazer, vei fi al doilea la comandă după John Goudie, așa încât mai ai timp să regreți că ai refuzat transferul.

Frazer era încântat de Goudie. I se spusese că locotenent-comandorul aproape că se înzdrăvenise și fusese trimis la un spital de recuperare, apoi în permisie. Canadianul nu crezuse vreodată că va apuca ziua în care să-l îndrăgească pe Goudie, darmite să-i mai simtă și lipsa.

– Ofițerul Balfour mai este mâna dumneavoastră dreaptă, domnule? întrebă el ca din întâmplare.

Prothero se afla tocmai pe punctul de a încheia discuția, de a le închide gura invocând motivul secretului. Dar era vorba de ceva legat de Frazer. Poate că acesta ar fi putut reprezenta exact omul de care ar fi avut ea nevoie. De cum își revenise din boală, Lynn Balfour se dusese la noul HQ din Cornwall. PMO[1]-ul descrisese afecțiunea ei ca pe o încordare și o suprasolicitare în muncă. Un lucru destul de obișnuit.

[1] *Principal Medical Officer* – medic principal militar (n. tr.).

– Da, este deja acolo, răspunse el. Se opri, cântărind momentul. Peninsula Cornwall este cam pustiită în sezonul actual. Furierul meu e din partea locului. O să vă lămurească ea unde vă duceți. Își controlă cu un efort invidia bruscă. Dar înainte de orice, coase-ți jumătatea aia de tresă. Acum, așteaptă afară, vreau să vorbesc ceva cu Allenby.

Cei doi ofițeri schimbară între ei priviri rapide și Frazer făcu cu ochiul.

– Fii pe fază!

Când ușa se închise, Prothero spuse:

– Vă înțelegeți bine împreună.

– Da, domnule.

Ce dracu' nu era în ordine? Tatăl lui, ori le fusese bombardată casa?

– Trebuie să te întreb ceva, și este important.

Cincisprezece minute mai târziu, Allenby ieși pe coridor, alăturându-se prietenului său.

– De-acum o să fiu obligat să-ți zic *domnule*.

Englezul surâse, însă zâmbetul nu i se citi și în privire.

Frazer îl scrută gânditor.

– În orice caz, trei săptămâni de permisie nu-s de lepădat, nu?

Allenby își feri privirea.

– O săptămână.

Canadianul îl înfruntă din ochi.

– Cum adică, o săptămână?

– Voi fi rechemat să întreprind o operațiune.

Frazer se holbă la el.

– Atât de repede? Cu cine, pentru numele lui Cristos?

Englezul păși de-a lungul coridorului plin de gunoaie, cu mintea încă ametită de șoc.

– La naiba, Keith, pe cont propriu, uite cu cine!

A doua zi, Allenby ședea în propriu-i dormitor, privind lung spre mica grădină din spatele casei. Merii, mândria și bucuria tatălui său, erau de un negru smolit pe fondul alb al stratului subțire de zăpadă. Se instalase frigul. Casa părea cam răcoroasă, în ciuda focului care ardea de zor în camera de jos.

Locotenentul era convins că imaginația îi juca vreo festă, însă părinții săi păreau, totuși, atât de îmbătrâniți față de cum îi lăsase! Pipăi teancul de reviste de pe bufet. Povești pe care le-ar fi putut repeta aproape cuvânt cu cuvânt. Ar fi fost hazliu ca unele dintre ele să fi fost scrise de Prothero. Povești despre război și înaltă ținută morală, cu totul deosebite de ceea ce văzuse el de când se înrolase în armată.

Încercă să-și alunge din minte operațiunea. Tatăl său îi observase deja nervozitatea și neputința de a sta locului.

Ca și în perioada petrecută în convoi, când încercase să doarmă. Trăsese perdeaua pentru a se bucura de o oarecare intimitate. Lucru dificil într-o cabină pe care o împărțeai cu alți cinci tineri ofițeri. Iar dacă apuca să adoarmă, imaginile începeau să i se filtreze printre gânduri. Străfulgerările orbitoare ale explozibilului aruncat pe puntea transportorului, marinarul solitar care se predase și pe care Weeks l-ar fi împușcat fără să crâcnească. Fata care încercase să-și ascundă goliciunea și slăbiciunea manifestată de el în acea situație, în timp ce Ives se arătase ca de stâncă.

Oftă. Auzi clinchet de cești și farfurioare. Ceaiul. Coborî încet scările și observă surprinderea mamei sale, care tocmai termina de așezat masa cu cel mai bun serviciu al ei.

– Uniforma ta, Dicky! Ce-ai pățit?

Allenby se schimbase, punându-și un jerseu și o flanelă mai vechi. În mod destul de ciudat, acestea păreau să-i fie mari. Aidoma lui Alice în Țara Minunilor, se gândi el. Cu fiecare vizită, casa devenea mai mică și hainele mai mari.

– Arăți ca de bogdaproste. Va trebui să te schimbi la loc. Diseară vine în vizită familia Mannering.

Tânărul nu-i putea suferi pe aceștia aproape la fel de mult cum nu suporta să i se zică Dicky. Dar locuiau pe aceeași stradă, dintotdeauna, ca și părinții săi. Capul familiei era un expert după ureche într-ale războiului. Nici unul dintre cei doi nu părea să aibă și nume de botez. Urma să fie o seară dificilă, însă era prima lui seară acasă. Avea să-și dea toată silința.

Tatăl său își scoase pipa din gură și spuse:

– Lasă băiatul în pace, mamă! A trecut prin încercări grele.

Femeia făcu atunci un gest mai rău decât orice reproș. Traversă camera și îl atinse pe obraz.

– Știu. Nu-i nevoie să-mi amintești. Uită-te la el.

– E un alt fel de război, asta-i tot, zise Allenby în timp ce se așeza pe un scaun.

Mama sa ieși să aducă ceainicul uriaș.

– Rău, nu-i așa? întrebă tatăl.

Tânărul dădu aprobator din cap, și ochii începură să-l usture brusc.

– Îngrozitor de-al naibii!

Părintele își mișcă piciorul artificial și zâmbi.

– Să nu te-audă maică-ta că înjuri. Apoi adăugă: Ce mai face amicul tău canadian?

– Bine.

Allenby se crispă în sine însuși. Ce era cu el? Aproape că cedase nervos din nimica toată. Și-l imagină pe Frazer în Cornwall, încercând să decidă cum ar fi fost mai bine s-o întâlnească pe pitulicea sa ofițer.

– O permisie de șapte zile nu e cine știe ce, după părerea mea, vorbi bătrânul.

– A, păi, știi cum e. Se întreprinde ceva nou. Totul strict secret. O să fim tare ocupați.

– Ați pierdut mulți oameni, Dick? Îl privea cu siguranță de sine. Mie poți să-mi spui. Știi asta.

Locotenentul se pomeni că stătea în picioare, deși nu-și aducea aminte să se fi ridicat de pe scaun.

– Nu mulți, tată. Dar nu erau cine știe câți nici la început.

Se uită la părintele său. Cum putuse oare tatăl să suporte războiul? Luni de zile în tranșee puturoase, pline cu apă. Sute, mii de oameni morți în asalturi sinucigașe. Sârma ghimpată, gazul otrăvitor, mitralierele. Toate acestea făceau ca misiunea lor de a pune mâna pe un general italian să pară un lucru facil.

Mama sa intră și se uită la ei.

– La masă, tată.

Dar din priviri își urmărea fiul.

– Domnul Mannering spune că până acum ar fi trebuit să cucerim întreaga Italie.

Allenby îi zâmbi.

– De ce nu-l trimit pe el? Sunt convins că i-ar înspăimânta pe germani peste poate. Pe mine cel puțin mă sperie.

Femeia turnă ceaiul şi întrebă:

– Ai întâlnit vreo fată drăguţă, Dicky?

– Da. Chiar am cunoscut-o.

Era doar o jumătate de minciună. Acum putea s-o vadă foarte clar. Ochii şi părul închis la culoare, vocea ei, toate acestea avea să şi le amintească mereu.

– E o pitulice-intendent.

Bătrâna îl privi cercetătoare.

– Deci nu-i ofiţer?

– Nu.

Tatăl îşi luă o felie de chec. Făcut în casă. Era şi normal, doar li se întorsese fiul.

– Cum o cheamă?

– Joanna Hazel.

Pur şi simplu îi scăpase. Văzu neliniştea subită din ochii tatălui său. Mama nu părea să fi sesizat ceva. Când aceasta ieşi din cameră, părintele zise:

– Joanna? Drăguţ nume. La fel ca al amicului tău ucis.

Allenby dădu din cap afirmativ. Camera părea să devină sufocantă.

– Sora lui.

– Cum arată?

Tânărul se strădui să i-o descrie cât mai bine, aducând făptura fetei necunoscute în mijlocul odăii cu draperiile prăfuite şi cu bonurile de raţii pe policioara şemineului. Nici măcar nu observă că mama sa se întorsese cu alte bucate pe un platou.

– Dacă poţi, ar trebui s-o aduci pe-acasă, zise într-un târziu tatăl.

Allenby îşi plecă privirea.

– Dacă pot. Se ridică brusc în picioare. Trebuie să mă duc sus. Văzu expresia îngrijorată şi rănită de pe chipurile lor. Să-mi pun uniforma cea bună.

Femeia îi zâmbi.

– Aşa mai merge. Dar e nevoie să şi mănânci. Eşti ca o scândură.

Când închise uşa în urma lui, Allenby îşi simţi broboanele de sudoare de pe frunte reci ca gheaţa. Îl auzi pe tatăl său răspunzându-i ceva femeii:

– Lasă-l în pace, mamă. Nu vezi prin câte-a trecut? S-a aruncat în vâltoare încă de când s-a înrolat. Nici nu-i de mirare că vrea să se îmbrace neglijent. Să mai uite şi el o clipă de toate.

Tânărul se întoarse în cameră şi privi în gol pe fereastră. Iarăşi se întuneca. *Şapte zile.* Coborî storul şi, după câteva secunde, se aşeză pe pat, îngropându-şi faţa în palme.

Frazer scrută de jur-împrejur camera mică, dar confortabilă, care, asemenea vechiului birt, cu acoperişul de stuf, părea împăcată cu ea însăşi. Va trebui să fotografieze *King Charles Inn*, pentru mama sa. Avea să-i placă.

Era singura cameră neocupată încă şi ştia din ce motiv: se auzea zdrăngănitul strident al unui pian, amestecat cu zgomot de voci înecate de râs şi bere. Se afla probabil exact deasupra barului principal.

Frazer încercase de mai multe ori să facă autostopul până aici. Trecuseră camioane ale armatei, ba chiar şi maşina personală a unui înalt ofiţer dintr-o unitate de puşcăriaşi a Marinei Regale. Acesta pălăvrăgise cu el despre pescuit şi vânătoare de ierunci, înainte de a-l refuza, cerându-şi scuzele de rigoare şi cotind spre sud, către Plymouth.

Ultima porţiune de drum o parcursese împreună cu un medic din zonă. În timp ce maşina străbătea drumurile de ţară înguste şi bătute de vânturi, Frazer putea să înţeleagă de ce uneori acest loc părea atât de îndepărtat. Fiecare oraş pe care-l traversaseră colcăia de uniforme: britanice, americane şi o sumedenie chiar de la el din ţară. Se simţea stânjenit să asculte vocile şi accentele lor familiare, de parcă i-ar fi fost străine.

Doctorul fusese acela care îl îndrumase către *King Charles Inn*. Probabil pentru a-şi răscumpăra remarcele făcute atunci când îl luase cu el pe tânărul ofiţer. „American?" îl întrebase. Frazer rânjise. Cea mai bună cale de a ţi-l face duşman. „Canadian", răspunsese. „Nu vezi prea des un ofiţer făcând semn cu degetul", comentase bărbatul.

Femeia de la recepţie îi oferise o hartă a regiunii. Frazer avusese unele rezerve în privinţa asta. Locul era deja înţesat de arme, vehicule şi trupe ce făceau instrucţie, pregătind cea mai mare invazie a tuturor timpurilor. Pentru cineva care s-ar fi

interesat câtuşi de puţin de persoana lui, ar fi putut trece tot atât de bine drept spion.

Se înşela. Un poliţist din zonă pedalase până la han pe o bicicletă înaltă şi-i ceruse foarte politicos actul de identitate şi ordinul de deplasare. Reuşise s-o facă fără a-l ofensa în vreun fel pe canadian, timp în care trăsese şi o halbă de cidru.

Lui Frazer i se dăduse, desigur, numărul de telefon al noului HQ. Mâine urma să-şi încerce norocul şi s-o caute pe Lynn. De ce era atât de nesigur, de nervos? De-a dreptul ridicol, şi probabil că avea să se comporte şi mai ridicol.

Scoase din geamantan fotografia înrămată a părinţilor săi şi o aşeză pe măsuţa de la capătul patului. Apoi se duse cu gândul la Allenby şi se întrebă în ce poveste a dracului era pe cale să se bage acesta. Pe urmă, trase o ocheadă în oglindă, îşi luă şapca şi porni către locul de unde proveneau zgomotele. Îşi propusese să facă o plimbare înainte de culcare. Să mai respire mirosurile bogate de la ţară, pe care le remarcase când circulase în maşina medicului. Ploaia se oprise, şi el se bucura de sentimentul pe care ţi-l insuflă pământul, acelaşi de secole.

Dar mai întâi o halbă. Îşi croi drum spre bar printre albastrul RAF-ului şi kakiul celorlalte uniforme.

Un bărbat jovial, cu o figură rubicondă, îl privi radios.

– Da, domnu', ce să fie?

– Un scotch mare şi... Frazer se întrerupse, rânjind supărător. Îmi pare rău, am uitat. O să iau o halbă de-aia... Arătă cu degetul spre un butoiaş din spatele barului.

– *Scrumpy*[1], spuse hangiul, aparent satisfăcut, ca şi poliţistul, de faptul că străinul nu era un spion.

Frazer sorbi îndelung şi se întrebă câte băuturi de regiune, din astea tari, erau necesare ca să dobori un om.

Se retrase într-un colţ, departe de pian şi de doi soldaţi lansaţi într-o discuţie aprinsă. Începu să se gândească la următoarea zi şi la modul în care o să-şi petreacă permisia. Poate că ea avea să regrete faptul de a-i fi telefonat în Gib, sau o făcuse doar pentru că era la curent cu ordinele pe care le primise el. Nimic mai mult. Şi în orice caz... Se răsuci atunci când cineva

[1] Echivalentul probabil al trăscăului (n. tr.).

scăpă un pahar pe pardoseala de piatră şi o zări la o masă în celălalt capăt al barului, discutând cu un tânăr ofiţer de marină.

O pironi cu privirea. Luat prin surprindere, discursul pregătit cu atâta grijă i se duse pe apa sâmbetei. Chiar în clipa aceea, femeia ridică privirea şi-l văzu. Canadianul îşi croi drum către ea printre figurile înghesuite, fără s-o slăbească din ochi. Era ca un fel de conştientizare, ceva ce se afla acolo, înlăuntrul său, de ani de zile, fără ca el să fi ştiut.

Ajunse lângă masă şi tânărul ofiţer, un sublocotenent RNVR, sări în picioare. Proaspăt numit în grad, avea uniforma aproape nou-nouţă. Frazer sesiză uşor derutat că subul se uita la mânecile lui. Acesta era impresionat, după cum nici canadianul însuşi nu se obişnuise cu brusca sa avansare în grad.

– Bună, intenţionam să încerc mâine să te sun, spuse el.

Femeia încă îl mai studia, de parcă ar fi căutat ceva.

– Acum nu mai e cazul. Bătu cu palma pe fundul unui scaun. Stai cu noi.

Frazer se uită la tânărul sublocotenent, căruia îi stricase, probabil, seara.

Lynn vorbi liniştit, iar pe chipul ei se citi o clipă durerea:

– Ţi-l prezint pe Max. Îi urmări pe cei doi cum îşi dădeau mâna. Fratele meu.

12. Începuturi

În timpul zilei, *King Charles Inn* părea total schimbat. Hangiul îl conduse pe Frazer într-un bar mic, botezat *Snug*, decorat cu panel închis la culoare. În mod evident, bărbatul nu aproba faptul ca ofițerii să împartă același local cu restul gradaților. Frazer zâmbi și încercă să nu-și arunce privirea la ceas.

Era trecut bine de amiază, iar ea spusese că la prânz va fi acolo. Canadianul dormise prost în prima lui noapte petrecută în micul han, cu acoperiș de stuf. Încerca acum să-și amintească tot ceea ce discutaseră și se întreba dacă nu cumva auzise doar ceea ce voise – sau nu, ceea ce avusese nevoie să audă.

Femeia plecase împreună cu fratele ei. Frazer se văzu pe sine ca pe sărmanul Ryder. Sperând să mai apuce să trăiască o clipă. Puse paharul jos și se uită afară pe fereastra din apropiere, cum se mai schimba vremea. Acum era senin și luminos, iar militarii și civili ocazionali ce treceau pe-acolo ridicau aburi cu respirația lor, în aerul tăios și rece.

Telefonase la noul HQ, se prezentase și le explicase unde va sta în timpul permisiei. Vocea de la celălalt capăt al firului fusese politicoasă. Dezinteresată.

Hangiul aruncă o privire în încăpere.

– Înc'un gin, domnu'?

Frazer întinse paharul gol.

– Mulțumesc.

Ginul era cam tot ce se putea servi în local, în afară de bere, scrumpy și rom. Asta îi amintea de Goudie.

Hangiul avea un labrador mare și gras, pe nume Hector, care-și petrecea majoritatea timpului tolănit în fața focului din barul cel mare. Acesta părea să se descurce bine, evitând să fie călcat în picioare atunci când localul era aglomerat și cerând să i se arunce de mâncare ori de câte ori prindea ocazia. Ofițerul sorbi din băutură și-l văzu pe bătrânul câine cum își înălță capul de lângă foc și privi țintă ușa; apoi începu să dea încet din coadă.

Ușa se deschise și femeia rămase în prag, încadrată de fundalul cerului decolorat și de un pâlc de copaci desfrunziți. Traversă încăperea până în *Snug*, oprindu-se să-l mângâie pe Hector pe cap. Câinele nu se ridică. Se părea că încă n-o cunoștea suficient de bine. Pielea femeii lucea de la frig și ea îi întinse canadianului mâna într-o strângere aproape formală. După care își aruncă neglijent geanta pe un scaun și scoase un pachet de țigări din buzunarul mantalei.

Se uită la paharul bărbatului.

– Și pentru mine unu', dacă asta aveai de gând să mă întrebi. Scoase un nor de fum și se descheie foarte încet la haină. Îmi pare rău că am întârziat. Sunt niște încurcături. Ca de obicei când Șeful e plecat. Îl măsură din priviri cu gravitate. Cum îți merge azi?

– Am fost să mă plimb. Ezită. Arăți minunat.

Ea nu păru nici surprinsă, nici aprobatoare.

– Ce-ți mai face războiul?

Frazer se așeză la loc și-i privi ochii. Albaștri ca cerul.

– S-a schimbat. Am început să mă obișnuiesc să văd nave scufundându-se și să alerg tot oceanul după submarinele Pirpiriilor, numai pentru a descoperi că s-au furișat pe sub noi și că mătrășesc din nou convoaiele.

– Asta-i o schimbare?

– Nu vezi dușmanul niciodată, dar accepți pierderile de nave și de prieteni. Acum, știu că inamicul este real. În carne și oase. Schimbă subiectul: Alex e un tip cu care se poate discuta. De când e în Marină?

Femeia privi în gol, prin el, cu ochii tulburi ca și în seara precedentă.

– A părăsit *King Alfred* acum șase luni. A petrecut un timp scurt pe un distrugător de escortă, apoi s-a înrolat voluntar în Operațiunile Speciale.

Suna de parcă ar mai fi repetat acest lucru, cuvânt cu cuvânt, și altcuiva, sau sie însești.

– Eu sunt de vină. Dacă nu făceam parte din Ops, dacă eram un ofițer încartiruit în cine știe ce Pitulicerie liniștită și plăcută, nu s-ar fi întâmplat așa ceva.

Frazer o privi, temându-se ca nu cumva să rupă vraja. Ca ea să nu se ridice și să plece.

– Nu are prea multă experiență, asta-i adevărat. Se uită la el. E un flăcău sclipitor. Mai întâi de toate, vorbește fluent franceza și germana. Nu-ți dai seama cum gândesc ăia de sus, cu bolovani pe umeri!

Aruncă o privire ceasului de la mână. Gestul îi permise canadianului s-o studieze câteva clipe. Părul, mâinile frumos conturate, mirosul. Trebuia s-o împiedice să plece.

– Peste câteva momente va trebui s-o șterg, zise ea. Am să mai iau însă un păhărel.

– Aș vrea să te mai văd. De fapt...

– Tu ești în permisie, iar eu sunt de serviciu douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru. Îmi reorganizez secția. Și chiar dacă aș fi liberă, aș...

El o atinse foarte ușor pe mânecă, simțind-o încordată, gata să bată în retragere.

– Știu asta. Dar vreau să te văd. Din tot sufletul. M-am gândit mult la tine.

Femeia se uită la mâna lui, însă fără să dea înapoi.

– Nu e bine să te atașezi prea mult. Nu în vreme de război.

– Mama mea spune mereu că idilele de vacanță nu durează. Bănuiesc că gândește la fel și despre război. Apoi adăugă brusc: Vorbește-mi despre Paul. O văzu sărind ca arsă. Dacă vrei.

– Cine ți-a spus? Ridică din umeri. Nu contează. Pot să-mi închipui.

Frazer o simți scăpând situația de sub control, însă insistă.

– De cât timp îl cunoșteai?

– De șase săptămâni. Lăsă bărbia în piept. S-ar putea să pară cam puțin, dar, vezi tu, noi... Se întrerupse și-l țintui furioasă cu privirea. N-ai înțelege! Câteva sărutări, farmecul tău nord-american, și ți-aș cădea în pat, nu?

– Mi-ai dat telefon în Gib.

– Eram îngrijorată în privința ta. Acum știi de ce vreau să-l țin pe Alex departe de murdăriile războiului. Nu știu ce-aș fi în stare să fac dacă i s-ar întâmpla ceva.

Frazer o privi studiindu-se la repezeală în oglinda unei pudriere aurii, apoi luându-și geanta. O făcuse de oaie.

– Nu pleca în felul acesta, Lynn. Văzu surprinderea femeii la auzul numelui ei. Nu-i așa. În fond, ar fi fost posibil să nu mai apuc să te văd, însă eu te cunosc de *mai bine* de șase săptămâni.

Femeia îl privi gânditoare, cântărindu-i vorbele, sau poate cântărindu-și-le pe-ale ei.

– Mă rog, atâta vreme cât rămâne stabilit... Șovăi. Nu sunt sigură.

– Ai fost bolnavă. Așa mi-au spus la Portsmouth.

– Bolnavă?

Se întoarse atunci când doi locotenenți din armata de uscat dădură buzna în celălalt bar și comandară de băut, râzând de cine știe ce glumă. Bătrânul câine se ridică de astă dată în picioare.

Lynn își reluă ideea:

– Cred că într-un fel am fost. Apoi: Dă-mi telefon peste o zi-două. Se sculă de pe scaun și își aranjă tricornul. Dar sfatul meu este să te duci în altă parte să-ți petreci permisia.

Frazer o conduse până la ușă.

– Just. Nu se știe dacă nu e ultima.

Lynn se răsuci furioasă pe călcâie, cu ochii scăpărându-i.

– Să nu mai zici asta niciodată!

Nici nu-i băgă în seamă pe hangiu și pe cei doi soldați care-i priveau sideranți.

– Paul a fost un bărbat norocos, zise canadianul.

Femeia își reveni imediat. Ca și cum folosirea numelui iubitului ei ar fi fost vreun talisman, ceva de care să te agăți.

– Nu. Eu am fost norocoasa. Își feri privirea într-o parte. Și îmi pare rău pentru ceea ce am spus mai devreme. Nu ești tu de vină.

– Ce-ai zice să ne vedem mâine, chiar aici? Doar pentru câteva minute, dacă-i tot ce poți să-ți permiți.

– Ești insistent.

– Mi-e teamă să nu te răzgândești și să nu mai vii, dacă îți las timp să cumpănești. Surâse și adăugă: Ce părere ai?

– Nu-ți pot promite. Surâse și ea. Dacă reușesc.

Frazer rosti încet, pentru ca să nu-l audă ceilalți:

– Ar trebui să zâmbești mai des. Ești încântătoare.

Femeia nu răspunse, ci se uită la el câteva secunde, ochii ei demonstrând același realism pe care-l remarcase și în bar. După aceea se făcu nevăzută.

Era tulburătoare și extrem de atrăgătoare, în ciuda semeției afișate. Aceste calități reprezentau scutul său protector și încă putea să-l domine. Dar fusese de acord să se întâlnească. Era un început, și Frazer simți o mare bucurie.

Marinarul cu centură și ghetre albe, apărat de frig în șuba lui, examină actul de identitate și permisul special de liberă trecere ale lui Allenby.

Locotenentul privi în lungul aleii bine întreținute și văzu o clădire vastă, cu două nivele; cândva, aici fusese un hotel pentru cei cărora le plăcea să se plimbe și să pescuiască la țară. Marina se străduia pe cât posibil să schimbe toate acestea. Dale netede, vopsite în alb, mărgineau aleea, iar un pavilion alb fâlfâia jilav pe un catarg ridicat de curând.

Santinela își mută pistolul-mitralieră Stirling de pe un umăr pe celălalt și spuse cu vioiciune:

– Comandantul Prothero vă așteaptă. Cum mergeți, prima ușă.

Avea un accent fonfăit din nord, ce părea nelalocul lui pe-aici, se gândi Allenby. Devon și Cornwall erau cele mai îndepărtate regiuni în care ajunsese cu părinții săi, în vacanțele de dinainte de război, așa că prin aceste locuri se simțea oarecum ca acasă.

Făcuse un drum lung de la Londra. Trenuri schimbate, câteva opriri, din cauza lucrărilor efectuate pe calea ferată, și un raid aerian ce luminase întunericul asemenea unei furtuni electrice văzute de la mare distanță. Un jeep îi așteptase la sosirea în

Truro. Noul HQ era situat la șase kilometri de-acolo și cam la opt de principalul port din Falmouth. Asta în linie dreaptă. Zâmbi când își aminti de drumurile înguste și întortocheate pe care făcuse autostopul, visând și gândindu-se la ceea ce avea să se aleagă de el într-o bună zi. Dacă străbăteai drumurile din Cornwall, fiecare distanță trebuia înmulțită cu doi.

Șoferul îi strigase: „Vă voi transporta numaidecât echipamentul la Cartierul General, domnule!" După care ambalase motorul.

Era un mod indirect de a-i spune locotenentului că lui Prothero nu-i stătea în fire să aștepte. Chiar dacă Allenby era istovit și simțea nevoia să facă o baie, trebuia să se prezinte în clipa asta.

Locotenentul o luă pe alee, răspunzând la salutul a doi marinari în salopete de culoarea petrolului. Îmbrăcați așa, arătau de parcă s-ar fi aflat tot pe mare. Allenby pricepu atunci că râul curgea chiar prin spatele hotelului. Nici chiar aici nu era mai descongestionat. Pe malul opus se înșirau șalande de debarcare, navete cu combustibil și muniții, vase ce transportau macarale mobile și alte echipamente de ridicat. La fel trebuia să fi fost până în aval, la Carrick Roads și Falmouth. Nu era de mirare că întâlnise pe drum atâtea puncte de control și garduri de sârmă ghimpată. Dar cum s-ar fi putut ține secretă o asemenea masivă aglomerare? Cu siguranță că germanii știau ce se întâmpla.

În timp ce străbătea alene aleea, se duse cu gândul la permisia lui de șapte zile. Acestea fuseseră tensionate, fără nici o legătură unele cu altele. Familia Mannering venise în vizită, după cum promisese. Sau, mai degrabă, după cum amenințase. Domnul Mannering se lansase într-o tiradă despre Salerno, despre pierderile în oameni din timpul debarcării și imediat după aceea. La un moment dat spusese: „Mă așteptam ca Marina să se fi pregătit mai bine, dar totul e în spiritul celor făcute de noi."

Allenby văzuse brusca dezaprobare de pe chipul tatălui său și rostise: „În perioada în care dragam mine, am fost unul dintre cei norocoși. Nava mea era chiar un dragor. Mai existau acele vapoare cu zbaturi, pescadoare și traulere dezafectate, toate fiind nave civile și efectuând cele mai grele și mai nedorite munci." Ridicase vocea și exclamase: „Nu comentam nimic despre vase

sau despre armamentul pe care-l primeam. Pur și simplu trebuia să ne ducem să luptăm în afurisitul ăsta de război!"

Mama sa intervenise tăios: „Dicky, *te rog!*" Însă Mannering răspunsese pe un ton aproape iertător: „Nu mă deranjează. Știu că intransigența și critica sunt incomode, ce să-i faci?" „Și gura ta cam mare", dăduse Allenby să adauge, dar se abținuse. Seara fusese oricum stricată.

Într-un fel, se bucura să se întoarcă aici, la modul de viață pe care ajunsese să-l înțeleagă mai bine decât pe oricare altul. Căruia îi aparținea. Se opri și aruncă o privire spre cerul imaculat. Imaculat, cu excepția câtorva baloane de baraj. Asemenea unei școli de zbor pentru balene.

Intră și văzu învălmășeala de figuri ce se preumblau în toate direcțiile. Cutii goale, urmau a fi aruncate, cutii pline urmau a fi desfăcute și triate în diferite birouri. Nu recunoscu pe nimeni. Avu o strângere de inimă. La ce se așteptase oare?

Un curier-șef, în vârstă și bondoc, scruta cu fața congestionată și crispată de concentrare cele scrise într-un bloc-notes.

– Bună dimineața! Curier, ai idee unde-l pot găsi pe comandorul Prothero?

Omul se uită la el și oftă zgomotos atunci când o pitulice scăpă pe jos un teanc de hârtii, împrăștiindu-le în toate părțile. Apoi zise cu năduf:

– Dumnezeule, ce harababura naibii! Rânji. Da' aud că pe mare e și mai nasol! Arătă cu degetul în direcția holului de la intrare, unde turiștii se prezentau cândva pentru a semna în registru. Pe-acolo, domnule! E-un pic cam țâfnos azi.

Allenby era îmbrăcat cu pardesiul și nu i se vedea gradul, iar curierul-șef îi bătea astfel, în mod limpede, un apropo prietenesc.

– Mulțam, curier. Își mușcă buza. Pitulicea-intendent Hazel e pe-aici?

Bărbatul îl măsură impasibil din priviri.

– A fost în schimbul de dimineață, domnule. Tocmai s-a dus la încartiruire, ați pierdut-o.

Locotenentul păși în birou, simțindu-l pe curierul-șef cum se uita lung după el.

O altă pitulice, pe care n-o cunoștea, îl conduse într-o a doua încăpere, mai spațioasă, garnisită deja cu hărți, fotografii și

teancuri de comunicări. Câteva pitulici și un subofițer furier puneau dosarele în ordine, iar un servant pe torpiloare verifica instalația telefonică nou-montată. În aer plutea o puternică senzație de străduință.

Trecură apoi într-un alt birou și pitulicea anunță:

– Locotenentul Allenby, domnule.

Prothero bea cafea dintr-o cană enormă. Așteptă ca tânărul să se apropie, apoi îi întinse mâna.

– Îmi pare bine că te văd. Ochii săi mici și strălucitori cercetară chipul locotenentului. Ești în formă?

– Am trecut pe la PMO, domnule.

Nu la asta se referise Prothero, dar Allenby era prea încordat ca să-i ardă de joacă.

Pe urmă sesiză că în cameră se mai afla un ofițer, mascat de spătarul înalt al unui fotoliu din piele, ce aparținuse, probabil, fostului hotel.

Ofițerul era un locotenent. Purta pe mâneci șnurul auriu împletit, specific rezerviștilor din Marina Regală. Avea o față rotundă, iar aspectul său degaja competență și profesionalism, caracteristice tuturor celor din RNR.

– El e locotenentul Quinlan, zise Prothero, fără altă explicație. Se așeză stânjenit pe un scaun. Regret mai mult decât oricine faptul că ai primit ordin să-ți scurtezi permisia, după toate prin câte ai trecut.

Lui Allenby îi veni să râdă. Ai fi zis că era gata să se ofere să i-o prelungească.

– Dar asta-i o misiune importantă și vreau să rămână în familie. Amiralul este de acord că secția noastră trebuie s-o rezolve.

Aceeași pitulice intră și lăsă o ceașcă de cafea lângă scaunul lui Allenby. Când ieși, acesta îl văzu pe Șef studiindu-i picioarele. Expresia feței îi trădă brusc vulnerabilitatea.

Comandorul continuă:

– Te trimit în Insulele Normande, mai precis în Jersey.

Îl urmări pe Allenby cu ochi blânzi. Acesta îl țintui, la rândul lui, cu privirea.

Insulele Normande fuseseră ocupate de inamic încă de la căderea Franței. Erau singura parte a Marii Britanii aflată sub

cizma germană. Locotenentul nu știa mare lucru despre ele, în afară de ceea ce citise în broșurile și pliantele turistice antebelice. Ar fi fost ciudat să reprezinte un obiectiv militar de primă mână.

– Uimitor, nu-i așa? Jersey se află la mai puțin de două sute de kilometri de scaunul tău, dar este atât de bine păzit, încât ar putea fi situat tot la fel de bine și pe lună.

Se săltă în picioare și străbătu camera până la harta de pe peretele apropiat. Coasta de sud a Angliei și Comandamentul pentru Europa de Vest. Franța și Peninsula Cherbourg, iar sub aceasta, cuibărit, micul grup de insule.

Prothero vorbi mai departe:

– Germanii au ridicat niște fortificații impresionante, cuiburi de mitralieră și un zid antitanc deasupra plajelor, care ar fi un obstacol perfect. Garnizoana, în schimb, nu e cea mai bună din Wehrmacht. În majoritate, e formată din oameni în vârstă, rezerviști, și convalescenți, trimiși aici să se refacă după bolile și rănile căpătate pe frontul rusesc. Dar au o sumedenie de patrule navale, unele cu baza pe insule, și desigur o flotilă de E-Boat-uri aflată doar la o aruncătură de băț, în St. Male. Impresionant, ei?

Allenby se apropie de hartă. După modul în care Prothero descrisese locul, s-ar fi zis că era vorba de un exercițiu fără întoarcere.

Comandorul zise pe un ton domol:

– Mai devreme sau mai târziu, Aliații vor invada Normandia. Cred că mai devreme decât mai târziu, iar *noi* vom juca un rol important. Sursele mele de informații mi-au spus că inamicul a construit un complex radar absolut nou și că l-a instalat în Jersey. În eventualitatea unui atac, acesta îi va proteja flancul și va monitoriza orice mișcare la sol sau în aer. Mi s-a dat de înțeles că e foarte avansat. Trebuie distrus.

Allenby privi în partea opusă, înspre ferestre, întorcând pe toate fețele, în minte, scurta propoziție a Șefului.

Prothero adăugă:

– Insulele Normande aparțin Marii Britanii. Până acum, au supraviețuit sub ocupația germană cu minimum de persecuții. Acolo nu există vreo Rezistență de genul celor cunoscute în

Franța și în Scandinavia. Doar câte o mână de iresponsabili au comis întâmplător acte de sfidare. Dacă vor fi prinși, vor fi tratați cu o deosebită asprime. Lucrurile trebuie să rămână așa cum sunt. Odată și odată, războiul se va sfârși. Nu vreau ca noi să fim cauza unor represalii sălbatice și necugetate în aceste insule.

Allenby se gândi la raidul din Sicilia. Auzise că atunci când SS-ul și Gestapoul ajunseseră să efectueze o anchetă într-un sat de pescari, executaseră până și o parte dintre femei.

– Deci vreți s-o fac eu, domnule?

– Vei fi așteptat când vei debarca la țărm. Unul dintre oamenii de acolo a alcătuit un mic grup. Ne-a ajutat și la schițarea structurii și are totodată acces la unele echipamente. Consilierii noștri de la Spionaj și de la radar și-ar da și sufletul, numai să poată arunca un ochi pe-acolo. Toate astea trebuie făcute praf înainte de debarcare. Ne privește cum vom proceda.

– De ce nu poate să facă treaba tipul din partea locului, domnule?

– E nevoie să arate ca un raid venit din afară. Vom crea o diversiune în timp ce tu îți execuți misiunea, ce zici?

Allenby știa că era inutil să întrebe care erau șansele lui.

– Când pornesc?

Prothero râse.

– Bun flăcău. Peste o zi sau două. Dar în privința asta o să capeți toate informațiile și amănuntele. Se încruntă. Sper că n-ai nimic împotriva submarinelor. Făcu un gest spre celălalt locotenent până să apuce Allenby să răspundă. Quinlan, aici de față, va fi șoferul tău de taxi. Este căpitan pe un submarin de buzunar X-19, unul dintre acelea trimise să atace *Tirpitz*-ul. A fost nevoit să contramandeze în ultima clipă din cauza unor probleme mecanice.

Allenby se uită la fața rotundă a locotenentului cu alți ochi. Ca majoritatea celor din Marină, fusese emoționat și uimit de îndrăzneala atacului piticaniilor asupra celei mai mari nave de război germane. Cele mai multe submarine fuseseră distruse sau capturate. Pe Quinlan îl salvase un ghinion, sau depindea de interpretare.

Locotenentul sesiză nerăbdarea lui Prothero și vorbi:

– Vom pleca din Falmouth pe un submarin obișnuit, care-l va remorca pe X-19. Când ajungem în raza de acțiune, ne transferăm în acesta, iar echipajul rămâne în submarinul-mamă. Există un vas de aprovizionare care face o cursă regulată între Jersey și St. Male. Trupe, carburanți și rații pentru armată. Îi aruncă o privire lui Prothero, cu o expresie rece. Nu-i o țintă pentru care să riscăm în mod normal un X-Craft, dar s-ar putea să-i convingă pe germani că a fost un raid de anvergură.

– *Trebuie* să creadă asta! interveni Prothero.

Quinlan se uită la Allenby.

– Micul meu submarin e ascuns într-un doc la Falmouth. Ofițerul de comunicații din cadrul Submarinelor se ocupă de toate aranjamentele. Studie trăsăturile palide ale interlocutorului său și adăugă: Nu-ți face griji. O să ne descurcăm noi în vreun fel. Uneori, mă întreb ce la va mai făta mintea data viitoare. Și nu te neliniști în privința problemelor mecanice. Au fost remediate.

Prothero își încrucișă brațele. Acestea abia dacă îi cuprindeau trupul.

– Cazează-te, Allenby. Am câteva chestiuni de discutat cu Quinlan.

Îi dădea liber sau, pur și simplu, vroia să-i despartă până în momentul în care aveau să intre în acțiune?

– Să înțeleg că de astă dată maiorul Thomas nu e băgat în afacere, domnule? întrebă Allenby.

Comandorul îi aruncă o căutătură fioroasă.

– Auzi, să nu-ți închipui acum că dacă te-ai... Se calmă cu un efort. Nu e treaba ta cine, ce și când face. E-adevărat însă că maiorul Thomas e implicat în altă parte. Știu ce simți, dar deseori trebuie să conlucrăm cu alte secții. Și cea a lui Thomas e una dintre ele. Înainte de a-l condamna fără nici o reținere, amintește-ți faptul că familia i-a fost ștearsă de pe fața pământului de SS-iști, ca represalii. Nu-i iubește pe germani.

– Știu, domnule. Allenby îl privi drept în față. Doar că-și iubește prea mult munca.

Închise ușa în urma sa și-l văzu pe curierul-șef vorbind cu una dintre pitulici în biroul de la intrare. Acesta rânji când observă expresia înnegurată a locotenentului.

– Gata, domnule? Eu *v-am spus.*

În timp ce Allenby o apucă spre scări, bărbatul adăugă:

– Apropo, domnule. Întinse mâna cu o jumătate de foaie de comunicări boțită. Tocmai ați fost căutat la telefon. Am notat aici numărul. Era o tânără. Îi făcu discret cu ochiul. Cea despre care ați pomenit.

Locotenentul găsi un post telefonic și, după câteva cuvinte schimbate cu centralista, auzi sunând la capătul opus al firului.

I se uscase gura. Ca și cum tocmai ar fi urmat să plece la luptă. Numai de-ar avea timp să se adune. Era conștient de faptul că acum nu mai conta.

Se produse un declic.

– Da?

– La telefon locotenentul Allenby. Sunteți?...

I se păru că aude niște glasuri de fete și zdrăngănit de oale. Era probabil încartiruirea pitulicilor. Vocea femeii se făcu auzită din nou, de data asta ceva mai aproape, ca și când ar fi închis o ușă ca să atenueze zgomotul.

– Am... am vrut să vă mulțumesc pentru scrisoare.

Urmă o lungă pauză, timp în care Allenby își acoperi cealaltă ureche cu palma, încercând să nu-i scape vreun cuvânt. O clipă avu senzația că legătura se întrerupsese.

– A fost frumos din partea dumneavoastră, după felul în care m-am purtat ultima oară, spuse ea apoi.

– Nu, a fost vina mea, replică Allenby pe nerăsuflate. Vroiam să vă explic. Vorbele îi scăpau în neorânduială. Vedeți, eu nu pot să-mi amintesc. Încercă să se stăpânească. Îmi pare rău. Nu asta vroiam să spun.

– Dar ce anume?

– Vă rog să nu râdeți de mine sau să închideți, însă... Își căută cuvintele. M-am gândit mult la dumneavoastră. Mă întrebam dacă nu ne-am putea întâlni pe undeva.

Parcă trecu o veșnicie înainte ca femeia să vorbească din nou.

– Da. De acord.

Urmă o altă pauză și el îi auzi respirația accelerată, de parcă ar fi dat semne de nervozitate.

– Știu ce urmează să întreprindeți, spuse ea. Am văzut comunicările. Îmi doresc...

– Haide să nu discutăm despre asta.

Deci ea știa. Nu trebuia să se prefacă, așa cum făcuse acasă.

– M-ar bucura atât de mult să pot sta de vorbă cu dumneavoastră!

– Bine. Noi lucrăm un cart da, unul nu, până când se mai aranjează lucrurile. Am putea să ne vedem în timpul plantonului doi. Doar câteva clipe. Apropo, aveți o bicicletă?

Locotenentul crezu că nu auzise bine.

– Există o mică ceainărie cam la un kilometru și jumătate de locul dumneavoastră de cazare, îi explică ea. Ne-am putea întâlni acolo. De obicei, e goală. Curierul-șef vă va face rost de-o bicicletă.

– De unde știați că am sosit?

Fata râse.

– Mi-a telefonat el când erați cu Șeful.

– Voi fi acolo.

– Trebuie să închid. S-a făcut coadă la cabină. Adăugă: Mă bucur că sunteți teafăr...

Legătura se întrerupse și o voce tracasată zise:

– Îmi pare rău, domnule, dar asta *este* o linie de serviciu.

Cel puțin, bine că centralista nu-i spusese că s-a declanșat un război.

Allenby se îndepărtă, cu mintea zăpăcită. Urmau să se întâlnească. Să-i explice, sau să încerce să-i explice, ce anume se întâmplase cu fratele ei. Și avea s-o vadă, exact așa cum i-o descrisese tatălui său.

Îl zări pe curierul-șef umplându-și pipa. Acum, lucrurile se mai aranjaseră, și bărbatul părea încântat.

– Mulțam, curier, spuse locotenentul.

Omul rânji.

– Acum ați vrea probabil și vreo bicicletă, domnule?

Izbucniră în râs ca niște conspiratori.

– Desigur! exclamă tânărul.

Micuța ceainărie numită *Marigolds*[1] se găsea la marginea satului Feock. Allenby pedala din greu, neobișnuit cu bicicleta. Ajunse la punctul de întâlnire la ora patru, mult prea devreme pentru plantonul doi, care abia începea.

[1] Gălbenele (n. tr.).

O bătrână cu părul strâns într-un coc auster îl măsură cu o privire suspicioasă atunci când intră și se așeză. Văzu două femei la masa de lângă fereastra cu cercevele. În rest, localul era gol. Allenby își aminti încă o dată de copilăria sa. Fețele de masă în carouri, scenele câmpenești de pe pereți.

Proprietăreasa se apropie de masa locotenentului și întrebă:

– Ceai?

Allenby aruncă o scurtă privire ceasului de la mână.

– Am venit un pic cam devreme. O să fiu cu cineva.

Ea îl studie câteva clipe și spuse:

– Asta nu-i o sală de așteptare, tinere.

Locotenentul se îmbujoră, în vreme ce femeile se întoarseră brusc în direcția lui.

Probabil că o sumedenie de militari își dădeau întâlnire aici, se gândi el, și localnicilor le displăcea să fie copleșiți de forțele armate ale atâtor națiuni, indiferent cât de onorabile ar fi fost intențiile lor.

– Ce-i aia? întrebă, pe un ton aspru, bătrâna, arătând spre tresa de pe pieptul lui Allenby.

De ce oare trebuia să se simtă stânjenit ori de câte ori cineva pomenea de ea? În trecut, se mândrise chiar cu lucruri pe care nu le făcuse, iar acum realitatea părea să-l lase fără grai.

– E Crucea Regelui George, doamnă, răspunse Allenby cu glas stins.

Proprietăreasa se aplecă mai aproape, și Allenby simți un miros de levănțică.

După ce femeia studie în tăcere decorația, îl cercetă și pe el. Apoi făcu un gest la fel de dezarmant ca atunci când mama lui își pierduse o clipă stăpânirea de sine. Îi puse o mână pe umăr.

– Stai cât îți place, fiule, spuse ea încet, făcându-se nevăzută în camera din spate.

Se auzi clinchetul clopoțelului de deasupra ușii, și Joanna Hazel intră în salon, oprindu-se să-l privească.

Allenby se ridică în picioare, uitând de tot ce-l înconjura, în vreme ce-i întorcea privirea. Era nostimă cu pălăria ei așezată strengărește într-o parte, pe părul închis la culoare. Avea respirația întretăiată din cauza urcușului.

– Aproape tot drumu-i la deal, zise ea, zâmbind.

Luară loc unul în fața celuilalt, amândoi nervoși, nesiguri.

– Știu, spuse el. Cât pe-aci să mă răstorn atunci când am încercat să le răspund la salut unor oameni de-ai mei.

Ea râse. Un sunet încântător, care făcea lucrurile mai ușoare, gândi Allenby.

Proprietăreasa se apropie de masa lor și-i cercetă curioasă. Păru satisfăcută și spuse:

– Acuși vă aduc ceaiul. Adăugă din mers, peste umăr: Și cu caimac.

– Arăți nemaipomenit, zise timid Allenby. O făcuse lată. Prea rapid. Prea neîndemânatic. Îmi pare rău, nu sunt obișnuit cu așa ceva.

Fata zâmbi și-l privi compătimitor.

– Te descurci. Mie, pur și simplu, nu-mi iese din cap felul în care ți-am vorbit, iar acum, că te-ai întors, mi-e rușine.

El întinse mâna impetuos peste masă și o prinse de încheietură.

– Nu vom discuta despre asta. Cândva am crezut că s-ar putea să nu te mai văd niciodată, ceea ce m-a îngrijorat peste măsură.

Sosi ceaiul și bătrânica aranjă totul pe masă cu multă grijă, astfel încât locotenentul să nu-și desprindă mâna de pe încheietura fetei.

– Trebuie să te mai văd și altă dată. Dacă mai suporți. Am nevoie de asta.

Tânăra îi studie chipul și ridurile din jurul gurii. Arăta ca un bărbat rătăcit, disperat.

– Am vorbit cu ai mei după ce m-ai sunat, zise ea. Își ținea pleoapele plecate, în timp ce amesteca în ceai. Am o permisie de-o săptămână. Familia mea ar dori să te cunoască.

Allenby o observă în tăcere. Genele îi umbreau ochii, iar culoarea părului era mult mai închisă decât sesizase el.

Continua să învârtească lingurița în ceașcă. Locotenentul nu-și imaginase niciodată că ea ar putea fi la fel de nesigură ca și el.

– Dar știi că...

Joanna ridică privirea.

– Da. Asta n-o să fie decât peste câteva zile. Va fi ușor. Casa mea este chiar pe „graniță", în Devon. Putem merge împreună. Ofițerul de la Aprovizionare are un camion care ne lasă în pragul ușii. Dacă ești rechemat, tăticu' îți poate face rost de-o mașină. Îl privi stăpână pe sine. Mi-ar plăcea să vii.

El îi strânse încheietura.

– Și mie. Foarte mult.

– S-ar putea să te-ntrebe despre Tim. Înțelegi.

Allenby se așteptase la asta.

– Voi încerca să le explic... Nu putu să mai continue, dar întrebă: Cu ce se ocupă tatăl tău?

– Tăticu' e militar, zise ea, fără vreo altă vorbă.

Discutară încet până când peste drumul de-afară se așternu întunericul.

Allenby observă că rămăseseră singuri. Cele două femei plecaseră. Nici măcar nu auzise clopoțelul de la intrare.

Mâna ei se odihnea acum într-a lui, liniștită și caldă. Nu-i venea să creadă că se petrecea aievea.

Însă era real. Misterioasa misiune, X-Craft-ul, planul lui Prothero, toate își pierduseră substanța.

Apoi, se făcu ora de plecare. Intra în primul cart și vroia să facă înainte o baie. Îi zâmbi.

– Băile sunt raționalizate la Pitulicerie! spuse ea. Sunt acolo câteva fete de care altfel n-ai mai avea loc!

Se ridicară și Allenby întrebă:

– Îmi dai voie să te conduc până acolo?

Fata își luă geanta de umăr.

– Mulțam.

Bătrânica veni la masa lor și, atunci când locotenentul scoase portofelul să plătească, zise:

– Nu. De data asta nu, fiule. Aruncă o privire spre Crucea Regelui George. Mai treci pe-aici.

Care să fie treaba! se miră Allenby. Pierduse oare pe cineva în Marină? Îi trezise decorația oarece amintiri?

Femeia îi urmări plecând, după care vorbi de parcă ar mai fi fost cineva în salon care s-o asculte:

– Făcuți unul pentru celălalt!

Pedalară la vale până când o clădire izolată, cu o patrulă de marină la intrare, se profilă în întuneric. Coborâră și rămaseră pe jumătate pierduți în gânduri, cu bicicletele între ei.

– Aș dori foarte mult să te sărut, spuse apoi Allenby, nevenindu-i să creadă că își depășise timiditatea.

Fata se aplecă pe deasupra bicicletei și locotenentul o sărută pe obraz. Îi scăpă expresia de pe chipul ei în clipa în care vorbi:

– Mi-a făcut plăcere.

Nu era lămurit dacă Joanna se referea la ceai sau la sărut. Apoi tânăra încălecă pe bicicletă și intră pe poartă.

Locotenentul își puse, la rândul lui, bicicleta în mișcare și coti spre râu. Vroia să mai zăbovească pe-acolo, să nu se întoarcă prea devreme. Simțea nevoia de a prelungi acel moment.

13. Un loc la țară

Camionul ofițerului de la Aprovizionare prinse viteză, lăsându-i în urmă, la marginea șoselei, pe Allenby și pe fată. În jur nu se vedea altceva decât o poartă mare, dublă, și un drum șerpuit, străjuit de copaci.

– Haide! spuse tânăra.

Intrară împreună pe poartă și locotenentul observă câteva ambulanțe ale armatei parcate în apropierea casei și a clădirilor anexe. Se zărea și ceva lume. Bărbați în haine albastre, asemănătoare unor halate, unii dintre ei cu cârje, alții în scaune cu rotile, împinși de câte cineva.

După cât se părea, fusese o casă de țară arătoasă, gândi locotenentul. Acum era spital de campanie.

Îi aruncă neliniștit o căutătură fetei.

– Tatăl tău e unul dintre sărmanii ăștia?

Ea se opri și-l privi cu ochi plini de căldură.

– Nu mi-am închipuit vreodată că ai putea simți în acest fel. Îl apucă strâns de braț. Nu, asta-i casa mea; de fapt, pe moment, doar o parte din ea. Văzu lumina din ochii lui și adăugă: Fii liniștit. Sunt niște oameni ca oricare.

Dar când ajunseră în dreptul casei și o menajeră le deschise ușa, Allenby începu să înțeleagă dimensiunea părerii lui eronate.

– Vai, domnișoara Joanna, ce plăcere să vă revedem!

Era exact ca într-un film, se gândi el.

În hol le veni în întâmpinare o siluetă impunătoare, îmbrăcată în kaki.

Inima lui Allenby se făcu mică. Militarul, cum îl numise ea, era un soi de general.

Locotenentul îi întinse mâna, în timp ce fata își scotea pălăria și își lăsa părul pe spate, urmărindu-i.

– A fost foarte amabil din partea dumneavoastră că m-ați invitat, domnule.

Tatăl fetei îl măsură din priviri, apoi îi studie decorația de pe veston. Între timp, Allenby putu să-i recunoască rangul: era general de brigadă.

– Poftiți o clipă în birou, ce ziceți? Îi făcu semn menajerei. Fii bună, Lucy, și du geanta domnului în camera lui.

Generalul nu era nici pe departe așa cum se așteptase Allenby și nici nu semăna cu Joanna sau cu fratele ei mort. Ți-ai fi dat seama că era militar, indiferent de cum ar fi fost îmbrăcat. Un bărbat cu părul grizonat, îngrijit, și cu mustața tunsă scurt, care se mișca și vorbea cu multă prestanță, obișnuit să i se dea ascultare.

Studioul era confortabil și tapetat cu cărți. Pe biroul fastuos zăceau împrăștiate suveniruri de argint pe post de prespapieuri. Diferite fleacuri din armată, amintiri din cariera generalului de brigadă.

Fata se așeză într-un fotoliu de piele adânc, își aruncă pantofii din picioare și se ghemui cu genunchii strânși sub bărbie. În ciuda prezenței timorante a tatălui ei, Allenby nu putu să n-o privească. Aceasta își scoase haina și locotenentul îi observă curbele corpului, pe care nici o cămașă albă regulamentară nu le-ar fi putut ascunde.

– Mama ta e plecată în oraș, Joanna, rosti generalul de brigadă. Fără îndoială, ca să aranjeze cu masa de diseară. Vor veni și câțiva prieteni. Îi aruncă lui Allenby o căutătură întrebătoare. Ți-ai aranjat totul?

– Da, domnule. Știu... cunosc destul de bine partea asta de lume. Înainte de război...

Glasul i se stinse.

– Chiar așa? Pe la ce hoteluri trăgeai? Mi-e teamă că la ora actuală majoritatea dintre ele au devenit încartiruiri pentru soldații mei libertini.

Allenby se uită în jur. Se simți prins în capcană; era atât de conștient de privirea fetei ațintită asupra sa! Se făcea de râs. Hoteluri. Dacă ar fi știut generalul de brigadă! Abia dacă s-ar fi descurcat în acele vremuri îndepărtate să stea la vreo pensiune sau la vreo casă de oaspeți.

– Cred că unul se numea *White Horse*.

– N-aș putea zice că am auzit de el. Bărbatul se întoarse atunci când auzi zgomot de cizme bocănind pe terasa din dreptul ferestrelor. Trebuie să-i spun MO-ului să nu le mai permită afurisitelor de ordonanțe să scurteze drumul pe-aici!

Se așeză și-i întinse lui Allenby o tabacheră de argint, cu stema regimentului pe capac.

Locotenentul scuturâ din cap și se întrebă ce va fi gândit generalul de brigadă despre faptul de a avea doi copii în Marina de Război.

Generalul puse picior peste picior și suflă fumul înspre focul ce ardea vioi în cămin.

– Vorbește-mi despre fiul meu Timothy. Orice îți amintești.

Tânărul știa că Joanna mai avea un frate mai mare, căpitan în celebrul regiment englez Coldstream Guards, undeva în Italia.

Allenby începu să vorbească. Era mai ușor decât se așteptase. De parcă ar fi descris pe altcineva.

O dată sau de două ori, generalul de brigadă îl opri pentru a lămuri vreun aspect sau altul. Dar în rest, ascultă încordat.

Allenby o zări pe fată privindu-i chipul, iar atunci când un buștean din foc se aprinse brusc, văzu că ochii acesteia erau umezi. Însă ea îi zâmbi, Protector, ca pentru a-l încuraja.

– Cam asta-i tot ce pot să-mi amintesc, domnule, încheie el.

– Zici că era de cealaltă parte a ușii?

– Da. Locotenentul revăzu cu ochii minții camera și blestemata de mină cu parașută, ca și cum ar fi fost ieri. La ora la care eu eram scos de sub dărâmături și transportat la spital, totul se terminase, domnule. Intenționam să vă scriu, dar... n-am făcut-o.

Fata se uită la tatăl ei.

– Asta din cauza mea, tăticule.

– Poate. Generalul de brigadă părea dus pe gânduri. Şi ai strigat să-l previi?

Allenby îşi privi palmele. Erau încleştate, deşi nu-şi amintea să fi făcut-o.

– Nu sunt sigur, domnule. Mi s-a şters din minte. E un gol absolut. Îmi pare rău. Eram prieteni.

Joanna interveni încet:

– Tim n-a avut cum să simtă nimic.

Se uită drept la Allenby. Era ca o întrebare.

El scutură din cap.

– Nu.

Generalul de brigadă îşi consultă ceasul.

– Acum trebuie să plec. Îl studie pe tânăr, apoi pe fiica lui. Ne vedem la un păhărel înainte de masă. Ieşi, apoi îşi chemă şoferul.

Cei doi rămaseră în tăcere câteva minute, după care fata se ridică în picioare şi veni lângă scaunul locotenentului. Acesta nu-i putea vedea faţa, căci ea stătea chiar în dreptul umărului său.

– Nu-l băga în seamă. Ştiu că e cam nesuferit.

Allenby se opri din încercarea de a-şi aduce aminte. Se străduia în van. Nu-i ieşea din minte faptul că generalul nu-şi sărutase sau îmbrăţişase fiica. Ori nu obişnuia.

Tatăl ei era însărcinat cu transporturile. Probabil că nu-şi vedea capul de treburi din cauza planurilor de debarcare tot mai presante. Poate că asta explica şi manierele sale abrupte. Singura lui fiică lucra la Operaţiunile Speciale, iar băiatul, care nici măcar nu fusese ofiţer, murise într-o misiune vitală. Celălalt fiu se afla în serviciu activ pe front, în timp ce el, care îşi dedicase întreaga viaţă armatei, era implicat doar în transporturi.

– Îţi mulţumesc că ne-ai povestit, vorbi fata. M-am întrebat adesea. Ne spunea în scrisori cât de mult ţinea la tine, cum aveai grijă de el. Tim ar fi putut să fie un băiat deosebit de studios, aşa încât m-a uimit faptul că a înclinat spre un lucru ca dezamorsarea minelor.

– Era foarte curajos. Ar fi mai aproape de realitate dacă aş afirma că el avea grijă de mine, şi nu invers.

Joanna îi atinse părul cu degetele, iar când Allenby se întoarse şi ridică privirea, văzu că surâdea, dar că obrajii i se umeziseră. O cuprinse cu braţul pe după mijloc.

– M-am îndrăgostit de tine. Ştii asta, nu?

Fata rămase nemişcată şi tăcută, dar tânărul îi zări freamătul sânilor pe sub cămaşă, ce contrazicea atitudinea ei rece.

– N-ar trebui să spui aşa ceva, Richard. Abia mă cunoşti.

– Nu mă pot abţine. Încercă să zâmbească. Spune-mi Dick, ca toţi ceilalţi. Se duse cu gândul la mama sa. Cu o singură excepţie. Adăugă pe un ton nenorocit: Sunt un inconştient. Habar n-am ce m-a apucat. Ştim amândoi ce-ar putea să se întâmple.

Dădu să se ridice, dar ea scutură din cap şi îşi trecu braţele pe după gâtul lui, trăgându-l spre piept.

– Nu vorbi astfel. Nu trebuie să vorbeşti astfel. Mie *îmi pasă* de ceea ce ţi se întâmplă. Când am primit scrisoarea ta, am simţit ceva. Ceva deosebit. M-a speriat. Încă mă mai sperie un pic. Să fie dragoste? Cum poţi să ştii asta?

El o trase mai aproape şi-i auzi bătăile inimii; îi simţi apropierea, căldura.

– Ştiu eu aşa.

Undeva se trânti o portieră şi o ambulanţă se îndreptă pe drum către poartă. Însă misiunea lui, chiar războiul însuşi, rămânea undeva la marginea realităţii.

– Te voi conduce spre odaia ta. Râse cu poftă. Ţi-au pregătit una la distanţă de kilometri de-a mea.

Allenby se sculă în picioare şi o strânse în braţe, părul ei atingându-i gura.

– Mi-aş dori să fim undeva singuri.

Fata se desprinse din strânsoarea lui.

– Fii cuminte, *domnule*. Se retrase puţin, dar ochii îi scăpărau aţâţaţi. Mămica trebuie să sosească din clipă în clipă.

Tânărul zâmbi.

– În cazul ăsta, am pus punct.

Mai târziu, după ce se bărbieri şi făcu baie într-o încăpere imensă, ea îl însoţi în turul casei. O întreagă aripă fusese preluată ca spital de recuperare pentru ofiţerii răniţi. Allenby îi zări în treacăt pe unii dintre ei. Nu păreau să poarte discuţii reciproce şi

arătau pierduți, rupți definitiv de orice, mai puțin de soarta care-i adusese acolo. Supraviețuitori, cum i-ar fi numit Frazer.

Era o casă mare, se gândi el. Cum de putuse să spere c-o va impresiona pe Joanna?

Se reîntâlniră apoi cu toții la un pahar, iar Allenby avu ocazia s-o cunoască pe mama fetei. Aceasta era extrem de atrăgătoare și semăna foarte mult cu fiica ei. Se mai aflau acolo medicul militar principal al spitalului, magistratul local, cu soția, doi inși din personalul generalului de brigadă – tipul clasic de militari – și o prietenă de familie apropiată, al cărei soț fusese raportat ca dispărut în Burma.

Allenby se așeză la masă lângă mama Joannei, intuind oarecum ca această cină avea să fie o încercare. Magistratul era extrem de plicticos și nu contenea să se plângă de soldații cazați peste tot.

Joanna ridică privirea și-i zâmbi.

– Păi, nu sunt soldații *noștri*?

– Bănuiesc că înainte de război erai prea tânăr ca să-ți iei o slujbă, ei? spuse generalul de brigadă. Îi adresă un zâmbet lui Allenby. Fără îndoială, frecventai o facultate. Ce studiai?

Exact ca șoarecele cu pisica, se gândi locotenentul.

Atunci când se înrolase, unii dintre noii săi tovarăși îi puseseră aceeași întrebare, majoritatea din pură curiozitate. Ocolise de obicei chestiunea, referindu-se la perioada anterioară din viața lui ca la „anii de colegiu". În fond, își spusese el, o școală tehnică era, într-un fel, aproape ca un colegiu.

– N-am urmat facultatea, domnule, răspunse tânărul.

Nu suporta să piardă din prestanță în fața Joannei, dar să-l mintă pe tatăl ei ar fi însemnat să strice totul. Deși, asta nu l-ar fi ajutat să scape din cârlig cu ușurință.

Generalul de brigadă ridică ușor din sprâncene.

– Uimitor!

Medicul militar principal, care părea ușor băut, exclamă:

– E vorba de *Marină*, domnule, nu de armata de uscat, ce vreți! și izbucni în râs.

Allenby era furios pe ei, dar și mai furios pe sine însuși, fiindcă punea atât de mult la inimă.

Ușa se deschise și apăru menajera.

– Da, Lucy? întrebă generalul de brigadă.

Allenby o surprinse pe Joanna aruncându-i o privire neliniștită ori îndrăzneață, era greu de precizat.

– Îmi cer iertare, domnule, zise menajera, dar e cineva la telefon.

Generalul își tamponă buzele cu șervetul.

– Presupun că mă cheamă datoria. Binevoiți să mă scuzați.

– Nu, nu vă caută pe dumneavoastră, domnule, se grăbi să explice menajera. E pentru domnu' de la Marină.

Allenby se ridică de pe scaun, cu mintea înghețată brusc. *Nu acum.* Nu așa curând.

Trecu pe lângă menajeră, care rămăsese în cadrul ușii. În timp ce ieșea din cameră, o auzi foarte clar pe Joanna, ca și cum ar fi vorbit lângă el:

– Nu s-a dus la facultate, tăticule, dar i s-a decernat Crucea Regelui George și este propus pentru DSC, deși încă nu știe despre asta și nici nu-i pasă, bănuiesc! spuse ea precipitat, gata să izbucnească în lacrimi.

Încăperea era încă tăcută atunci când se întoarse Allenby. Tânărul cercetă chipurile comesenilor și expresiile lor amestecate. Apoi se întoarse spre fată și ridică din umeri.

– M-au rechemat. Trebuie să plec.

Joanna ocoli în fugă masa și-l apucă de mână, indiferentă la toate.

– Vin cu tine, Dick!

Locotenentul încercă să treacă pe glumă.

– Probabil că n-am priceput eu bine. Stai aici și..., bâigui el cu glasul stins.

– Îl chem pe șofer, interveni tatăl fetei, părând să nu-și găsească, de data asta, cuvintele.

Allenby își luă rămas-bun. Lucy îi dădu geanta. Nici măcar nu apucase și el să doarmă în patul acela arătos.

Ieșiră la mașină. Cerul era plin de stele, iar aerul ca de gheață.

Fata nu-și mai puse pălăria. Se prinse cu totul de brațul tânărului, lăsându-și capul pe umărul lui, în vreme ce mașina demară și ieși în șoseaua principală.

Abia dacă schimbară câteva cuvinte până ce ajunseră la râu. Atunci, ea își ridică fruntea și-l strânse și mai tare de braț.

– Sărută-mă, șopti Joanna, și Allenby își apropie fața de obrazul fetei. Ea rosti cu insistență: Nu, Dick, de-adevăratelea!

Gurile li se împreunară, buzele ei se întredeschiseră, iar el o sărută cu aviditatea disperării și a jinduirii.

Automobilul coti și tinerii zăriră gardul de sârmă ghimpată și santinela înarmată, care se uita deja țintă la mașina oficială.

Cei doi se despărțiră, cu inimile bătându-le puternic, cu priviri ușor sălbatice. Bărbatul o sărută din nou, cu forță, pe gură.

– Te iubesc.

Ea răspunse cu o voce pierdută.

– Întoarce-te, Dick. Te voi aștepta.

Șoferul deschise portiera și-l urmări pe locotenent îndepărtându-se către intrare.

– Acasă, domnișoară?

Ea scutură din cap, incapabilă să mai vorbească.

– Nu. Du-mă la încartiruirea pitulicilor, te rog. Ți-arăt eu pe unde.

Privi înapoi, însă locotenentul fusese înghițit de întuneric.

Când Allenby se trezi din somnul agitat, abia după câteva momente bune își aminti unde se afla și de ce. Bâjbâi după perdeaua ce delimita priciul său și scrută cabina de cart a submarinului. O încăpere mică, mărginită de priciuri și plină de fișete înghesuite; printre ele, o masă și niște cutii cu alimente, care nu-și mai găsiseră loc altundeva pe vas.

Își umezi buzele în timp ce aruncă o privire ceasului de la mână. Patru dimineața. Navigau de două zile, de când părăsiseră portul Falmouth; submarinul de buzunar X-19 îi urma undeva la pupa, mânuit de un echipaj auxiliar. Ce mod de viață nefiresc, gândi locotenentul. Avea un gust persistent de motorină, de oțel umed.

Asemenea celor din echipajul submarinului X-Craft, Allenby dormise cât de mult apucase, îmbucând câte ceva atunci când se schimba cartul sau când vreo alarmă subită îi deștepta pe toți din somn.

Ascultă zbârnâitul slab al motoarelor electrice și întoarse în mintea sa pe toate fețele planul ce urma să-l îndeplinească și ordinele pe care își dăduse toată silința să le memoreze.

Un chip își făcu apariția prin deschizătura perdelei.

– E timpul, domnule. Am pregătit niște ceai, șopti un marinar, apoi dispăru.

Allenby coborî pe punte și-i zări pe Quinlan și pe locotenentul unu Lomond așezați deja la masă, adânciți în gânduri.

Quinlan îi făcu semn cu capul.

– Până acum mi s-a raportat că totul e calm.

Glasul îi suna încordat, nu nervos. Probabil că dorea să urce la bordul vasului său, și atunci ar fi fost acasă.

Cineva anunță la difuzor, cu o voce șoptită, parcă de teamă să nu fie auzită din afara carenei:

– La posturile de imersiune, la posturile de imersiune!

Ceilalți își luară trusele, iar Allenby își verifică la repezeală săculețul special. Își aminti ce față făcuse căpitanul submarinului când îl văzuse pe locotenent coborând cu el prin turnul sasului. Allenby îi spusese: „E în ordine, domnule. Nu am nimic periculos!"

Știuse atunci la ce se gândise căpitanul. Cam cu un an în urmă, niscaiva agenți secreți fuseseră luați la bordul unui submarin pentru a fi debarcați pe coasta inamicului. Unul dintre ei avea în buzunar niște bombe miniaturale, de tipul celor care detonează sub presiune. Când vasul se scufundase, una dintre acestea explodase. Muriseră trei oameni, dar căpitanul reușise cine știe cum să readucă nava la suprafață.

O asemenea întâmplare nu putea fi uitată de oamenii care aparțineau acestei tagme, ce își avea propria ei lume.

Ieșiseră din chesoane în cabina de cart. La plăpânda lumină portocalie, locul părea întețesat. Era dificil pentru fiecare să se țină deoparte din calea celorlalți.

– Liniște pe navă!

Căpitanul submarinului, un locotenent-comandor înalt și bărbos, avea un gabarit cam prea mare pentru munca pe care o făcea, se gândi Allenby. În schimb, se mișca la fel de ușor ca și Ives.

Erau consultate cadranele și jojele. Îi înconjura o mare tăcută. Conform planului,Allenby știa că submarinul făcuse un ocol larg al insulelor, pentru a se asigura că se vor apropia prin ape adânci.

Căpitanul bărbos veni lângă ei, la masa cu hărți.

– Acum va trebui să vă transfer. Va fi deschis chepengul din față, așa că se impune să ne mișcăm cu rapiditate. Altfel, rămânem foarte vulnerabili și nu ne putem scufunda. Privi întrebător spre Quinlan. V-ați luat necesarul? Întâlniri, semnale, efecte în caz de urgență?

– În principiu, se pare că-i în ordine, zise Quinlan.

Se uitară cu toții la Allenby.

– Cea mai grea muncă o are însă amicul ăsta al nostru, adăugă Quinlan.

Căpitanul sesiză starea de spirit și pericolul pe care aceasta îl putea crea.

– Succes. Pe cai! spuse el la repezeală.

Apoi se duse în centrul lumii lui, lângă tubulatura lucioasă a periscopului. Își trecu în revistă cu privirea echipa: timonierul și secundul acestuia urmăreau hidroplane, un fochist la periscop, locotenentul unu verifica desfășurarea manevrelor, plantoanele de lângă scară, gata să țâșnească pe punte. Aceștia din urmă purtau ochelari negri, pentru a se obișnui cu întunericul mării. Allenby se gândi că arătau ca niște orbi.

În coca submarinului, oamenii stăteau probabil liniștiți, perfect conștienți de fiecare clipă petrecută la suprafață. Se aflau la numai opt kilometri de țărm.

Căpitanul așteptă ca operatorul hidrofonului să dea raportul final.

– Nici un HE[1], domnule.

Atât cât își puteau da seama, aveau cale liberă.

– Adâncimea periscopului, locotenent unu.

Căpitanul își trecu degetele prin părul des și se aplecă de spate, luând poziție.

– Zece metri, domnule.

În afară de zgomotul pompelor, Allenby nu înregistra mare lucru.

– Sus periscopul!

Căpitanul apucă mânerele și le desfăcu, rotindu-se încet în jurul periscopului.

[1] *Hydrophonic Echo* – detector de sunete (hidrofon) (n. tr.).

– Jos 'scopul! Pregătiți-vă pentru ridicare la suprafață. Locotenent unu, zi-le celor din detașamentul de la bord să fie pe fază.

Chepengul de jos se deschise și căpitanul, cu binoclul în jurul gâtului, se duse lângă scară. Își înfășurase un prosop pe sub gulerul scurtei, pentru a se proteja de umezeală. Avea să fie frig acolo sus, se gândi Allenby.

Quinlan îl salută formal pe căpitan și începură să-și croiască drum în față, spre bord.

Allenby îl auzi pe locotenentul unu raportând:

– Gata de ieșire la suprafață, domnule!

Acesta aruncă rapid o privire prin periscop, urmărit de căpitanul postat lângă scară.

– Liber, domnule!

– *Ridicare!*

După tăcerea fantomatică de la adâncime, zgomotul păru asurzitor. Vuietul aerului comprimat năvălise în tancurile de balast, vibrația subită a vasului scăpase de sub acțiunea hidroplanelor și intrase în ruliu liber pe hula din larg.

Înainte de a fi deschis chepengul din față, căpitanul, plantoanele și echipajele de la tunuri aveau să ia poziție, gata să deschidă focul, gata de imersiune.

Deși bine înfofolit în costumul impermeabil de tip Ursula, pe Allenby îl surprinse nepregătit vântul înghețat, ce-ți tăia fața ca un fir oțelit. Oamenii se răvășiră în jurul său și, până apucă el să se dezmeticească, aceștia lansară la apă barca de cauciuc și o priponiră la pupa. Quinlan și echipajul lui le dădură o mână de ajutor. Erau obișnuiți cu așa ceva; ceea ce locotenentului i se păru a fi un adevărat infern făcea parte, de fapt, dintr-o instrucție exersată îndelung.

Avansară prin beznă până la capătul submarinului, pentru ca brodul și parâma să nu se lovească de elice. Submarinul era doar o umbră întunecată, cu linia de plutire vizibilă numai în dreptul valurilor mici de la prora.

– *Sări!*

Allenby sări și se simți tras, cu răsuflarea întretăiată, pe brodul care se depărtă imediat de submarinul-mamă, în spate. Pagaiele harnice aruncau stropi în toate părțile și locotenentul văzu în fața lui o altă umbră apropiindu-se: X-Craft-ul remorcat.

Urmară scurte salúturi şi exclamaţii. Allenby simţi o bătaie pe umăr, ca pentru a i se ura noroc. Se întoarse să răspundă, însă brodul pornise deja înapoi, de-a lungul parâmei.

Quinlan îl îndrumă spre un chepeng deschis; ceilalţi trei oameni ajunseseră dedesubt şi vocile lor răsunau ireal în timp ce făceau primele verificări după preluarea comenzii.

Allenby se chirci pe sub o consolă, prin chepengul deschis, şi lăsă în urmă aerul tăios. Coca era chiar mai mică decât se aşteptase. Aceste submarine minuscule aveau doar şaptesprezece metri lungime, din care cea mai mare parte era ocupată de motoare. În interiorul cabinei de cart, abia dacă putea cineva să stea în picioare. Doar sub o boltă de dimensiuni reduse, practicată în puntea de deasupra.

Allenby îl zări pe şeful ERA, un inginer, stând la cârmă. Lomond, locotenentul unu, se ţinea de mânerele coborâte ale periscopului – un băţ, în comparaţie cu cel al submarinului de pe care se transferase. Al treilea membru, un tânăr sublocotenent pe nume Eastwood, era scafandrul navei. Acesta aştepta, împreună cu căpitanul, semnalul de desprindere a parâmei.

O uşă ovală ducea spre capătul din faţă al carenei, locul în care echipajul îşi ducea traiul. Allenby descoperi acolo un prici în plus, montat temporar. În timpul acţiunilor de luptă însă, compartimentul, denumit *Wet and Dry*[1], era inundat şi folosit pentru ieşirea scafandrului în exteriorul carenei mici şi zdravene.

– Semnal! Desprindere!

Coca se scutură violent atunci când parâma se eliberă. Cordonul lor ombilical. Allenby putu mai degrabă să intuiască decât să simtă vuietul brusc al apei, atunci când nava-mamă îşi inundă tancurile şi se scufundă iarăşi.

Quinlan îi aruncă o privire locotenentului unu.

– Preiau eu, Charles. După imersiune, adu-ne ceva fierbinte de băut.

Allenby privea. El era pasagerul. Locotenentul unu se afla la pupăă, cu faţa spre tribord, reglând funcţionarea pompelor. ERA-ul stătea la timonă şi nu scăpa din ochi busola giroscopică. Scafandrul dăduse la o parte priciul suplimentar de deasupra mesei cu hărţi şi trebăluia acum cu rigla şi creionul.

[1] Ud-şi-Uscat (n. tr.).

Chepengul o dată închis, aerul devenea ceva mai cald. Quinlan ridică micul periscop şi făcu o grimasă.

– Imersiune, imersiune, imersiune. Zece metri, turaţie 850. Curs zero-nouă-zero.

Allenby ascultă năvălirea instantanee a apei prin ventilele deschise. Văzu cu ochii minţii cele două mari încărcături explozive în formă de semilună, montate pe părţile laterale. Fiecare consta din două tone de amatol. Suficient ca să arunce în aer o navă de luptă, după cum aflase şi *Tirpitz*.

Micul echipaj făcu încă un set de verificări (curs, viteză, adâncime, pompe, totul), până când Quinlan se declară mulţumit.

Allenby îşi imagină celălalt submarin în adâncuri, depărtându-se de-acum de infima cruciuliţă trasată pe hartă.

Erau absolut singuri.

Încercă să se concentreze asupra zilei petrecute acasă la Joanna. Cum lăsase baltă orice precauţie. Cum o dorise şi cum simţise nevoia ca ea să ştie acest lucru.

Dar devenea din ce în ce mai dificil să-şi amintească fiecare secvenţă a evenimentelor. Îşi descheie costumul Ursula şi-l pipăi pe dinăuntru, pentru a se asigura că îşi luase un set de scule de rezervă. Acest lucru îl făcea întotdeauna să se simtă ca un spărgător. În schimb, îi venea în minte drumul până la râu. Capul Joannei pe umărul său, cuvintele aproape smulse din suflet, atunci când îl sărutase: „Nu, Dick, de-adevăratelea!"

Acestea păreau să-l liniştească. Avea să se întoarcă el din treaba asta. Cumva.

14. Sânge rece

Locotenentul Quinlan își suflecă mâneca jerseului și se uită la ceas.

– E timpul să aruncăm o privire rapidă. O să se lumineze.

Se duse la masa cu hărți și așteptă ca Allenby să vină lângă el. Vasul avea tangaj și ruliu, prins fiind în țesătura de curenți ce convergeau către Insulele Normande.

– E o porțiune dificilă de coastă, rosti Quinlan. Stânci peste tot. Dar slavă Domnului că germanii, cu obișnuita lor eficiență, au construit aici un releu radio înalt. Rigla alunecă ușor. Ne vom fixa atenția asupra lui, pentru a ne ghida în finalul înaintării noastre.

Allenby își simți stomacul răzvrătit de greață. Spațiul închis, cu mirosurile sale stătute, îl făcea să verse.

– Crezi că sunt multe nave locale de patrulare?

– Nu prea. De-a lungul acestei întinderi de apă există un câmp de mine. Își mută iarăși ustensilele. Vezi?

– Când vom ajunge acolo?

Quinlan surâse vag.

– Am ajuns.

Arboră din nou aerul lipsit de expresie al omului care tratează o afacere.

– Du-ne sus, Charles. Adâncimea periscopului!

Aerul comprimat șuieră asemenea unui șarpe enorm și puntea se înclină, în vreme ce Lomond jongla cu comenzile pompelor.

– Trei metri, domnule.

Quinlan se aplecă și apăsă pe butonul periscopului. Allenby îi urmări trăsăturile imobile și încercă să deducă ce se întâmpla. Periscopul coborî și Quinlan dădu fuga înapoi la masa cu hărți, spunând peste umăr:

– Schimbă cursul. Virează la unu-unu-zero.

ERA-ul roti cu multă grijă timona. Atât de aproape de suprafață era ușor să scapi controlul pompelor și al hidroplanelor. Dacă apăreau la suprafață, putea fi un dezastru.

Quinlan se uită fix la hartă și bodogăni:

– Încă o privire.

O dată periscopul ridicat, Allenby îl urmări pe bărbat rotindu-se foarte încet. Apoi oprindu-se și vorbind răstit:

– Plemont Point și catargul radio la vedere patru-cinci. Mai aruncă o privire scurtă și-i făcu semn lui Allenby. Vino aici. Dar să fii al naibii de iute!

Acesta își lipi fruntea de rama de cauciuc și scrută țărmul, cu o subită surpriză. Se vedea de parcă ai fi putut să-l atingi cu mâna. Pante stâncoase, iar deasupra pete întinse, de culoare verde. Nuanțele erau încă estompate în lumina zorilor. Zări și o plajă. Niște stropi de apă săriră pe lentilă și Allenby își feri capul cu un gest involuntar. Era ca și cum ai fi înotat fără să te miști.

Quinlan preluă periscopul, cercetând încă o dată, cu grijă, ambele flancuri ale carenei, apoi coborî periscopul.

– Cred că am ajuns unde trebuia, spuse el. Acum ne vom lăsa pe fund. Vom fi în suficientă siguranță. Reciful va stopa cea mai mare parte a curentului.

– Am zărit releul radio, zise Allenby.

Celălalt dădu aprobator din cap.

– Fără el... ăă...

– Coboară-ne, Charles. Zece metri. După aia atingem fundul. Conform hărții, pare un loc prielnic. Nisip întărit și...

Ridicară cu toții privirile atunci când ceva hârșâi încet de-a lungul carenei. Asemenea cuiva care și-ar dibui drumul. Un orb.

Zgomotul încetă exact în dreptul lui Allenby și acesta îl auzi pe Quinlan murmurând:

– S-a prins de încărcătura laterală tribord.

Apoi zgomotul se deplasă mai departe, până când dispăru definitiv.

– Continuă, Charles.

În cele din urmă, se stabilizară la zece metri.

Allenby își drese glasul.

– Ce-a fost asta, o mină?

Locotenentul unu rânji.

– De ce? Vroiați să ieșiți s-o dezamorsați?

Râseră cu toții. Sacadat și nervos. Sunetul produse o reverberație în cabina de cort care fusese pe punctul de a deveni un cavou.

Atinseră șelful exact la momentul estimat. Frazer ar fi apreciat îndemânarea de navigator a lui Quinlan, se gândi Allenby.

Când motorul se opri, Quinlan ascultă. Nimic. Nici măcar vreo senzație cum că te-ai fi aflat la o anumită adâncime.

– Să mâncăm ceva cald, zise el. Îl urmări pe ERA-ul care desfăcu zăvoarele ușii de la consola pupa și dispăru în camera motoarelor. Apoi adăugă: Ne vom odihni cât vom putea de mult. Până în prezent nu stăm prea rău cu aerul, dar e mai bine să-l economisim.

Allenby se așeză lângă săculețul său. *Dacă voi fi luat prizonier...* Acest lucru îi trecuse deseori prin minte, dar nu găsise vreun răspuns.

Tânărul scafandru fluiera în timp ce despacheta niște cănі și niște farfurii.

Locotenentul se duse cu gândul la generalul de brigadă și la întrebările ca într-o doară ale acestuia. Facultăți, hoteluri. Nu prea mai contau aici jos. Joanna avea să se trezească în curând, gândi el. În adâncul sufletului știa că ea nu se mai întorsese acasă pentru a-și termina permisia. Probabil că era la Pitulicerie, sau poate chiar de serviciu la noul lor HQ, unde Prothero aștepta, mai mult ca sigur, sosirea primelor rapoarte.

Allenby își aduse aminte cât de tulburat părușe comandorul atunci când părăsiseră portul Falmouth. Prothero stătuse de vorbă cu el și cu echipajul X-Craft-ului într-un vechi șopron al

Vămii. Privind acum retrospectiv, înțelegea motivul tulburării. Șeful nu avea să fie niciodată capabil să coboare printr-un turn al vreunui vas. Zâmbi în sinea lui. Ar fi fost posibil să nu existe nici un fel de rapoarte. Doar o declarație a Amiralității. Dumnezeu stătea mărturie că erau destule din astea. „Secretariatul Amiralității anunță cu regret pierderea HMS-ului... așa și pe dincolo. Rudele apropiate au fost înștiințate." La o adică, populația Marii Britanii, istovită și angrenată în război, putea fi tot atât de bine scutită să întrezărească vreodată substanța acestor comunicate glaciale.

Îi zbură din nou gândul la Joanna și la modul în care stătuse ea lângă scaunul său, atingându-i părul cu degetele. Avea vie în minte amintirea acelui moment și a celui în care el o strânsese în brațe. Fata se prefăcuse a-l respinge, dar ochii ei spuseseră altceva.

Sau era cumva vreo altă iluzie, un vis în plus într-o viață de visuri?

ERA-ul se aplecă lângă el cu o cană în mână.

– Un cubuleț sau două?

Allenby zâmbi. Ce păcat că marele public nu-i vedea niciodată pe acești bărbați!

– Conform ordinelor mele, veți fi așteptat exact la douăzeci și două zero-zero, zise Quinlan. Va trebui lucrat la secundă. Aruncă o privire dincolo de Allenby, urmărind simultan instrumentele și joja de adâncime, ca și instrucțiunile primite în scris. Vă voi lua de la locul de întâlnire mâine la aceeași oră, după ce-mi rezolv treaba *mea*. Dacă o veți pierde – ridică din umeri –, voi reveni a două zi. E tot ce pot să fac.

Allenby dădu aprobator din cap. Era foarte clar. Micul X-Craft nu putea să evolueze la suprafață, pentru a-și reîncărca prețioșii acumulatori dând drumul la motoarele Diesel.

Aruncă o privire hărții. O verificare finală. Urma să fie așteptat de trei oameni. Nici un nume. „Mai bine să nu le știi", accentuase Prothero. Stația radar era cam la trei kilometri în interiorul litoralului, într-un loc numit Champ Donne. Se impunea să se miște la iuțeală, dacă vroiau să fie înapoi în timp util.

– La posturi, toată lumea!

Quinlan se uită încă o dată la ceas. Apoi îi spuse lui Allenby:

– Veţi lua barca pneumatică şi o veţi ascunde pe ţărm. O să ştie ei locul cel mai prielnic. Însă la întoarcere lăsaţi-o undeva, unde să poată fi găsită de patrule. Mai aveţi şi o geantă cu un alt echipament. Totul trebuie să arate ca o acţiune de comando.

Se duse la periscop.

– Turaţia doi-cinci-zero. Adâncimea periscopului.

Allenby urmări uşoara vibraţie a motorului electric, în timp ce nava îşi croia drum spre suprafaţă.

Acul indicator se stabili la trei metri. Quinlan ridică încă o dată periscopul.

O scurtă privire în jur. La ora asta, trebuia să fi fost foarte întuneric, gândi Allenby.

Quinlan se uită la el.

– Gata de ieşire?

Locotenentul îşi luă săculeţul, tânjind subit să plece de-acolo.

– Ridicare la suprafaţă!

Vasul se scutură şi se legănă pe valurile abrupte şi dese. Chepengul se deschise, trântindu-se cu zgomot. Aerul rece năvăli înăuntru, alungând toropeala cauzată de imersiune.

Scafandrul trase barca afară, iar Allenby îl urmă cu săculeţul. Li se alătură şi Quinlan, ţinându-se strâns de mica balustradă.

– Succes!

Îşi plimbă privirea de-a lungul fâşiei negre de uscat. Era greu să-ţi închipui că ar fi avut altă culoare.

Allenby se lăsă în barcă şi, cu ajutorul pagaiei, se depărtă de carena joasă, împingându-se în ea. Se orientă rapid şi începu să vâslească puternic înspre palida linie a talazurilor.

Pierdu curând din vedere submarinul X-19, deşi nu ştia dacă acesta mai era la suprafaţă sau se scufundase deja. Quinlan zăbovise pesemne până în ultima clipă de siguranţă.

Micuţa barcă scrâşni pe nisip, şi locotenentul îşi ţinu respiraţia atunci când nişte siluete întunecate se iviră de printre stânci. Se aştepta la un asalt sau la o împuşcătură. Se aştepta să intre într-o ambuscadă ori să-l pândească vreun coşmar.

Dar primul ins care ajunse lângă el îl bătu pe umăr.

– Bine-ai venit, îi spuse.

– N-avem timp de pierdut, şopti răguşit cel de-al doilea, cu un accent care lui Allenby i se păru breton şi cu un ton de nervozitate.

Traseră barca până într-o breşă adâncă, dintre nişte stânci, şi locotenentul îi auzi pe ceilalţi acoperind-o cu ierburi de mare, pe care, probabil, le pregătiseră din vreme.

Primul bărbat, în mod evident liderul, îl luă pe Allenby de braţ şi-l conduse în sus, pe treptele unei mici plaje. Singura potecă existentă era mărginită de urme de sârmă ghimpată ruginită şi „colţi" de beton, deşi asta nu constituia o dovadă sigură că vreun tanc aliat ar fi debarcat vreodată pe-acolo.

Unul dintre oameni o luă înainte, deschizând drumul. Micul grup se oprea la intervale de câteva minute, pentru a se asigura că are cale liberă. Traversară o cărare şi, dintr-o dată, paşii lor făcură un zgomot puternic. Conducătorul murmură:

– O maşină blindată trece pe-aici la fiecare jumătate de oră. Chicoti. Nu e bine să hoinăreşti noaptea prin preajmă.

Allenby îşi aduse aminte de spusele lui Prothero. Acest necunoscut se dovedise a fi un inginer care lucra pentru germani. Nu avea de ales. Bărbatul era, fără îndoială, capabil să cutreiere în voie atunci când vroia.

Într-un pâlc de tufişuri înalte fuseseră ascunse trei biciclete. Allenby îşi simţea capul plutind în aerul tare. De unde ştiau că putea merge pe bicicletă? Nici Joanna nu-l întrebase. Gândul la ea îl ajută să-şi domolească nervii, să se pregătească pentru treaba ce-l aştepta.

– Putem parcurge o mare parte din drum pe bicicletă, dar trebuie să fim atenţi, zise ghidul. Cu germanii nu eşti niciodată sigur! Strigă spre cel care avea să rămână lângă drum, pentru a-i avertiza la întoarcere: Pe curând, Harry!

Se urcară pe biciclete şi porniră în şir indian, cu Allenby la mijloc.

Liderul deconspirase numele unuia dintre oameni. Se întrebă dacă nu cumva era un şiretlic pus la cale cu multă grijă sau, mai degrabă, o scăpare din cauza fricii. Erau de fapt nişte amatori într-un joc periculos.

La un moment dat trecură pe lângă o clădire pipernicită ori o colibă. Locotenentul intui că era goală și pustie. Fâșia de coastă fusese evacuată în întregime, pentru a împiedica o eventuală semnalizare spre larg. Prin comparație, Sicilia părea mult mai aspră, gândi el. Aici nu se găsea nimic, nici măcar vreun câine de pripas.

Se opriră să se odihnească, în timp ce al doilea individ merse mai departe, ca să adulmece situația. Se întoarse și-i șușoti ceva celuilalt.

– Nu sunt piedici, spuse acesta din urmă. Există o conductă de scurgere care pleacă de la stația radar. Încă nu-i gata. Dinții îi străluciră în întuneric. Nici nu va mai apuca să fie după această noapte, așa-i?

Liderul cunoștea drumul și părea să recunoască fiecare piatră sau tufiș. Într-un rând, se opri și lăsă să-i cadă din mână un pachet de țigări englezești care fusese în barcă. Allenby speră pentru binele lui că indiciile nu aveau să fie prea bătătoare la ochi.

Conducta se ițea din coasta colinei. În câteva minute dădură la o parte plasa de sârmă ce obtura gura acesteia.

Conducătorul îl studie îndeaproape pe Allenby.

– Poți trece prin ea?

Locotenentul își luă săculețul pe umăr. Conducta era aproape tot atât de largă cât compartimentul W-and-D de pe X-Craft, dar preferă să nu mai spună nimic.

Se băgă în conductă, simțind cum îl pătrundea prin costumul impermeabil răceala metalului. Dacă instalaseră ceva atât de mare, însemna că germanii se așteptau în mod evident să-și întărească sistemul defensiv.

Panta nu era foarte abruptă, dar săculețul și conducta strâmtă îl făcură curând să gâfâie. Se tăiase la palme și la un genunchi. Îl putea auzi pe conducător urcând din greu în spatele lui. Celălalt tip, cel nervos, rămăsese ascuns, pentru a le păzi retragerea.

Liderul aprinse o mică lanternă.

– Aici, mormăi el. Un chepeng de întreținere. De obicei e închis cu lacăt. Împinse cu umărul, și acesta se deschise. Scrută câteva clipe în jur. Pesemne că repetase de mai multe ori această

manevră, înainte de a propune distrugerea stației. Oare cum țineau ăștia legătura cu oameni ca Prothero? Cine făcea prima mișcare?

– Haide!

Îi dădu mâna lui Allenby, ajutându-l să treacă dintr-un loc întunecos într-altul. Rămaseră nemișcați, și Allenby se dumeri că nu era chiar o beznă totală. Deasupra capului se vedeau mici puncte de lumină, acolo unde niște cabluri electrice treceau printr-un planșeu de beton.

Auzi un hârșâit.

– Sunt paznicii de sus, șopti însoțitorul său. Doar doi oameni. Deasupra lor se află zona de lucru. Eu am proiectat-o.

Bărbatul îl conduse pe Allenby și cei doi străbătură podeaua de beton finisată grosolan. Apoi lumina lanternei căzu asupra unei doze de oțel, în spatele căreia se afla o grindă semiîngropată. Omul se dădu într-o parte, ținând lanterna în aceeași poziție pentru Allenby, care se ghemuise să studieze îndeaproape situația.

– Am aici niște dinamită, șopti celălalt. Când s-a început munca de finisare a conductei de scurgere, aceasta ar fi trebuit luată de-aici. Lăsă să-i scape un oftat adânc, ce-i trăda starea de încordare. Așa că ai picat la țanc.

– Adu dinamita. Allenby îndreptă lumina lanternei înspre săculețul său. Nu-i nevoie s-o desfaci. Dibui după detonatoare și după un pachet de explozibil plastic. Ești sigur că germanii n-o să vină să-și bage nasul pe-aici?

Bărbatul scutură din cap.

– O să mă prezint la lucru ca de obicei. Acolo sunt de rezolvat câteva treburi înainte de problema conductei. Am adus un termos și niște sandvișuri. Așteptarea o să pară cam lungă, prietene.

Allenby mișcă din umeri. Deja îi era rece, iar gândul de a sta aici, cu dușmanul deasupra capului și cu un maldăr de explozibil lângă el, nu-i surâdea deloc.

Măcar de-ar fi avut niște fitiluri mai bune. Unele care să țină așa, zile întregi. Ar fi făcut munca mai puțin periculoasă.

Lucrară în tăcere până când, în cele din urmă, Allenby se declară satisfăcut. Grinda era unul dintre suporturile principale.

Își aduse aminte de pilonii din Sicilia, de genistul doborât. Totul părea să se fi petrecut de multă vreme.

Încercă să vorbească liniștit și să-și ascundă îngrijorarea.

– Ei, cam asta e. Ar fi cazul să te duci.

Bărbatul deveni dintr-o dată nerăbdător să plece. Probabil că abia acum înțelegea imensa importanță a faptei sale.

Dădură mâna și conducătorul se strecură prin chepengul de întreținere. Allenby auzi zgomotul diminuându-se. După aceea, înregistră un scurt hârșâit, asemănător cu cel al minei pe carena X-Craft-ului, apoi o liniște absolută. Pesemne, puseseră la loc plasa de sârmă.

Orele se scurgeau unele după altele, iar el se apucă să-și maseze picioarele pentru a nu-i amorți. Într-un rând, cineva începu să lucreze cu o bormașină puternică. Locotenentul mai că nu se sufocă în încercarea de a-și înăbuși tusea cauzată de praful răspândit în beznă.

Își legumi cafeaua și sandvișurile, însă acum n-ar mai fi fost capabil să spună ce conținuseră.

Evită să se uite la cadranul fosforescent al ceasului său. Când o făcu totuși, limbile parcă nu avansaseră deloc.

Din când în când răsunau deasupra zgomote de pași, iar Allenby și-l imagina pe tovarășul său nocturn acolo sus, împreună cu dușmanul. Își asuma un risc enorm. Dacă era prins... Gândul acesta îl teroriza. N-ar mai fi dat pe viața lui nici doi bani, deoarece inamicul s-ar fi arătat necruțător. Cu nimic deosebit de situația lui Thomas. Se întrebă cum se simțeau locuitorii din Insulele Normande, care trăiau sub ocupație, îi vedeau pe dușmani în fiecare zi, îi urau și, cu toate acestea, să temeau să le-o arate. Prothero menționase că trupele germane erau formate din oameni în vârstă și din cei care se refăceau în urma rănilor primite. Locotenentul se aștepta ca ei să fie recunoscători că se aflau aici. Departe de frontul rusesc și de toate nenorocirile lui.

Era o zi nespus de lungă.

Allenby se duse cu gândul la Quinlan, fie și numai pentru a chibzui asupra a ceea ce avea să se întâmple în cazul în care misiunea submarinului X-Craft ar fi decurs cum nu se putea mai rău. În timp ce el stătea pitit în ascunzătoarea de beton, Quinlan

și cei trei tovarăși ai lui urmau să-și dibuiască drumul în jurul coastei de sud-vest a insulei Jersey, iar apoi în jos, către golful St. Hélier, unde fusese raportat că ancorau transportoarele germane.

Dacă X-Craft-ul se scufunda lovit de navele de patrulare, sau dacă se încâlcea în vreo plasă antisubmarin, atunci, el rămânea să se descurce cum putea.

Seara se lăsă asupra insulelor, și Allenby auzi cum era înlăturată plasa de sârmă de la gura conductei. Curând după aceea, inginerul se târî prin chepengul de întreținere și-i întinse un sandviș.

Locotenentul descoperi că, în ciuda proximității pericolului, murea de foame. Întrebă printre înghițituri:

– Totu-i liniștit?

Inginerul aprobă din cap.

– Germanii instalează ceva mai încolo niște tunuri de coastă mobile, în eventualitatea vreunui atac aerian. Sunt prea ocupați ca să ne plictisească pe noi, spuse acesta, cu glasul epuizat de muncă.

Allenby se uită la ceas.

– Haide să n-o mai lungim.

Celălalt îi ținu lanterna, iar locotenentul potrivi timpul de declanșare a amorsei și puse încă un fitil, pentru orice eventualitate. Ar fi fost de-a dreptul stupid să arunce în aer stația radar și el să rămână cu barca pe plajă, în voia sorții. Pipăi în interiorul costumului tip Ursula, asigurându-se că tocul revolverului era deschis. Nu ezită să se întrebe dacă ar fi fost suficient de curajos, încât să se poată sinucide înainte de a fi prins și interogat. În sinea lui se îndoia. Descoperi că asudase și își dădu silința să se concentreze. Verifică încă o dată firele și apăsă detonatorul.

Apoi se retrase de lângă explozibilul legat cu grijă.

– Să sperăm că merge, anunță el, doar așa, ca să spună ceva și să n-o ia la fugă.

Prin întuneric, se gândi la chipul fetei. La acea ultimă dată când o văzuse. Avea să se întoarcă la ea. *Trebuia.*

Se târâră prin conductă și inginerul cercetă dacă plasa fusese pusă la loc exact așa cum o găsiseră, în cazul în care s-ar fi ivit vreo patrulă pedestră. Inamicul trimitea uneori mici grupe

de soldați să dejoace activitățile traficanților de la bursa neagră și, în general, să mențină populația sub tensiune.

Urcară pe biciclete și Allenby îi simți pe cei doi însoțitori privind peste umăr cu coada ochiului, de parcă s-ar fi așteptat deja la o explozie.

Locotenentul își băgase în costum niște fotografii și un plan detaliat, iar într-o casetă de piele, câteva fitinguri micuțe din metal, pentru experții englezi de la Spionaj.

Aproape că dădu peste biciclistul din față, când sesiză că omul ridicase mâna, aplecat peste ghidon.

– E ceva în neregulă, șopti conducătorul.

Coborâră de pe biciclete. Allenby îl văzu pe primul însoțitor împingându-și vehiculul în niște tufișuri și îngenunchind la marginea drumului.

Se putea simți mirosul mării, mișcările ei regulate, departe, în întuneric.

Bărbatul se târî înapoi la ei.

– Nu-i aici.

Allenby încercă să înțeleagă. După cât se părea, era vorba despre cel pe care-l chema Harry. Să-i fi părăsit? Sau fusese prins? În oricare dintre variante, timpul se scurgea.

Drumul cotea ușor, ceea ce locotenentul abia dacă percepu prin beznă.

Însoțitorii șușotiră între ei, iar Allenby simți noua lor temere. Imprevizibilul se înfățișa ca un lucru mult mai rău decât o amenințare deschisă.

Conducătorul își făcu socotelile și, după ce-l bătu pe Allenby pe umăr, dispăru în lungul drumului. Celălalt îngenunche în tufișuri, fără nici o vorbă, și se ținu la o distanță bună de englez, de parcă acest lucru i-ar fi sporit șansele.

Primul însoțitor se întoarse curând.

– E o mașină germană de cercetare la mai puțin de cincizeci de metri în față. Trei soldați. Turuia în mare viteză. Cred că au o pană. Se uitau la motor.

Mintea lui Allenby exploră posibilitățile. S-ar fi putut să le ia o veșnicie până ce reparau mașina. Dacă ar fi avut la ei un radio-telefon, atunci ar fi găsit deja modalitatea de a cere ajutor. Quinlan avea să iasă la suprafață dintr-o clipă într-alta. Trebuia

să ajungă pe plajă. Era însă imposibil. Atunci, să se ascundă cu acești doi spioni amatori? Quinlan tot ar fi ieșit la suprafață. Germanii ar fi putut zări sau auzi X-Craft-ul când evacua balastul.

Conducătorul se ridică în picioare și spuse:

– Pot să-i induc în eroare. Teama îl părăsise și glasul lui suna foarte hotărât. Nu sunt o patrulă. Se uită înspre tovarășul său. Vii?

Omul scutură din cap și dispăru în tufișuri. Asta nu păru să-l surprindă pe inginer, care i se adresă lui Allenby:

– E timpul. Ai grijă de planurile alea.

Se urcă apoi pe bicicletă și porni încet la drum.

Locotenentul își încordă privirea, dar celălalt se făcuse nevăzut. Aruncă săculețul gol într-un tufiș și traversă rapid drumul, cu inima bătându-i în ritmul pașilor.

O voce țipă:

– *Halt! Wer'da?* [1]

O clipă, lui Allenby i se păru că vocea venea dintr-o altă direcție și că somația îi era adresată lui. Grăbi pasul și-l auzi pe inginer replicând:

– *Was wollen Sie?* [2]

Acesta reuși chiar să și râdă, cu toate că probabil era îngrozit.

Germanul urlă animalic:

– *Halt!*

Apoi, o rafală sălbatică de Schmeisser lumină drumul. Focul încetă. Allenby auzi vocile germanilor și zdrăngănitul unei biciclete în derapaj.

Locotenentul descoperi că ținea revolverul în mână. Simți pornirea de a fugi înapoi și de a apăsa pe trăgaci până când îi va fi omorât pe toți sau până când va fi fost doborât de o nouă rafală.

Grăbi și mai mult pasul, iar în dreptul stâncilor aproape că alerga. Scoase barca din ascunzătoare. Auzi pleoscăitul revolverului în cădere, în momentul în care se aruncă în apă. Înotă din răsputeri; brațele îl dureau și era pe punctul să-și piardă respirația. Nici măcar nu-i trecu prin minte că X-Craft-ul putea să nu fie acolo, lăsându-l să plutească neajutorat pe mare.

[1] Stai! Cine-i acolo? (lb. germană în orig.) (n. tr.)

[2] Ce vreți? (lb. germană în orig.) (n. tr.)

Cu ochii minții sale învolburate nu-l vedea decât pe acel om urcându-se pe bicicletă și pornind spre soldați. *Pot să-i induc în eroare.*

Acum, germanii n-aveau să mai afle adevărul adevărat.

Un glas îi strigă prin întuneric:

– Pe-aici! Încoace!

Mai apoi, degetele îi tot scăpau din încleștare pe marginea rotunjită a X-Craft-ului.

Simți cum niște brațe îl trăgeau pe punte și înregistră vocea lui Quinlan chiar lângă urechea sa:

– Slavă Domnului! Am crezut că dumneavoastră ați fost cel de-adineauri!

Alte cuvinte nu mai auzi, de parcă ar fi fost conștient numai pe jumătate. Oamenii trântiră chepengul și Allenby percepu vibrația crescândă a carenei, pe măsură ce se îndepărtau de țărm.

Nu-și putea domoli gândurile care-i sfâșiau ființa. Era recunoscător faptului că tovarășii săi, prinși cu pregătirile de imersiune, nu-i observau reacțiile. De data asta nu exista ușurare. Doar degetele de oțel ale spaimei, ce nu-i dădeau pace.

Frazer stătea lângă pat, cu ochii ațintiți pe ultimele comunicări ale lui Prothero. Acestea ofereau detalii referitoare la noua secție din cadrul Operațiunilor Speciale, care cuprindea MGB-ul inițial, acum complet reparat, și alte două nave noi, de același fel.

Urmau să efectueze instrucția împreună cu armata de uscat și să exerseze preluarea comenzii de la unii la alții, în orice stare de urgență neprevăzută. Se învățaseră minte în urma pierderii lui *Able Two*, gândi canadianul.

Căsuța rechiziționată pentru diferiți ofițeri de-aici fusese golită de locatarii anteriori. Atunci când nu erau ocupați cu acomodarea la noile îndatoriri, majoritatea ofițerilor o coteau la vreun han din partea locului și reveneau acasă prea întesați de bere sau cidru, ca să mai sesizeze frigul și camerele goale.

Era târziu, se gândi el, și în scurtă vreme aveau să se întoarcă toți. Cum Dumnezeu ar fi putut s-o invite pe Lynn Balfour să iasă undeva cu el, când nu aveai unde să te duci? Peste tot numai uniforme. Chiar și dacă ar fi acceptat să-l însoțească, le-ar fi lipsit orice atmosferă.

O văzuse foarte rar. Doar la întâlnirile lor întâmplătoare de la han. Frazer se hotărâse să se mute în noua încartiruire. Regreta deja decizia, în afara faptului că prin asta se simțea în contact cu noul HQ.

Se întrebă ce era cu Allenby. Dacă se întorsese în vreun alt port. Sau dacă murise. Nimeni nu aducea vorba despre el. Parcă ar fi discutat cu pereții.

Soneria unui telefon întrerupse tăcerea și locotenentul se ridică nepăsător. Nu mai era altcineva în clădire și nici n-avea să fie până la ora la care stewarzii urmau să aducă ceaiul de dimineață. Fierbinte și colorat în portocaliu de la laptele conservat. Se zicea că linguriță putea să stea pe verticală în ceaiul fiert în zoaie.

Telefonul sună din nou și Frazer ieși fuga pe coridor să răspundă. Îi amintea de data când ea îl sunase în Gib, mister pe care femeia nu i-l explicase niciodată. Nu uitase de ofițerul țâfnos care bătuse la ușa lor și de faptul că se dusese să răspundă la telefon pe jumătate dezbrăcat.

Ridică receptorul.

– Da. Locotenent-comandorul Frazer, la aparat.

Ezita mereu, derutat de noul său rang.

Era o voce de femeie.

– Ați putea veni până la Biroul Operațiuni, domnule?

Canadianul clipi.

– Doar n-oi fi eu individul cel mai mare în grad de prin partea locului? Insistă: Ofițerul secund Balfour nu e disponibilă?

Se gândi că acest lucru i-ar fi oferit posibilitatea s-o vadă.

– Aa... nu, domnule, răspunse interlocutoarea, pe un ton disperat. Iar celălalt doi-zero e învoită până mâine.

– Ceva nu-i în regulă, spuse Frazer. Apoi îi căzu fisa. Ar fi trebuit să-și dea seama. Sunteți pitulicea-intendent Hazel?

– Da, domnule. Ofițerul de personal pentru Operațiuni și comandorul Prothero vor fi mâine aici. Ezită. Devreme.

Frazer clătină din cap. Aici era o mare vânzoleală. Dar de ce?...

– Are nevoie de ajutorul dumneavoastră, domnule, continuă fata. N-are idee că v-am sunat. Nu știam ce să fac..., bâigui ea, gata să izbucnească în lacrimi.

Frazer o văzuse o dată pe tânără, dar aceasta nici măcar nu-l remarcase. Era deci adevărat în privința legăturii ei cu Dick.

– Vin imediat, răspunse precipitat canadianul. În trei minute sunt acolo. Adăugă cu blândețe: Și mulțam.

Lynn Balfour împărțea o cabană de vacanță cu încă o pitulice ofițer, cea care era învoită.

Pitulicea cu părul închis la culoare trebuia să pășească repede pentru a putea ține ritmul cu Frazer.

– Nu se simte bine, îi explică aceasta când intrară în grabă pe poartă.

Frazer aruncă o căutătură profilului ei palid.

– Ții la ea, nu-i așa?

– E bună de pus la rană, răspunse fata. Nu dă bir cu fugiții dacă cineva se află la ananghie.

Ajunseră la cabană. Pitulicea ezită, dar până la urmă spuse:

– Să vă zic, domnule: ar trebui să știți un anumit lucru.

El îi puse mâna pe braț.

– Mai încolo. Să intrăm.

Închiseră ușa și aprinseră lumina. Părea o scenă pregătită pentru un spectacol de teatru, dar care încă își aștepta actorii. O cabană tipică din Cornwall, presupuse el, cu mobila rămasă de la cei care veniseră cândva aici pentru a scăpa de tot și de toate.

Un veston de pitulice ofițer zăcea neglijent pe o sofa, iar un tricorn ședea cocoțat pe o vază de flori goală.

– Mă... mă duc să văd..., îngăimă fata.

– Mergem împreună, rosti Frazer încet.

Împinse într-o parte ușa dormitorului. Unul dintre becuri era încă aprins. Canadianul cuprinse încăperea dintr-o privire. Pe toaletă, o fotografie a unui bărbat sobru, însoțit de un câine. Trebuia să fi fost tatăl ei, medic veterinar în Edinburgh. Joanna păși alături și el o zări pe Lynn întinsă pe-o rână, într-o poziție de abandon, învelită pe jumătate cu așternuturile de pe pat. Un braț îi atârna moale spre podea. Lângă lampă se găsea o altă poză înrămată. Probabil, tânărul locotenent care fusese iubitul ei. Privirea îi căzu asupra unui flacon de medicamente gol, care zăcea pe jos, exact în dreptul mâinii ce-i atârna.

– Ajută-mă! rosti Frazer, trecându-și brațele pe sub trupul fetei și ridicând-o în capul oaselor.

Joanna se aplecă pe deasupra lui și-i trase femeii cămașa de noapte peste umărul dezgolit, pentru a-i acoperi sânul.

Lui Frazer îi fugi gândul la tânăra germancă și la strângerea de inimă resimțită de Ives pentru ea.

– Ei?...

Joanna îi atinse fața și-i dădu părul din ochi.

Frazer duse mâna, cu o ezitare, sub sân. Era conștient de apropierea ei, incapabil să creadă ceea ce se întâmplase. Bărbia fetei căzu moale, de parcă ar fi avut gâtul rupt. Își pierduse cunoștința.

Canadianul o văzu pe Joanna urmărindu-l fix cu ochii săi căprui, pregătită pentru orice.

– Inima pulsează. Îi ridică lui Lynn capul, sprijinindu-i bărbia cu mâna atunci când aceasta se clătină înspre el. Se adresă tinerei: Poți să faci niște cafea?

Remarcă ușurarea acesteia, nerăbdarea ei de a da ajutor, nevoia de a întreprinde ceva.

Ieși în grabă, lăsând ușa larg-deschisă.

Frazer o susținu pe Lynn cu grijă, conștient de trupul pe care îl strângea în brațe. Cât de frumoasă și totodată cât de deosebită era fără uniformă!

Ce făcuse? Se aplecă și-i atinse buzele cu ale lui. Simți gustul și mirosul de gin. Îl sesizase dinainte, dar își închipuise că băuse el în timp ce citea ordinele lui Prothero.

Gândul îl izbi ca o lovitură de măciucă. Dacă Prothero sosea dimineața cu SO(O), atunci Lynn se nenorocea. Ce-o fi determinat-o, totuși?

Auzi clinchetul unei cești. Se rugă pentru ea să scape teafără. Murmură abia auzit:

– Lynn, dragostea mea, ce mă fac cu tine?

Îi studie chipul, apoi o ridică grijuliu până la marginea patului și o lăsă cu picioarele pe covor.

Încă o dată, corpul fetei se bălăbăni moale spre el.

– Orice ar fi, iubita mea, o vom scoate noi la capăt. Nu așa trebuia procedat.

Joanna intrase în încăpere cu o cană de cafea neagră, însă se oprise, urmărindu-l pe Frazer cum o mângâia pe Lynn vorbindu-i cu voce slabă, alinătoare. Canadianul o zări și-i spuse:

– Dă-o-ncoa'!

Se străduiră împreună să strecoare puțină cafea printre buzele femeii. Aceasta nu dădea însă vreun semn de viață. Nu reacționă nici atunci când canadianul o acoperi cu un prosop ca să n-o murdărească de cafea. Câte pastile înghițise oare? Habar n-avea ce erau.

– Vezi dacă poți să pregătești o baie, îi spuse el Joannei, întâlnindu-i privirea pe deasupra părului tuns scurt, ciufulit, al femeii. S-ar putea să ajute. Pastilele și ginul nu fac casă bună. Tu cunoșteai situația asta?

Joanna îi susținu privirea cu calm.

– Câteva dintre noi erau la curent cu ea.

Frazer puse cana jos și o așeză pe Lynn cu capul pe umărul lui.

– Dar atunci?

Cealaltă fată se opri în dreptul ușii.

– E război, nu, domnule?

Frazer așteptă cu o neliniște bruscă să înregistreze vreun semn că Lynn încă mai respira. Văzu că buzele i se întredeschiseră și percepu o mișcare slabă a pieptului.

– Haide, poți s-o faci!

O ridică în picioare și o purtă prin cameră; umbrele lor alunecau pe pereți asemenea unor dansatori deliranți.

Frazer o auzi pe Joanna cum pregătea baia și se întrebă ce ar fi putut ei îndruga dacă ofițerul de serviciu sau altcineva ar fi intrat în acel moment. Faptul de a fi rupt încheietura mâinii unui om în timpul raidului asupra casei generalului italian ar fi părut fără importanță. Gestul de-acum ar fi fost văzut într-o cu totul altă lumină.

O așeză pe Lynn iar pe pat și luă din nou cafeaua. Trebuia să încerce în continuare, orice-ar fi fost. Sau să-l cheme pe MO? Subit șocat, sesiză că ochii ei erau larg-deschiși, ficși, de parcă murise cu-adevărat. Păreau goliți de orice urmă de judecată, de orice înțelegere. Se uita pur și simplu la el, și fețele lor aproape că se atingeau. Ce ochi albaștri avea și cum îi acaparau întregul chip!

– Ești tu. Lynn sălță încet brațul, încercând să și-l treacă pe după umerii lui, dar îi căzu înapoi pe pat și, pentru prima dată, aceasta își mută privirea, holbându-se la el. Tu ești, încercă ea din nou. Te-ai întors, șopti cu un glas venit de departe.

Frazer abia dacă îndrăznea să se miște. Îl credea locotenentul din fotografie. Cum, necum, acesta revenise. Era tot ceea ce-și dorise Lynn. Canadianului îi părea rău pentru ea și se simțea jignit în privința lui; era ca și cum un străin ar fi stat între ei.

– Trebuie să încerci să te ridici, Lynn, rosti Frazer. E musai să umbli.

Însă Lynn îl privi iarăși relaxată.

– O să încerc.

Frazer o ajută să se scoale în picioare, dar ea se sprijini de el, incapabilă să se miște mai mult. Umărul i se dezgolise din nou. În timp ce bărbatul îi aranja breteaua la loc, pentru a-i acoperi sânul, Lynn spuse:

– Știam că așa ai să fii.

Capul i se propti iar de el. Blând. Atât de blând.

Se deschise ușa.

– Arată mai bine, zise pitulicea, dar în privire i se citea îngrijorarea.

Lynn se uită fix la ea.

– Bună. Apoi surâse. Jo.

Se lăsă condusă la baie.

– Te descurci? întrebă Frazer.

Joanna făcu un semn aprobator.

Lynn Balfour se întoarse ușor spre el și spuse:

– Nu pleca încă.

Bărbatul scutură din cap.

– Am să aștept aici. Nu te frământa decât pentru sănătatea ta.

– Îmi pare bine că ai fost tu, Keith, zise Lynn când el dădu să plece.

Frazer închise ușa uluit.

Nu-l luase drept altcineva.

Se uită la fotografia înrămată. Poate că într-o perspectivă îndepărtată și el o să fie tot atât de mort în ochii ei.

15. Fără ascunzișuri

Era o dimineață limpede și strălucitoare. În aer încă mai plutea o urmă din gerul de peste noapte. Comandorul Prothero stătea în fața focului, frecându-și mâinile. Se simțea obosit după drumul rapid cu mașina, de la Plymouth, dar agitația îi ținea treaz atenția. Tovarășul său, comandorul Whitley, ofițerul de personal pentru Operațiuni din partea amiralului, se înviora la vederea pitulicii care intrase în birou cu o tavă plină de cești cu cafea.

– Au scos-o la capăt, să dea dracu'! zise Prothero. Ne sosesc rapoartele.

Privi pe fereastră ca și cum ar fi putut să vadă scenele aievea. Exploziile, submarinul de buzunar, victorioșii.

Whitley sorbi din cafeaua fierbinte, apoi întrebă:

– O spui de parcă ai fi crezut că o să se sfârșească altfel, Aubrey?

Prothero dădu din cap afirmativ.

– Chiar am crezut. Li se ceruse imposibilul. Asta-i acum la ordinea zilei.

– Da' ăsta al tău, cu două-cercuri, Allenby, cum e? Chiar eroul pe care și-l închipuie toată lumea?

Șeful nu se lăsă angrenat în discuție. Zâmbi.

– O să-l cunoști în curând. Au intrat în Falmouth astănoapte. Erou? Ce întrebare!

Dintre toți oamenii curajoși pe care-i cunoscuse Prothero și pe care-i folosise, Allenby era, probabil, cel mai remarcabil. Părea incapabil să dea înapoi, cu toate că trebuia să fi fost pe jumătate înnebunit de frică.

– Căpitanul Heywood zice..., insistă celălalt comandor.

Prothero ridică mâna și rânji. Tocmai își adusese aminte ce spusese Goudie despre căpitan. Coborî tonul și rosti semnificativ:

– Nu dau doi bani pe ce zice el!

Pitulicea-intendent Hazel intră cu un teanc de comunicări. Prothero o măsură din priviri cu gravitate. Fata era abătută și avea ochii roșii.

– Poți să nu-ți mai faci griji, grăi bărbatul.

Ea îl privi țintă, nefiind în stare să vorbească.

– S-a întors, teafăr și nevătămat, adăugă Prothero fără ocolișuri.

Fata ieși din birou.

– Te porți cu oamenii tăi într-un mod ciudat, Aubrey, remarcă Whitley. Pur și simplu, parcă ar fi o familie, ei?

– Da, pentru mine chiar sunt!

Apăsă pe butonul interfonului și se încruntă. Auzise ceva despre ofițerul secund Balfour și nu putea să rămână nepăsător. Chestiunile legate de debarcare se finalizau și aceasta urma să aibă loc cât mai curând. Toată lumea trăncănea. Adică toți aceia care nu aveau să participe.

Lynn Balfour intră și-i zâmbi comandorului Whitley.

– Domnule?

Prothero o studie cu multă curiozitate: radia ca soarele, cu pielea ei strălucitoare – o priveliște demnă de admirat în fiecare dimineață.

– Locotenentul Allenby va sosi aici dintr-o clipă într-alta, Lynn, rosti Șeful cu stângăcie. Acum s-a dus să predea informațiile furnizate.

– Nu-l trimiteți în permisie, domnule? întrebă femeia.

Prothero întoarse cuvintele și tonul ei pe toate fețele. Într-un fel, se schimbase. În bine? Nu putea să precizeze.

– Ba cred că da. Vom vedea, răspunse el.

– Asta înseamnă că vă gândiți să-l transferați înapoi în serviciile generale, domnule?

Whitley se aplecă uşor în faţă:

– Pot să te întreb ceva? De ce comentezi ordinele unui superior?

Prothero se foi ca pentru a-i lua apărarea, dar femeia răspunse:

– Aşa, domnule. Ochii îi scăpărau şi devenise foarte palidă. Pot să vă pun o întrebare *dumneavoastră*, domnule?

– Desigur.

– Când aţi fost ultima oară pe mare?

Whitley se îmbujoră.

– Eu vroiam să mă duc.

Ofiţerul de la Operaţiuni lucrase la Personal din clipa în care fusese rechemat în Marină dintr-o pensionare nedorită.

– Îmi pare rău, domnule, rosti femeia. A fost o mojicie.

Prothero îşi mută privirea de la unul la altul.

– Ar fi bine să ştiţi amândoi că eu sunt cel care ia deciziile prin partea locului...

Zbârnâitul telefonului curmă atmosfera de încordare. Şeful smulse receptorul şi răspunse răstit:

– Da!

Sunase exact la timp, gândi el; Lynn Balfour arăta de parcă era pe punctul să vomite.

– A venit!

În dreptul clădirii, locotenentul Richard Allenby se opri, cu trenciul împăturit pe braţ, şi se uită lung în jos, către râu. Era un frig tăios, ceea ce-l ajuta să-şi limpezească gândurile. Remarcase mai mulţi oameni urmărindu-l din priviri, atât aici, cât şi la Falmouth, când îşi luase rămas-bun de la Quinlan şi de la echipajul lui. Ce denotau aceste priviri? Surprinderea că s-a întors? Sau simpla curiozitate de a vedea ce făcuse misiunea din el?

Încercă să-şi examineze simţămintele, aşa cum se autoinstruise pentru asemenea situaţii. În trecut, şi le ordona în acelaşi fel în care proceda cu sculele atunci când se pregătea să dezamorseze o mină.

De data asta însă se simţea nervos, speriat, de parcă şi-ar fi pierdut stăpânirea de sine.

O umbră alunecă pe zid şi locotenentul întoarse capul. Un subofiţer înalt îl salută.

Răspunse, la rândul său, şi s-ar fi îndreptat mai departe spre uşă, dacă celălalt nu i-ar fi aţinut calea. Era Ives, care-l privi cu îngrijorare.

– Eu sunt, domnule! Zări îndoiala de pe chipul lui Allenby şi adăugă: Am fost avansat la PO. Rânji. Locotenent-comandorul Goudie zicea că astfel mai făcea loc pe puntea de mese pentru ceilalţi. Se aplecă spre el. Vă simţiţi bine, domnule?

Locotenentul îi întinse mâna.

– Îmi... Scuză-mă. Felicitări! Meritai cu prisosinţă. Îmi pare bine.

Se uită lung la el, incapabil să continue.

– Vreţi să vă spun ceva, domnule? vorbi Ives. Ştiu cam prin ce trebuie să fi trecut dumneavoastră. Ce-ar fi dacă m-aţi lăsa pe mine să mă văd cu Şeful şi să-i spun că, o perioadă, o s-o lăsaţi mai moale?

Allenby îl pironi cu privirea, tensionat la maximum. *Încetează. Nu mai suport nici măcar bunătatea ta. Mai ales asta.*

– Nu. Dar mulţam oricum, zise locotenentul.

Păşi spre uşă, ştiind că Ives îl urmărea intrând.

Holul era pustiu, cu toate că dinspre panoul centralei telefonice răzbătea o voce. Se îmbărbătă amintindu-şi de curierul-şef, cu bicicleta lui. Ca replică, îi veni în minte inginerul din Jersey, pe cealaltă bicicletă. Cel mai viteaz, cel mai curajos act pe care-l văzuse vreodată.

O uşă se deschise, şi el o zări stând acolo, cu mâinile pe lângă corp, cu durerea în ochi, contemplându-l.

Avea totul pregătit. Tot ceea ce intenţionase el să-i spună. Dacă se va fi întors.

O cuprinse în braţe şi îşi lipi faţa de părul ei.

Ea îl ţinu strâns, iar vocea îi suna înăbuşit la pieptul lui.

– E-n regulă, Dick. Acum a trecut.

Allenby încercă să se stăpânească, dar zadarnic. Se auzi hohotind necontrolat, neputând să suporte ceea ce trebuie să fi crezut ea despre el.

Şi femeia continua să-i şoptească vorbe mărunte, pierdute, strângându-l în braţe. Dacă avea vreun simţământ în momentul respectiv, atunci acela era o combinaţie de mândrie şi uimire.

Mândrie, pentru că era în stare să-şi manifeste cele mai adânci sentimente faţă de ea, şi uimire, pentru că îşi dăduse seama că-l iubea încă de când primise scrisoarea lui.

Căpitanul Jocelyn Heywood, din Marina Regală, îşi plimbă privirea asupra ofiţerilor prezenţi şi zâmbi uşor.

– Aţi avut o săptămână întreagă ca să vă obişnuiţi cu navele dumneavoastră şi cu idiosincraziile celorlalţi.

Urmară câteva rânjete, după cum se aşteptase. Folosise această introducere de multe ori.

– De-acum încolo, nu prea veţi mai dispune de timp liber. Veţi lucra împreună cu celelalte unităţi speciale şi cu grupele de asalt, care vor constitui vârful de lance al invaziei din Normandia.

Frazer şedea lângă fereastră şi se uita la copacii desfrunziţi, aplecaţi mult înspre sud-vest. Îi făcea plăcere să se întoarcă pe mare, pe propriul său vas. Goudie îi trecuse prin toate manevrele posibile atât în Canal, cât şi în neprielnicele şi îndepărtatele ape ale coastei galeze. Asistaseră unităţile de comando şi de infanterie care debarcau asudând din ciudatele lor şalande, ca nişte cutii, şi care apoi urcau falezele abrupte cu întregul echipament din dotare.

Era îndoielnic ca prin zonă să se fi aflat sau să se fi bănuit ceva în legătură cu noua flotilă a lui Prothero. O marină în Marină. Cele trei vase fuseseră vopsite în maniera comună Forţelor de Coastă, atât de pe coasta de sud, cât şi de pe cea de est. Frazer era încântat că dispunea de aceeaşi navă. Cunoscută cândva ca *Able One*, aceasta avea în prezent un număr de înmatriculare nou, ca şi celelalte două.

Aruncă o privire prin încăperea mare, dreptunghiulară, care fusese cândva sala de biliard a hotelului. Acum, austeră şi străjuită de hărţi şi de siluete marţiale, camera avea cu totul altă destinaţie decât în trecut. *Ca şi noi.*

Ceilalţi ascultau nepăsători discursul lui Heywood. Archer, proaspăt locotenent la comanda MGB-ului 194, arăta mai îmbătrânit şi mai puţin coltos. De parcă nu şi-ar mai fi revenit după Med. Secundul său era un sub din Forţele de Coastă, numit Lockyer, care servise un an pe MTB-uri.

Comandantul celei de-a treia nave, un anume locotenent Kellett, fusese tot pe MTB-uri, dar ajunsese în marina lui Prothero via o altă secţie misterioasă, denumită *Levant Schooner Force*. Era ceva destul de obişnuit pentru aceştia să acţioneze prin insulele greceşti şi chiar să-şi instaleze bazele pe cele ocupate de germani. Locotenentul unu, un alt sub, abia se înrolase. Aparent, „Biff" Tanner fusese un boxer prea bun pentru detaşamentul său, ca să fie promovat pentru cabina de cart. Amiralul punea mai mult preţ pe sport şi pe atletism, decât pe îndeletnicirea de a purta războaie.

Frazer chibzui asupra micului său grup de subordonaţi. Allenby, locotenentul unu în exerciţiu, era trecut primul pe lista experţilor în explozibile ai secţiei. Tot aşa, tânărul sublocotenent Alex Balfour avea să fie folosit îndeosebi în activităţile radio şi de spionaj, unde faptul că acesta stăpânea câteva limbi străine devenea de importanţă capitală.

Se aflau cu toţii sub comanda lui Goudie. În ciuda rănii şi a durerilor chinuitoare, locotenent-comandorul nu dădea nici un semn de slăbiciune.

Chiar în această dimineaţă îi spusese: „Ei bine, Keith, dacă o s-o iau pe coajă la următorul eşec, tu ai să fii în pielea mea. Cum te aranjează?"

Nu-şi mai amintea ce-i răspunsese. Acum îl cunoştea pe Goudie ceva mai bine şi nu se mai ataca atât de uşor la poantele lui grosolane.

Îşi plimbă privirea la repezeală asupra nou-veniţilor. Pentru cei din afară, arătau, pesemne, ca nişte ofiţeri tipici din vreme de război. Tineri, ţanţoşi şi oarecum vulnerabili.

Oare şi noi om arăta la fel? se întrebă el. Se duse apoi cu gândul la Allenby. Astăzi, urma să se întoarcă din scurta lui permisie. Canadianul auzise că Prothero era îngrijorat în privinţa locotenentului, dar se purta mult prea protector cu acesta, reuşind să-şi ascundă neliniştea. Probabil că Heywood se aştepta la rezultate. Dacă cineva ar fi murit între timp, păcat de el.

În fundul încăperii, câţiva ofiţeri de personal şi două pitulici ofiţer stenografiau. Prothero şi comandorul Whitley, deşi stăteau alături, se aflau, de fapt, la mii de kilometri depărtare unul de celălalt, hotărî Frazer în sinea lui.

Întoarse uşor capul spre Lynn Balfour. Abia dacă o mai văzuse din noaptea în care o ridicase din pat. Fuseseră cu toţii prea ocupaţi şi Frazer ştia cât se frământa ea din cauza fratelui mai mic, care se alăturase celor din Operaţiunile Speciale, în ciuda oricărui argument contrar. Acesta urmase să facă parte din echipajul navei lui Archer, dar se părea că Lynn îl rugase pe Prothero să aranjeze trecerea tânărului sub comanda sa. Nici acum nu era sigur dacă actul comis fusese judicios.

O dată cu începerea adevăratei instrucţii, avea să-i fie şi mai greu s-o întâlnească. Poate chiar imposibil.

Ridică privirea, luat prin surprindere de tonul lui Heywood, care rosti sec:

– Vi s-au repartizat nişte echipamente noi, aşa că va trebui să mai facem rost de câţiva oameni. Dar radarul... – zăbovi asupra cuvântului, cu ochii aţintiţi la canadian – ... radarul va juca un rol important, poate chiar hotărâtor în lunile viitoare. Presupun, locotenent-comandor Frazer, că eşti versat în astfel de chestiuni, oricât de plicticoase ar fi ele, aşa-i?

– Poftim, domnule?

Nu auzise nici un cuvânt. Îi văzu pe camarazi rânjind, bucuroşi că nu era vorba despre ei.

Lynn ridică ochii din carneţelul său de însemnări, îndreptându-şi atenţia spre el. Gura i se mişcă uşor şi schiţă un zâmbet.

Heywood îi pasă dosarul secretarului personal, un locotenent casier pe care nimeni nu-l invidia.

– Deci, pe mâine, spuse căpitanul.

Locotenentul Kellett se sculă în picioare, împreună cu ceilalţi.

– S-ar zice că plecăm din nou pe mare. E mai rău decât dac-ar fi pe bune.

Frazer îl urmări pe Heywood cum îi şoptea ceva lui Prothero şi o văzu pe Lynn luându-şi notesul, gata să plece împreună cu Şeful.

Traversă încăperea în grabă şi-i tăie calea.

– Vroiam să te văd, Lynn.

Coborî tonul, fiindcă o pitulice se uita curioasă la ei.

– Da. Îmi pare rău. Chiar nu pot... Îi privi chipul şi spuse: De-acum, nu vom mai putea nici respira. Parcă ar fi o revărsare.

Nave, oameni, vehicule – nu mai găseşti un metru pătrat neocupat în comitatele din sud. Surâse cu tristeţe. Cred că nici tu nu eşti încântat de situaţie!

– Nu. Vreau să te văd. Să stau de vorbă cu tine.

Lynn îşi plecă pleoapele.

– N-am mai apucat să-ţi mulţumesc cum se cuvine pentru ceea ce ai făcut, zise ea.

– N-ai pentru ce.

– Ba da, pentru tot. Pipăi manşeta canadianului, uitându-se fix la ea, de parcă nu-şi revenise încă din cele întâmplate. Mi-a fost ruşine. Îşi înălţă iarăşi privirea şi o pironi în ochii tânărului. Şi tot nu mi-a trecut. Poate că era ceea ce meritam. Se întoarse când Prothero o strigă pe nume, apoi ridică din umeri. Vezi şi tu cum e.

Le făcu semn cu capul celor două pitulici ale ei şi spuse:

– În orice caz, ne vom întâlni la petrecerea de astă-seară dată de amiral. *Vii*, nu?

El rămase uimit. Suna ca o poruncă regală.

– Da, voi fi acolo.

Lynn zâmbi.

– Mâine plecaţi iar pe mare.

– Ştii totul despre noi, aşa-i? Unde mergem, ce facem.

– Te deranjează?

– Îmi pasă de tine şi de ceea ce gândeşti tu. Cred că eşti convinsă.

Prothero strigă, aflat la capătul răbdării:

– Lynn, poate ai un moment liber!

– Sparge-l-aş! rosti Frazer la repezeală. Atunci, pe diseară. Trebuie să vorbim.

Fata îl studie cu gravitate, privindu-l intens.

– Da. Dacă apucăm.

Seara târziu, după ce stewarzii terminară ritualul aranjării obloanelor şi draperiilor de camuflaj, Frazer înţelese la ce se referise ea.

Locul era înţesat de indivizi ce se înghionteau, gălăgioşi, majoritatea purtând uniformă. Erau prezente toate serviciile, inclusiv pitulicile şi câteva infirmiere VAD[1] de la spitalul mili-

[1] *Voluntary Aid Detachment* – detaşamentul de ajutoare voluntare (n. tr.).

tar din localitate. Ba chiar și câțiva ofițeri din Pușcașii Marini, atașați unei alte unități de pe coasta Peninsulei Cornwall, trecută sub tăcere și despre care se zicea că întreprindea „unele și altele" la bordul unor canoe.

În mijlocul tuturor stătea contraamiralul Percival Oldenshaw, șeful Operațiunilor Speciale ale Marinei, radios ca o maimuțică. Ieșise la pensie cu ani de zile în urmă, dar fusese rechemat în serviciul preferat și i se oferise un post despre care mulți credeau că va înceta să existe în scurtă vreme.

Dunkerque, Singapore, cuvinte întipărite cu sânge, îi făcuseră pe majoritatea celor sceptici să vadă războiul ca pe ceva eminamente defensiv. Oldenshaw, cu entuziasmul lui neclintit și excentric, schimbase toate astea. La început, mici raiduri pe linia de coastă ocupată de inamic, mai întâi ca niște înțepături de ac; apoi, atacuri îndrăznețe purtate de voluntari aleși cu grijă, majoritatea dintre ei neadaptați la rolurile lor convenționale.

Acum se vorbea despre o invazie finală în Europa. Aceasta prezenta probleme la care nu visase vreodată nici un planificator militar și avea să implice o Armada atât de vastă, încât era de mirare ca dușmanul să nu-i fi descoperit deja planul și obiectivele.

O mică orchestră alcătuită din muzicieni amatori (Frazer îl recunoscuse pe violonist ca fiind unul dintre bucătarii bazei) făcea tot ce-i stătea în putință pentru a acoperi zumzetul vocilor și hohotele de râs.

Goudie stătea lângă o masă lungă, transformată în bar, și arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de ceva vreme. Frazer îl salută din cap și primi, în schimb, o căutătură sticloasă. Acest lucru nu-l mai îngrijoră. Oricare ar fi fost stimulentul ce-l ajutase pe Goudie să rămână întreg, îl făcea să răzbată prin orice criză, indiferent cât de mult l-ar fi solicitat ea.

Canadianul îi zări pe ofițerii flotilei răspândiți prin mulțime. Archer, neobișnuit de însuflețit, cu părul roșcat zburlit, de parcă i-ar fi crescut aripi, argumentându-i cine știe ce subiect unei WAAF[1] cu ochi mari, de la escadrila de război din regiune.

[1] *Women's Auxiliary Air Force* – personalul feminin auxiliar din Fortele Aeriene (n. tr.).

Prothero, roșu la față și transpirat, discutând ceva cu amiralul. Heywood, oarecum detașat, în pofida aglomerației din jur, și privind tăcut în toate părțile, cu ochii săi spălăciți.

Noroc că nu plecau pe mare decât abia la prânz, se gândi Frazer. De dimineață aveau să fie mahmuri cu grămada.

Zări apoi, printre doi subalterni din armata de uscat, părul ei roșcat și se avântă într-acolo.

Lynn râdea, prefăcându-se amuzată la culme de gluma unuia dintre ei. Îl văzu însă pe Frazer și ochii săi părură să-l atingă iarăși, excluzându-i pe ceilalți.

– Ești tare greu de găsit, Lynn! exclamă el, aproape strigând.

– Eu sunt cel tare, amice, zise un militar.

Frazer îl ignoră.

– Haide să bem ceva.

Ofițerul care spusese nefericita glumă bombăni:

– Coloniștii naibii!

Locotenent-comandorul găsi un colț mai liniștit și le întoarse spatele tuturor, asemenea unui atacant de rugby.

– Arăți minunat.

– Nu mai mult decât tine! Ridică paharul și-l studie pe Frazer pe deasupra buzei acestuia. În sănătatea ta!

El dădu noroc.

– În sănătatea noastră!

– Îți mulțumesc că-l iei pe Alex cu tine. Se apropie ca să se poată face auzită pe deasupra hărmălaiei. E realmente doar un puști.

Frazer zâmbi.

– Nu ca tine, ei?

Îi simțea parfumul. Același pe care-l folosise în noaptea în care o adusese în brațe. Atunci când i se dezgoliseră umărul și sânul. Spera ca ea să nu-și amintească.

– Pot să te văd câteva clipe după chestia asta?

Lynn îi aruncă aceeași căutătură, de parcă s-ar fi îndoit de ceva.

– Nu-ți convine *aici*? Îmi închipuisem că ar fi chiar pe strada ta.

Nu știa dacă ea îl îmboldea sau îl punea la încercare.

– Nu-i simțeam lipsa.

– După petrecere am fost invitată să merg împreună cu Șeful și cu amiralul. Văzu dezamăgirea de pe chipul lui și adăugă: Mi-ai spus odată că ești un fan al lui Nelson.

Frazer se înfurie, luat așa pe nepregătite. Abia dacă își mai aducea aminte. Probabil că o scosese din burtă într-una dintre raitele sale pe la local.

Rânji.

– Și ce dacă?

– Ce crezi, *el* cum ar fi procedat?

Ochii îi străluceau intens, de parcă ar fi încercat să-și ascundă gândurile.

Canadianul o luă de mână.

– Nel ar fi spus că ordinele nu sunt un substitut pentru inițiativă, răspunse el.

Ea și-o retrase, aranjându-și vestonul.

– Trebuie să mă întreții cu lumea. Întinse impulsiv mâna și-i atinse gura cu degetele. Nu-i de mirare că Emmei i-ai căzut cu tronc.

Apoi se întoarse și se pierdu în mulțime.

Intră un alt amiral, împreună cu ajutorul său, și Frazer îl recunoscu: un ofițer de telecomunicații din Plymouth. Nu-l interesă. Se răsuci cu spatele și își atinse buzele, așa cum o făcuse ea. Ce vroia să însemne asta? Cine era ea, cea din spatele pavezelor protectoare?

Îi zări lângă bar pe Quinlan și pe locotenentul unu al acestuia și își croi drum într-acolo. Nimeni din această marină nu fusese lăsat deoparte. În afara celor care nu ar mai fi fost în stare să vină niciodată.

Lângă ușa de la intrare, Allenby privea lung siluetele ce se foiau și făcu o grimasă.

– Dumnezeule, ce dezmăț!

Fata își strecură mâna într-a lui și-l privi încremenită.

– Nu suntem obligați să rămânem. Dar Șeful s-ar simți ofensat dacă ne-am eschiva.

Locotenentul se uită la ea și o strânse de mână. Nu avea să știe niciodată și nu avea cum să-și închipuie ce făcuse pentru el.

Fusese o săptămână încântătoare; până și casa ei din Devon își pierduse acel aer amenințător. Probabil, fiindcă lipsise tatăl ei, care plecase la Londra.

Se plimbaseră ore în șir, indiferenți la vremea de-afară. Mama ei stătuse acasă și primise câteva vizite, unele la prânz, altele la cină. Însă pentru Allenby totul se petrecuse pe un alt plan. Unul magic. Descoperise că era capabil să doarmă noaptea, și doar o singură dată un coșmar îl făcuse să sară din somn în capul oaselor. Nu fusese vorba de detunătura încărcăturilor X-Craft-ului ce demolase nava germană de aprovizionare, ci de zdrăngănitul patetic al bicicletei pe acel drum neștiut din Jersey.

Fata venise în camera lui. Se părea că făcuse o gălăgie infernală, deși ea negase acest lucru. Timp de câteva minute neprețuite se strânseseră în brațe, ea ascunzându-și fața în părul lui, iar el lipindu-i trupul de-al său și, în ciuda a ceea ce își promisese, mângâind-o și simțind-o cum îi răspundea prin cămașa de noapte. Într-un târziu, intrase în cameră mama Joannei. Încă se mai întreba dacă nu cumva întârzierea acesteia fusese deliberată.

A doua zi, ultima, locotenentul se explicase, încercase să se scuze. Fata nu reușise să-l înfrunte așa cum o făcea acum.

– Nu știam că sunt în stare de asemenea sentimente, Dick. N-am fost niciodată cu un bărbat. Nu în felul acesta. Și totuși, am simțit...

El o îmbrățișă protector, disperat.

– Nici eu n-am mai fost cu vreo fată.

Părea atât de ușor, încât uimirea lui persista. Fără minciuni, fără laude de sine, pentru a-i impresiona pe cei mai prozaici.

– Te iubesc, Jo.

Ea îl sărută pe obraz.

– Te iubesc.

Cei doi nu remarcară expresia de pe fețele stewardului-șef și ajutorul său.

Primul fluieră în surdină și spuse:

– Ți-ar fi bună mie, nu, Fred?

O dată pătrunși în încăperea spațioasă, Allenby rosti iute:

– Uite-l pe tatăl tău!

Descoperi că o putea spune fără să-l deranjeze. Asta făcuse ea într-o săptămână pentru el.

Fata scrută încăperea şi zări silueta bătoasă, familiară, cu petlitele roşii la guler. Dintr-un anumit motiv, simţi o bruscă neliniste. Tatăl său vorbea cu amiralul din Plymouth.

– Au fost colegi de şcoală, zise Joanna, strângându-l puternic de mână.

Nimic nu trebuia să-i strice lui cheful. Cu atât mai puţin ceva legat de ea.

Camera era aşa cum şi-o amintea canadianul de-atunci de când, în disperare de cauză, îi telefonase prietena lui Dick Allenby.

În sobă nu ardea focul, dar Lynn dădu drumul unui radiator electric şi aranjă draperiile.

– Prietena ta n-a venit încă? întrebă Frazer, aruncând o privire spre camera de-alături. Probabil că o să apară dintr-o clipă într-alta, făcută ţăndări.

Lynn îşi aruncă pantofii din picioare şi se urcă pe canapea.

– Serveşte-te cu ceva de băut. Îl urmări deschizând bufetul. Şi eu aş fi fost făcută ţăndări, aşa cum delicat te-ai exprimat, dacă nu eram cu tine. Cu siguranţă că eşti conştient de asta!

Locotenentul îşi scoase vestonul şi se aşeză lângă ea, pătruns de apropierea acesteia şi de faptul că îl urmărea cu privirea. O singură mişcare, şi strica totul. Dacă va fi fost ceva de stricat. Poate că nevoia lui de a-i fi în preajmă punea pe planul doi atât precauţia, cât şi bunul-simţ.

– Cred că eşti obosit, rosti Lynn. Şi mâine ai de făcut un drum lung.

Urma să se sfârşească în curând. Fie îi cerea să plece, fie venea colega ei de cameră. Beată sau trează, nu mai conta.

Se răsuci puţin şi se uită la ea.

– Chiar că eşti minunată.

Ea ridică o mână.

– Uşurel, Keith! Nu sunt câtuşi de puţin minunată. Sunt doar o ex-secretară care a vrut ceva palpitant. Nu mi-a trecut deloc prin minte că mă voi implica în halul ăsta şi că voi fi atât de aspru rănită. Sunt cât se poate de banală, zău!

El o apucă de mână şi o ţinu ferm.

– Ştiu eu mai bine, Lynn. De-aia te place lumea. Simţi cum se înmuia sub privirea ei albastră. Şi din acelaşi motiv te iubesc şi eu.

Femeia încercă să-şi retragă mână, dar el insistă.

– Cred că am avut acest sentiment încă din prima zi, când te-am văzut în Portsmouth, dar tu erai atât de distrusă din pricina lui Paul, încât n-ai sesizat. Atunci m-am îndrăgostit. Şi nu am încetat niciodată să te iubesc, deşi mi-am închipuit că totul era zadarnic, fără ieşire.

– Văd că-i reţii numele. Îi urmări din priviri nesiguranţa. Iar eu pot să-l aud fără să mă doară. E atât de straniu!

Se sculă în picioare atât de brusc, încât el crezu că regreta deja cele spuse. Însă ea rosti:

– Cred c-am să iau şi eu ceva de băut. Îi făcu semn cu mâna să rămână pe loc. Nu. Lasă-mă pe mine! Am nevoie să chibzuiesc. Trecu prin dreptul radiatorului, doar în ciorapi, nefăcând nici un zgomot pe duşumeaua veche. Dacă nu eşti pregătit să pleci, o să mă duc să mă schimb, bine? Schiţă un zâmbet. Să mă schimb cu ceva mai comod, după cum ar spune Bette Davis.

Rămas singur, în lumina constantă a radiatorului, Frazer se întrebă ce avea să-i spună. Ştia că era important, chiar vital ca ea să-l înţeleagă cum trebuia. Afară, o maşină se opri lângă cabană şi se auzi trântindu-se o portieră. Mormăi. Pierduse momentul.

Se deschise cealaltă uşă şi Lynn se întoarse cu un pahar în mână. Un capot de un albastru-metalic o acoperea din cap până-n picioare; la lumina incandescentă a spirelor, acesta lucea ca şi părul ei. Doar chipul său imobil părea o mască încântătoare.

– Drăguţ, nu-i aşa? Mătase autentică. Şeful mi-a făcut rost de el într-una dintre escapadele sale în Africa de Nord.

Îşi puse ochelarii pe o măsuţă şi întinse braţele.

Frazer i le prinse şi o trase cu putere la piept.

– Cred că suntem pe cale să avem musafiri, zise canadianul de-abia recunoscându-şi propria-i voce.

Maşina demară şi trecu pe lângă cabană, pierzându-se tot mai departe şi lăsând încăperea din nou tăcută.

– Nu, răspunse ea încet. Jane nu vine în seara asta acasă.

El o privi lung, observând expresia din ochii ei; era ca o rugăminte, ca o îndrăzneală.

– I-am zis eu să nu vină, mă-nțelegi.

Se lăsă în jos lângă el și își ridică fața. Cu buzele ușor întredeschise, ca în acea noapte în care nu știuse nimic despre îngrijorarea lui, despre faptul că tânjea după ea.

Se sărutară, mai întâi cu blândețe, apoi cu lăcomie, rămânând amândoi derutați, chiar uluiți. Lynn își cuibări capul lângă umărul lui, în timp ce el îi desfăcu nasturii capotului cu meticulozitate. Îl privi, cu inima bătându-i puternic, cum îi săltă sânul cu degetele, cum i-l mângâie și i-l strânse, până ce abia își mai putu stăpâni dorința.

Pe urmă se ridicară și ea așteptă nemișcată ca acesta să-i dezgolească umerii. Mătasea alunecă pe podea.

Ea îl privi în ochi, iar el o luă în brațe și-i spuse:

– Te-am mai dus așa, Lynn.

Atunci când intrară în dormitor, femeia își trecu brațele pe după gâtul lui și se sărutară interminabil, până rămaseră cu răsuflarea întretăiată. O lăsă apoi pe pat și se duse să închidă lumina.

– Nu. Vreau să te văd. Fără ascunzișuri. Promite-mi: fără secrete, zise Lynn.

El își aruncă hainele pe unde nimeri și îngenunche pe pat lângă ea.

– Te iubesc. *Atât de mult.*

Lynn ridică brațele și-l prinse de umeri, cu degetele fierbinți pe pielea lui goală.

– N-am visat niciodată... Îi studie fiecare trăsătură a chipului. Doar ritmul în care-i tresăltau sânii stătea mărturie că dorința ei se îngemăna cu a lui. Adăugă: O, Keith, așa o fi fost să fie?

O mângâie pe sâni și simți cum sfârcurile se întăreau sub degetele sale. Buzele ei se umeziră de parcă și-ar fi pierdut controlul. Îngenunche cu multă blândețe deasupra ei, iar femeia își desfăcu picioarele, continuând să-i urmărească ochii cu privirea.

– Am știut că o să fii blând. Pur și simplu am știut. Apoi îl prinse de brațe și își îngropă unghiile în carnea lui. Murmură: Intră în mine, acum!

Chiar în clipa în care bărbatul se lăsă peste ea, Lynn icni:

– A trecut multă vreme. S-ar putea să mă doară. Dar nu te opri.

Keith o auzi gemând și-o văzu închizând ochii atunci când o străpunse. Dar trupul femeii se arcui ca să-l primească, să-l țină, să-l atragă în adâncuri, până când cei doi se contopiră.

16. Asfințit

Locotenent-comandorul John Goudie se sprijinea cu una dintre cizmele sale scâlciate pe ultima bară a gărduleţului aflat în pantă, cu vedere deasupra râului, şi supraveghea activitatea ce se defăşura dedesubt.

Prothero i se alătură şontâcăind. Arăta şi se simţea obosit. Flotila lui lucrase şi se instruise săptămâni şi luni de-a rândul, aşa încât unii dintre membrii echipajului, ca şi stafful operaţional, începuseră să creadă că ăsta era singurul lor scop.

Şeful se uită în jos, urmărind privirea celuilalt. Râul era burduşit cu nave. Şi când te gândeai că atunci când sosiseră ei la noul HQ îşi închipuiseră că locul era deja plin.

Câteva şalande de debarcare deversau soldaţi pe un ponton, sub controlul şi îndemnurile rostite pe un ton aspru de mai mulţi NCO[1]. Chiar şi de la această distanţă, lui Prothero i se părea că oamenii păreau lipsiţi de entuziasm şi ostili. Orice instruire avea şi ea o limită. Peste aceasta, vigilenţa ţi se tocea şi deveneai neglijent. Putea fi o boală fatală.

– O să li se facă îndată plinul, domnule, zise Goudie.

Urmări cele trei MGB-uri legănându-se împreună în spatele unei pâcle fine de vapori de petrol. Oamenii din echipajele lor,

[1] *Navy Commanding Officer* – ofiţer la comandă din Marina Regală (n. tr.).

îmbrăcaţi pestriţ, cu jerseuri, căciuli de lână şi cizme marinăreşti, arătau ca nişte piraţi. Pe mal şerpuiau parâmele. Locotenent-comandorul se uită la fiecare individ în parte. Dacă ar fi fost genul, Goudie ar fi trebuit să admită că se mândrea cu ei. Mândria nu era însă ceva după care să se dea în vânt.

Vasele îşi pierduseră chiar şi aspectul pe care li-l dăduse vopseaua proaspătă. Carenele ruginiseră şi aveau câteva scrijeliturі, semne ale unor tamponări neaşteptate prin beznă. Bărbatul ştia însă că instalaţiile de război, noile tunuri şi uriaşele motoare Packard, care ofereau patruzeci de noduri, în ciuda dotării cu unele echipamente suplimentare, funcţionau fără probleme.

Prothero revăzu în minte hărţile lui din Biroul Operaţiuni, săgeţile şi stelele strălucitoare, o aglomerare de armate nemaiîntâlnită într-o viaţă de om. Mai era însă Canalul. Acesta stopase o mulţime de duşmani ai Angliei. S-ar fi putut tot atât de bine să stopeze şi Operaţiunea Overlord, după cum reieşea din dosarele secrete.

Goudie privi profilul Şefului.

– Eu zic săptămâni, nu luni, domnule.

– E posibil, mormăi Prothero, atât cât putea el să fie de acord cu cineva.

Îl zări pe primul dintre marinari suind la ţărm, soios, istovit de-a binelea. Îşi cunoştea însă podoabele. Peste o oră, cam aşa, aceştia aveau să îngroaşe rândurile clienţilor în localurile din zonă, dichisiţi ca scoşi din cutie, cu costumele lor fercheşe şi cu însemnele lor aurii. Să înfrunte înţepăturile militarilor şi ale celor câţiva civili fără minte. „Din nou acasă, Jack?" Dar asta nu putea să mai continue mult.

Comandorul se duse cu gândul la ofiţerul secund Balfour. Cât se schimbase! Părea să lucreze peste program, dar nimic, niciodată, n-o călca pe nervi. Observase că, atunci când Frazer trecuse pe la HQ, chipurile să studieze planurile sau să obţină rapoartele Spionajului, cei doi se ţinuseră la distanţă. Şi totuşi, nu trebuia să fii un geniu ca să pricepi capacitatea lor de a se atinge şi de a se contopi chiar şi de la distanţă. Simţi crescând în el vechea invidie şi spuse:

– Se trimite o singură navă. Îl propun pe Frazer. Dar fără acte de eroism, se aude? Aruncă o privire spre Goudie. Ştia că

era ferm și că nu făcea concesii. Nu-mi pot permite să pierd un vas. Acum mai puțin ca oricând.

Celălalt se încruntă.

– Da' Forțele de Coastă ce au? Cu siguranță că se pot ocupa și ei de asta.

– Vor fi și ei implicați, bineînțeles.

Prothero își cernu cu grijă gândurile. Știa atât de multe, încât îi era totdeauna teamă să nu scape ceva.

– Ne-a trimis un mesaj secția de spionaj a amiralului. E vorba de un agent olandez. Trebuie să fie recuperat. Zări contrarierea de pe chipul lui Goudie. Nu există altă cale. Germanii au ferecat întreaga coastă.

Goudie dădu din cap, cu privirea pierdută.

– Bătrânul meu tărâm stigmatizat. Cârligul Olandei. Ei, asta-i...

– Tipul e important din cauza debarcării.

Locotenent-comandorul ridică din umeri.

– Nu toți sunt importanți?

– Hai, lasă naibii cinismul! Îți închipui că mie-mi face plăcere?

Goudie îl măsură cu o privire plată.

– *Dă* bine la imaginea SBS-ului dumneavoastră, domnule.

– Nu de data asta, lua-te-ar naiba să te ia! scăpără Prothero.

Cei doi rânjiră unul spre altul. Era ca o scenă veche, îndelung repetată.

– Frazer are temperamentul corespunzător, zise apoi Șeful. Nu e momentul pentru o atitudine de genul moarte-sau-glorie în stilul lui Archer.

– Și cu mine cum rămâne, domnule?

Prothero zâmbi.

– Ești prea prețios.

Îi zări pe Frazer și pe Allenby urcând poteca abruptă ce ducea la râu și trecând pe lângă sacii cu nisip care constituiau parapetul unor tunuri Bofors.

– Să nu spui nimic, John, rosti pe neașteptate șeful.

Goudie dibui după pipă. Nu era nevoie să i se atragă atenția.

Celălalt se îndepărtă.

– Ne vedem atunci la ședința de punere în temă.

Frazer și Allenby se opriră pe drum și se întoarseră să privească vasele.

– Oare o să ne dea și nouă câteva zile de pauză? Englezul știa că Goudie îi urmărea, însă nu-i păsa. De-acum, cred că am tras destul.

Frazer dădu afirmativ din cap.

– Tot ce se poate.

În timpul numeroaselor și uneori complicatelor exerciții făcute cu toată viteza, Allenby fusese de obicei primul care-i încurajase pe oameni atunci când treburile mergeau prost. Era parcă refăcut din temelii, atât de deosebit de bărbatul zdrobit care se întorsese după raidul din Insulele Normande.

Se gândi la viața lui nouă cu Lynn. Războiul și pericolele îi aruncaseră unul în brațele celuilalt, dar ieșise bine. Se întâlneau cât puteau de des. Dacă îndatoritoarea colegă de cameră a lui Lynn lipsea, ei făceau dragoste, stăteau de vorbă ore în șir, sau pur și simplu îmbrățișați și ciudat de mulțumiți, deși dorința nu era niciodată prea departe.

Allenby rosti șovăielnic:

– Ne logodim, Keith. Se îmbujoră sub privirea lui Frazer. Rămâne între noi, înțelegi?

Frazer îl smuci de mână.

– Șmecher afurisit ce ești! De ce nu mi-ai spus mai de mult?

Allenby zâmbi.

– Mereu îmi ia o veșnicie ca să fac ceva.

Canadianul îl bătu pe umăr.

– Nu de data asta, fir-ar să fie!

– Avem ceva de sărbătorit? îi întâmpină Goudie.

Frazer încuviință din cap.

– Faptul că ne-am întors teferi. Când vreți să-mi oferiți o luptă *adevărată*, vă stau la dispoziție.

Locotenent-comandorul surâse leneș.

– Mincinosule. Apoi adăugă: Se dă o vânzoleală. Ne va trebui doar vasul tău, se pare. Își reaminti cuvintele lui Prothero: „Fără eroisme." Așa că stai pe-aproape de bază. Pentru oameni, învoiri doar în zonă. Își mută privirea de la unul la celălalt. Ce, nu mai zâmbiți?

Se îndepărtă agale, lăsând în urmă fum de la pipă.

– Mă întreb ce-o însemna asta?! făcu Frazer, aruncându-i o căutătură prietenului său.

– Mă schimb și mă duc la HQ, spuse acesta.

Canadianul îl urmări cum se îndepărta în grabă.

– Transmite-i dragostea mea, Dick!

Asta păru să ajute într-un fel. Allenby se răsuci rânjind.

– Mai va, pe naiba!

Sublocotenentul Balfour și Ives intrară lelea pe poartă și Frazer le aduse la cunoștință vestea. Fiecare o primi diferit. Ives se așteptase la ea. Balfour era pornit să-și demonstreze calitățile, indiferent de situație. Sora lui n-avea să fie prea încântată.

Mai târziu, când Allenby, bărbierit și îmbrăcat cu cea mai bună manta a sa, intră în clădirea HQ-ului, o zări pe ofițerul secund Balfour cercetând un bloc-notes.

Femeia se întoarse instantaneu și locotenentul se gândi la mutra lui Frazer atunci când îi împărtășise secretul său. Le-o luase înainte, ei și lui Keith. Abia se putea stăpâni să nu chicotească, în ciuda veștii despre o nouă misiune. De data asta părea să fie una fără lucruri neprevăzute. Iar cei din echipă aveau să fie din nou împreună.

– Îmi pare bine că te văd, spuse ea, dar dintr-o dată se arătă nesigură.

Allenby avu senzația ciudată că pe el îl aștepta în mod special.

– Joanna a primit ordin de detașare, vorbi Lynn. Văzu descumpănirea lui. Doar în Plymouth, dar știu ce simte. Am dorit să te anunț chiar eu. E supărată. Mi-a povestit noutățile voastre. Vor rămâne secrete atât timp cât vei dori. Mă bucur imens pentru voi!

Locotenentul abia o auzi. Plymouth. Aveau să fie despărțiți tocmai când în suflet i se înfiripase speranța că o va vedea mai des. Gândurile îi sfredeliră mintea ca un fier înroșit în foc. S-ar fi putut să întâlnească pe altcineva; Plymouth era o bază navală mare, nu ca asta. Trebuia să fi sesizat atunci starea ei de spirit. *Au fost colegi de școală.* Deci își pusese în gând s-o țină pe fiică-sa departe de el.

– N-ai putut să împiedici acest lucru? întrebă Allenby, cu un aer jalnic.

Lynn îl luă de braț.

– Am încercat. A fost în zadar. Joanna e foarte pricepută în munca ei. La Plymouth au nevoie de acest gen de experiență. Nici ea nu credea ce spunea. Adăugă: Să fii drăguț cu Joanna. Te iubește foarte mult.

Allenby dădu aprobator din cap.

– Mulțam.

Se grăbi înspre birou, dar Lynn îi strigă din urmă:

– E-n camera pentru comunicări.

Pentru o clipă, privirile li se încrucișară. Aceasta era o încăpere de rezervă, unde se depozitau dosarele cu comunicări și care era folosită arareori.

Rămaseră strâns lipiți un moment lung, fără să scoată vreun cuvânt. Allenby o mângâia pe păr, conștient de fiecare secundă ce trecea.

– Ai aflat, spuse Joanna cu voce slabă.

– Da. Chiar acum. Închise ușa împingând-o cu piciorul. Încearcă să nu-ți faci griji în privința asta. În curând vom fi din nou împreună. Vorbi cu o însuflețire pe care nu și-o regăsea în suflet. Nu vreau să fii nefericită.

Joanna ridică privirea și ochii ei păreau înroșiți de plâns.

– Nu-i cinstit. Am nevoie să fiu aici. În caz că tu...

Allenby îi atinse fața.

– În caz că am nevoie de tine, asta ai vrut să spui? Asta o să se întâmple mereu.

Se duseră împreună la fereastră și se uitară lung afară, către râu. Pomii se acoperiseră de frunze și se vedea mai greu.

Toate amintirile reveniră în zbor în mintea locotenentului. Plimbările lor prin ploaie și prin vântul puternic. Primele zile însorite, când căutaseră un loc liniștit unde să stea de vorbă, să se atingă, să se înfioreze de fiecare nouă descoperire.

Acum se sfârșise. Puteau să treacă și luni până să se întâlnească iarăși. Iar când avea să se creeze cel de-al doilea front, el ar fi putut să fie ucis.

O strânse și mai tare.

– Nu vreau să te pierd.

Ea se lăsă pe spate în brațele lui și ochii îi străluciră brusc.

– N-ai să mă pierzi nicicând. Dacă te gândești la ceea ce cred eu, atunci încetează. Nu a existat nimeni. Nu doresc pe nimeni altcineva. Te iubesc. Își trecu brațele pe după gâtul lui și șopti cu intensitate: Am aflat de următoarea misiune. N-ar trebui să dureze mult, dragul meu. Apoi... Plecă fruntea și Allenby o simți tremurând. Apoi, vreau să plec cu tine. Vreau să mă iubești, înțelegi? Glasul îi era sugrumat și el bănui cu ce preț spusese ea acele lucruri. Oricum, în orice fel vei dori. După aceea, nimeni nu va mai reuși să ne despartă vreodată, insistă Joanna, îmbujorată la față, dar cu privirea neclintită.

– O vom face, draga mea Jo. O vom face.

Ea se retrase puțin și își aranjă cravata.

– Iar apoi, dacă dorești, anunțăm logodna noastră.

Afară, cu același bloc-notes alături, Lynn Balfour le auzi glasurile, amestecate cu râs și plâns. Se simțea profund mișcată, grație fericirii pe care și ea o descoperise și pe care putea s-o piardă atât de ușor.

Stăteau în jurul mesei și priveau fix harta. Aceasta fusese așezată în centrul camerei, cu o lampă orientată astfel încât lumina să cadă direct pe ea. Afară, dincolo de ferestrele cu obloane, era lumină. Zilele se lungeau, nopțile deveneau mai calde.

– După cum s-ar putea să știți, de-a lungul coastelor olandeză și belgiană sunt amarate platforme plutitoare de salvare, zise Goudie. Făcu semn către o fotografie neclară, care prezenta ceva asemănător cu un sas și explică: Atunci când pică în mare piloții, pot să se îndrepte către aceste plute. Înăuntru găsesc adăpost, dar nu cine știe ce altceva. Ele sunt inspectate de vedetele de salvare după fiecare raid aerian, doar pentru a constata dacă au prins pe cineva în plasă, de-al lor sau de-al nostru. O neobișnuită urmă de omenie, deși suspectez că la mijloc este mai mult prețul necesar pregătirii unor noi echipaje de zbor.

Frazer stătea aplecat peste masă. Când era vorba de stricat ceva, să-l fi lăsat pe Goudie. Părea incapabil să se stăpânească.

– Omul nostru va fi lăsat lângă una dintre aceste plute. Privirea comandorului se fixă asupra sublocotenentului. Cunoștințele tale de germană ar putea prinde bine.

Frazer se uită scurt la Allenby. Nici măcar nu asculta. Se afla la mulți kilometri depărtare.

– De ce nu trimit pe altcineva? întrebă canadianul.

– Ordin de sus. Doar îl culegeți și-ați plecat. Nu vă atingeți de vreun alt aviator, dacă mai sunt pe-acolo. S-ar putea duce de râpă tot aranjamentul în legătură cu salvările.

Frazer își consultă notesul. Urmau să plece în zori. Să refacă plinul la Felixstowe și să ia cu ei o escortă de la baza de-acolo. La ora aceea o să știe, probabil, dacă li se dădea drum liber sau se contramanda treaba.

– Dacă veți avea de-a face cu dușmanul, continuă Goudie, E-Boat-uri și așa mai departe, o tăiați dracului imediat, s-a-nțeles?

Canadianul zâmbi.

– Ați zis, fără acte de eroism.

Celălalt îl măsură rece cu privirea.

– Trebuie să vă întoarceți până la sfârșitul săptămânii. *Neapărat.*

Allenby i se alăturase lui Balfour și cei doi cercetau harta, fără să fi luat notă de cele spuse. Dar Frazer simți brusc fiori reci pe șira spinării. Întâlni încă o dată căutătura lui Goudie și pricepu că nu se înșelase. Se declanșa debarcarea. *Până la sfârșitul săptămânii.*

– Cristoase Atotputernic! rosti el încet.

Chipul lui Goudie se îmblânzi.

– O să afle El, o să prea afle!

Frazer se uită la ceilalți.

– Înșfăcați echipamentul și reveniți pe vas. Dacă vreunii dintre băieții veseli sunt luați de apă, mă anunțați mai întâi pe mine, nu bateți toba.

Îl conduse pe Allenby spre ieșire.

– Ești OK, Dick?

Acesta oftă.

– Când o să ne întoarcem, ea va fi plecată.

– Știu. Îmi pare al dracului de rău pentru voi amândoi.

– Ar fi cazul să trec pe la soră-mea, spuse Balfour.

– Execută ultimul ordin. Urcă la bord! zise Goudie. Ignoră privirea plouată a sublocotenentului și așteptă până ce se închise

ușa. Apoi continuă: E ea destul de dărâmată și fără să vă mai duceți pe-acolo. Își cercetă ceasul. Ia-o din loc! O să-ți aduc ordinele sigilate chiar eu, înainte de ridicarea ancorei.

Frazer trecu pe la Biroul Operațiuni, unde țăcănitul obișnuit al teleimprimatoarelor și al mașinilor de scris îl întâmpină cu un abandon zgomotos. Biroul pitulicii-intendent era gol, iar mașina de scris acoperită.

Canadianul făcu o grimasă. Nu era de mirare că Lynn se îngrozise la gândul unei noi iubiri, al unui nou atașament.

Femeia se afla în biroul ei, cu receptorul telefonului prins între bărbie și umăr, căutând printre niște hârtii. Îl zări și își tuguie buzele, trimițându-i un pupic.

– L-am găsit, domnule, răspunse ea apoi. Numărul treizeci și unu. E-n regulă, domnule?

Trânti receptorul în furcă și comentă:

– Moș prostănac și amărât. Îi era prea lene să caute. Se sculă iute în picioare și aproape că alergă spre el. N-am să mă port copilărește, Keith. Îi căută chipul cu privirea. Dar să ai grijă. De data asta, pentru mine. Pentru noi.

Frazer o strânse în brațe cu blândețe. Simțindu-i prin cămașă trupul suplu, rememorând fiecare descoperire, felul în care se dăruiseră fără rețineri, de parcă ar fi fost hărăziți unul altuia dintotdeauna.

– Mă voi întoarce, draga mea, n-ai teamă.

Ea privi adânc în ochii lui.

– Ai ghicit, nu-i așa?

– Păi, trebuia să se întâmple cât de curând. O strânse ceva mai tare. Șeful nu mi-ar ierta-o niciodată dacă am rata potul cel mare.

Lynn îi atinse buzele cu degetele, așa cum făcuse prima oară.

– Te iubesc, să știi. Undeva se auzi o sonerie și ea îi spuse pe un ton grăbit: Sărută-mă! Când își impuseră să se despartă, în silă, adăugă: Acum du-te. Mă voi gândi la tine. Mereu.

Se terminase. Frazer se pomeni afară, rezemat cu spatele de ușă. Mai multe perechi de ochi îl priveau pe deasupra mașinilor care lucrau de zor.

– Succes, domnule! zise una dintre fete.

– Mulțam.

Ieși stânjenit pe coridor. Trăia un sentiment pe care nu-l mai încercase înainte. Pe cât de descurajator, pe atât de palpitant. Nu era de mirare că Dick se schimbase.

Își luă șapca și plecă la încartiruire, să se schimbe în ținuta cerută pe mare. Se uită o dată înapoi, dar în sinea lui știa că ea n-avea să-l petreacă și nici să găsească o modalitate de a se vedea cu el până la ridicarea ancorei.

Pentru cei din jur, se va purta cât se poate de normal. Știa că, dacă va ceda acum, va fi înfrântă.

Se deschise o ușă și Prothero ieși pe coridor, pliind o pereche mică de ochelari, cu rame vechi de oțel.

– Să ai grijă de vas, Frazer.

Canadianul aprobă din cap. Nu-l văzuse niciodată pe marele bărbat purtând ochelari.

– Și de tine, bineînțeles, adăugă acesta vag.

Frazer își continuă drumul; gândurile îi zburau la Lynn. Nu-i ceruse nici măcar să aibă grijă de fratele ei mai mic, deși, pesemne, intenționase. Era prea profesionistă ca să facă asta și știa că el avea oricum destule pe cap.

Frazer i se alătură lui Allenby în cabina de cart aglomerată, situată pe teugă, chiar sub nivelul punții. Acum devenise și mai strâmtă decât atunci când fusese împărțită astfel încât să aibă loc și noul set radar. Pe punte se aflau puține lucruri care să denote actuala lor putere; doar un mic „borcan de gem", cocoțat în vârful unui trepied montat în spatele catargului. Goudie remarcase suspicios: „Sper să funcționeze mai bine decât arată."

Ca și în Med, prima parte a operațiunii mersese brici. Intraseră în Felixstowe la apus, făcuseră plinul și primiseră vizita unui ofițer de spionaj din stafful amiralului. Totul era o chestiune de încadrare în timpi, spusese acesta. Forțele germane împrejmuiseră coasta în întregime. Nu putea să treacă nimic fără încuviințarea corespunzătoare. Ghinionistul agent urma să fie lăsat în dreptul respectivei platforme plutitoare de către un remorcher situat pe drumul de la Flushing la Kiel, unde avea să preia un tren de barje. Pentru germani, transportul de coastă era vital, mai ales fiindcă forțele aeriene aliate bombardau dru-

murile şi căile ferate cu o regularitate obstinată. Dacă cei de la remorcher erau prinşi, aveau să plătească scump înainte de a li se permite să moară.

Frazer se întrebase adesea oare câţi astfel de bărbaţi şi femei curajoşi se găseau răspândiţi pe întinsul ţărilor aflate sub ocupaţie, riscându-şi viaţa, încercând să execute instrucţiunile primite prin staţiile de radio improvizate, în timp ce se rugau şi aşteptau debarcarea.

Era musai să iasă bine. Nu exista retragere, nu putea fi o a doua încercare. Totul sau nimic.

Canadianul descoperi că faptul de a fi trimis în astfel de misiuni îl ajuta într-un mod straniu. Dacă era capturat, cu oarecare noroc, urma să fie tratat ca prizonier de război. Dacă era ucis, atunci el reprezenta un sacrificiu infim în comparaţie cu apetitul nemăsurat al războiului.

Aceşti agenţi şi membri ai Rezistenţei nu aveau o astfel de acoperire. Nimeni nu i-ar fi învinuit dacă ar fi stat pasivi, fără să acţioneze, asemenea majorităţii concetăţenilor. Pentru ei era un război sălbatic, personal. După ce totul se va fi sfârşit, răzbunarea şi contraacuzaţiile aveau să fie pentru unii tot atât de cumplite.

Allenby rămase surd la scârţâitul şi zbârnăitul radarului şi scrută harta.

– Aş zice că de-acum într-o oră.

Frazer dădu aprobator din cap.

– Aşa cred. Ciocăni în hartă. Escorta noastră va fi cam pe-aici.

Trei canoniere mari şi un MTB pentru putere de foc suplimentară păstrau distanţa la babord.

Cei doi priviră de-a lungul draperiei negre şi lăsară ca aceasta să cadă peste radarul care clipea, luminând trăsăturile încordate ale lui Crocker, singurul lor operator. Acesta era un candidat care ratase avansarea la gradul de ofiţer, dar care părea să se fi adaptat la noua sa jucărie.

Allenby făcu un semn spre ecranul pe care scannerul găsise cele patru nave de escortă. Mici picuri strălucitoare, uşor de distins. Înainte, MGB-urile fuseseră oarbe, cu resurse umane care se modificaseră puţin într-o sută de ani.

Ieşiră pe punte şi aşteptară să-şi reacomodeze ochii după lumina pătrunzătoare de pe hartă.

Canadianul se uită la ceasul său fosforescent.

– Vrei să dai un tur al vasului, Dick? Să verifici poziţiile tunurilor şi să te asiguri că suntem camuflaţi cum trebuie?

Zări dinţii englezului, foarte albi prin întuneric. Ştia că nava fusese pregătită încă de când se ocupaseră poziţiile de luptă, dar trebuia să verifici şi totodată să-ţi faci de lucru.

Frazer se duse până pe grilajul de la teugă. Simţi pe buze gustul stropilor de apă. Acelaşi cu al lacrimilor ei.

Ives se afla la timonă, cu un planton în preajmă.

Pe fiecare parte laterală a punţii era montată câte o mitralieră nouă. Twin Vickers 0,303 cu tambur de muniţie în locul benzii, care putea deveni un real pericol pentru cine nu era cu băgare se seamă noaptea.

La una dintre ele fusese postat matelotul Weeks. Zâmbi. Băiat la toate. Pe dunetă, silueta lui Balfour se detaşă de lângă fişetul cu pavilioane şi înaintă legănat înspre el.

Avansau încet, numai cu motoarele laterale, însă tangajul şi ruliul erau considerabile, mai ales pentru Marea Nordului.

– Destul de calmă noaptea, domnule, şuşoti Balfour.

Puntea se înclină la tribord şi cei doi ofiţeri se atinseră unul de altul.

Tânărul rânji.

– Hopa! Mă scuzaţi, domnule.

Frazer privi marea la prora. Avea un sentiment ciudat. Ca şi cum ar fi fost parte integrantă a ei. O prelungire. Se scutură supărat, ca să revină la realitate. *N-o lua acum cu chestii morbide!*

– RAF-ul ar urma să arunce în noaptea asta nişte folie antiradar pe deasupra coastelor, zise el. O să-i deruteze şi pe-ai noştri, dar în perspectivă ar trebui să ne prindă bine.

Invenţii noi în toate privinţele, gândi Frazer. De le-ar fi avut la începuturi! Îngrozitoarea recoltă din Atlantic ar fi fost redusă la jumătate, dacă nu chiar evitată cu totul.

Era o noapte fără lună. Doar câteva stele strălucitoare, cu o lumină rece şi fragilă. Putea să vadă catargul bont alunecând blând în zigzag printre ele şi pavilionul fluturând pe vergă.

Îl auzi pe Ives cum îngâna ceva ca pentru sine. Intenționase să-l întrebe dacă, după avansarea lui ca subofițer, relațiile sale cu Sullivan se îmbunătățiseră sau dimpotrivă. Odată, pe când se aflau la HQ-ul de pe țărm, îl căutase pe Ives la încartiruirea acestuia, ca să vorbească despre noii membri ai echipajului. Timonierul nu aștepta vreo vizită și tocmai se bărbierea. Era dezbrăcat până la brâu, și Frazer înțelesese de ce nu se lua niciodată nimeni la harță cu el. La gât, pe același șnur pe care purta discul de identitate, mai avea o tăbliță.

Timonierul zărise căutătura canadianului și rostise de parcă s-ar fi apărat: „Ei bine, cine știe, domnule? Poate oi mai întâlni-o după ce s-o termina toată nebunia asta." Pesemne că luase discul de identitate al fetei atunci când o îngrijise. Devenea un război ciudat, se gândi Frazer.

Acum, Ives era doar o altă umbră, cu picioarele depărtate, cu ochii ațintiți pe busola întunecată, menținând vasul pe curs.

Dedesubt, maistrul Wright și cei doi fochiști ai săi se târau probabil prin lumea lor uleioasă, cu un ochi pe turometru. Noul telegrafist, „Blondie" Page, un tânăr cu o înfățișare dezarmant de inocentă, stătea desigur cu atenția trează, în eventualitatea rechemării la bază sau a anulării misiunii. S-o fi gândind oare la cel pe care-l înlocuia și la modul în care murise acela? În față, șeful de echipă, Sullivan, Bert pentru amicii săi, la tunul de un kilogram; unul dintre oamenii-cheie atunci când armele aveau să latre.

Allenby se întoarse.

– Totul e-n ordine, domnule.

Insistase ca în fața celorlalți să i se adreseze cu „domnule", indiferent de argumentația lui Frazer în legătură cu asta.

– Fiți pe fază!

Canadianul își duse la ochi binoclul de noapte și auzi atenționarea transmițându-se în șoaptă de-a lungul întregii nave. Își examină sentimentele. Nu era altceva decât un fel de amorțeală. Ca un cârcel.

Ives se aplecă pe deasupra spițelor, cu ochii licărindu-i slab în lumina busolei.

Ca de obicei, își compunea în minte încă una dintre scrisorile sale imaginare. O totală nebunie, despre care nu avea să-i vorbească niciodată cuiva. Dar adesea se ducea cu gândul la

Christiane, fata aceea înspăimântată. Era o prostie, n-avea cum să iasă nimic din chestia asta, și totuși...

Încercă din nou. *Draga mea Christiane... În noaptea asta virăm spre coastele Olandei. N-am mai fost acolo. N-am fost nicăieri până când nu m-am înrolat. Poate că după război...*

Deflagrația unei explozii păru să ridice carena în aer. Un fulger orbitor descoperi în fața ochilor marea și unul dintre vasele de escortă, departe la babord.

– *Cu toată viteza înainte!* strigă Frazer.

Se feri într-o parte, cu ochii pârjoliți de lumină. Urechile sale înregistrară vuietul cutremurător al navelor de escortă, ce se lansau și ele cu toată viteza, dar avea mintea încă zăpăcită de la explozia subită. Zări celălalt vas. Arăta ca un vechi trauler, cu coșul înalt și puntea demodată. Însă Goudie îl avertizase în privința acestor nave, din care germanii aveau cu zecile. Le echipaseră cu câteva tunuri de calibru greu și le făcuseră aproape invulnerabile, blindându-le cu niște straturi de plastic, despre care se zicea că era tot atât de dur ca betonul. Navigau sau pur și simplu pluteau încremenite ici-colo, de-a lungul coastei, așteptând vreun MTB ori vreo canonieră plecată după pradă. Aveau pescajul prea mic pentru a putea fi lovite cu torpile și țineau bine la tăvăleală.

Își închipuiseră probabil că MGB-ul era singur, dar, când șrapnelul explodase deasupra capetelor lor, văzuseră escorta. Un tun scuipă o lungă limbă portocalie și din nou un bubuit asurzitor păru să se producă chiar lângă ei. Însă MGB-ul prindea viteză, despicând apa obosită în două talazuri de spumă albă, ce țâșneau în diagonală față de traulerul înarmat.

Pe deasupra trecură trasoare și Frazer le văzu spintecând apa în cortine de stropi. Traulerul vira ca să aducă în joc un alt tun și își schimbase deja linia de ochire către navele de escortă. Canadianul zări proiectilele explodând periculos aproape de vasul conducător. O jerbă dezordonată de trasoare sfâșie, ca răspuns, marea, și scăpără în culoarea verde.

– Mult la babord!

Frazer simți carena rostogolindu-se, marea năvălind peste prora ca un grup de năluci înfuriate. Mai mult, tot mai mult. Pe lângă ei șuierară gloanțe sau scrâșniră aproape de pupă, în timp

ce navele de escortă treceau la atac. Canadianul încercă să-și țină binoclul de noapte la ochi, dar în zadar. Mișcarea era prea întețită. Arătă cu degetul dincolo de paravan.

– Acolo! Roșu patru-cinci!

Balfour, cu chipul aprins în strălucirea trasoarelor, strigă:

– O văd!

Plantonul comunică:

– W/T raportează că transmit, domnule!

Frazer rămase cu privirea pironită asupra plutei de salvare, care avea o formă ciudată, cu sasul în centru. Era vopsită strident în dungi albe și portocalii; alături de bubuitul și șuieratul salvelor de artilerie ce sfârtecau noaptea, făcea cu atât mai ireal totul.

Bărbatul socoti la repezeală. Se aflau la doar șaptesprezece kilometri de Rotterdam, cea mai apropiată bază de E-Boat-uri. Puteau să dea iama într-un răstimp de ordinul minutelor.

– Pregătiți-vă!

Traulerul îi ignora complet și se îndrepta în mod deliberat către navele de escortă; o spumă puternică se ridica de sub etamboul său gros.

Probabil, se gândi Frazer, își închipuiau că MGB-ul era o vedetă de salvare prinsă la mijloc în focul luptei. Nu avea timp acum să-și bată capul cu asta.

Auzi un cor de țipete și tocmai atunci se întoarse, văzând unul dintre MGB-urile de escortă cum exploda într-un evantai de flăcări. Celelalte continuau să se apropie ucigătoare. Trasoare, salve de tun, tot ce putea să tragă deschisese focul. Proiectilele răbufneau pe tot cuprinsul traulerului. Catargul radio al acestuia se făcuse deja nevăzut peste bord. Nu suficient de repede, gândi înnebunit Frazer.

– Un pic mai la tribord, monier, ordonă el. Încet înainte. Trecem de-a lungul ei.

Balfour se holba siderat la MGB-ul învăpăiat. Se lăsase de bot în jos, iar prora zdrențuită se înfipsese în apă, în timp ce elicele continuau să propulseze nava înainte. Poate că puntea era acum populată numai cu morți. Lumina se stinse instantaneu atunci când vasul se rostogoli pe-o parte și dispăru.

– Nu putem să luăm pe careva la bord? întrebă Balfour, cu un glas înghețat de spaimă.

– Nu fi tâmpit, la naiba! Frazer îl scutură de braț. Coboară și fii gata de abordaj. Dacă încearcă cineva să te împiedice – îi deschise subului tocul cu o smucitură –, atunci folosește asta!

Se urî din adâncul ființei sale pentru toate. Dar aici nu era vremea sau locul pentru maniere de salon.

Tânărul sări prin trâmba de apă ce se ridicase, urmat de un marinar înarmat. Nu se putea concentra, iar mintea i se crispa de la vuietul luptei. Totul era atât de incandescent, de sălbatic. Nu semăna cu nimic din ceea ce trăise până atunci ori la care se așteptase. Traulerul ardea, însă continua să tragă aproape fără întrerupere. MGB-urile se separaseră, pentru a dezbina puterea de foc a inamicului, în timp ce MTB-ul dădea târcoale ca un asasin, gata să se strecoare și să lanseze încărcăturile de adâncime în preajma dușmanului.

Balfour descinse pe nimerite prin sas, așteptându-se cumva la vreo împușcătură, și totuși cu pistolul în toc.

La lumina plăpândă a unei baterii, observă că în refugiul incomod ce se legăna nu se afla decât un om. Acesta era îmbrăcat cu un echipament de zbor botit de-al RAF-ului și purta o Mae West[1]. Arăta exact ca un aviator abandonat. Sublocotenentul găsi timp să se întrebe dacă germanii ar fi luat drept autentică deghizarea lui și l-ar fi trimis în vreun PoW Camp[2], sau dacă la interogatoriu ar fi aflat că, de fapt, pleca, nu venea.

– Cine ești? icni el.

Omul se grăbea deja către scară.

– *Redskin*[3], răspunse acesta.

Balfour rânji nesigur. Aproape că uitase parola.

Urcară amândoi prin sas și, după ce așteptară momentul prielnic, agentul, ținându-se de marinar, sări la bordul MGB-ului.

Un alt MGB trecu razant pe lângă ei, colorând marea cu verdele și roșul trasoarelor sale. Traulerul se oprise în sfârșit, dar tot mai riposta. Valul produs de MGB ridică pluta de salvare și o depărtă de marginea vasului. Balfour tocmai bâjbâia după ceva de care să se prindă, când golul dintre cele două structuri se mări și unda îl dărâmă, aruncându-l în mare cu răsuflarea tăiată.

---

[1] Vestă de salvare gonflabilă (n. tr.).

[2] *Prisoners of War Camp* - lagăr pentru prizonierii de război (n. tr.).

[3] Piele roșie (n. tr.).

Allenby lăsă binoclul să-i cadă pe piept.

– *E-Boat-uri! Exact la pupa!*

Frazer alergă pieziș.

– Despindere! urlă el!

Apoi îl zări pe tânăr zbuciumându-se prin apă. Dacă pornea motoarele acum, elicele l-ar fi făcut zob. Dacă aștepta... Țipă.

– Ridicați-l la bord!

E-Boat-urile (păreau să fie vreo șase) veneau cu toată viteza. Dar nu deschiseseră focul din cauza traulerului. O chestiune de câteva secunde, dar lui Balfour îi salvă viața. Îl traseră pe punte, șiroind și înecându-se, iar Frazer strigă:

– De urgență, cu toată viteza înainte! Mult la tribord!

Simți puntea cum sălta sub brusca izbucnire de forță. O încărcătură de adâncime, apoi o alta explodară chiar sub santina traulerului, făcându-l pe canadian să-și ferească privirea. Vasul începu să se scufunde imediat și Frazer zări oamenii aruncându-se în mare, unii dintre ei înotând chiar spre pluta de salvare goală.

– Coverta! *Ușurel!*

Îl auzi pe Ives, care înjură atunci când niște gloanțe rătăcite țiuiră pe deasupra punții.

Se încinse o luptă de uzură, însă rămase tot mai în urmă, la pupa. Vechii dușmani. Goudie s-ar fi simțit aici în apele lui.

Frazer avea senzația că încheieturile i se relaxau. Căută să-și controleze respirația. Navele lor de escortă câștigaseră azi, dar asta le costase scump. Și pentru ce? se întrebă el.

Balfour își târî picioarele până la teugă. Tremura cumplit. Dar era foarte tânăr și avea să depășească situația.

– Vă mulțumesc, domnule, că mi-ați salvat viața, rosti el cu vocea întretăiată.

Frazer rânji și știu că, probabil, sărise ușor de pe fix.

Nici o pierdere în oameni și nici o stricăciune. Făcea bine să fii chit.

– Cu plăcere, Alex, răspunse el cu putere și ridică fața spre stele. Iar acum către casă, flăcăii mei!

O vedetă a portului îi întâmpină în largul coastei, pe insula Wight, și pasagerul lor fu transbordat pe aceasta. Frazer își aminti mai târziu că nu mai scosese nici un cuvânt după schimbul de parolă cu Balfour. În noaptea următoare navigară încet

de-a lungul lui Carrick Roads, pe lângă radele aglomerate, cu șiruri dese de șalande de debarcare. O luară apoi pe râu în sus, până când le apărură în fața ochilor țiglelele verzi ale vechiului hotel.

– Strânge dispozitivul, Dick!

Canadianul studie locurile de amarare, figurile celor care-i așteptau, de pe celelalte două MGB-uri. Unii le făceau deja cu mâna. De pe un tanc de debarcare din apropiere se auziră câteva urale ironice.

Frazer se simțea ciudat de înflăcărat. O făcuse. Șterse parapetul cu mâna. Sub propria sa comandă.

Virară și se îndreptară către docul unde niște marinari așteptau să prindă parâmele. Atunci când ajunseră în dreptul lui și când odgoanele din față și din spate fură înnodate, canadianul ordonă:

– Stop mașina. Privi fețele celor din jur. Bine lucrat!

Un subofițer spilcuit, cu centură și ghetre albe, urcă primul la bord. Cineva îi strigă cu voce mucalită:

– Nu te apropia prea mult, meștere! Asta-i o navă de război.

PO-ul dădu de Frazer și-l salută.

– Îmi cer iertare, domnule, dar comandorul Prothero ar vrea să vă vadă imediat, și apoi să dați liber companiei.

Să-l pui pe Prothero să aibă răbdare. Sau să audă altul înaintea lui cum se petrecuseră lucrurile. Era marina *sa*, în definitiv.

Frazer urcă grăbit pe potecă, printre saluturi și zâmbete. Se simțea ca un învingător.

Prothero aștepta în birou, cu spatele spre soba goală. Canadianul se gândi că stătea de ceva vreme așa.

Șeful dădu mâna cu el și-l privi în tăcere.

– M-am gândit că ar fi mai bine să vină din partea ta, Frazer, rosti apoi încet.

Canadianul simți din nou același fior rece.

– Ce s-a-ntâmplat, domnule?

– Noaptea trecută a avut loc un raid aerian asupra portului Plymouth. Pitulicea-intendent Hazel a fost ucisă.

– Am să-i transmit cumva, domnule, spuse Frazer.

Își feri privirea într-o parte, cu ochii orbiți.

17. Numărătoare inversă

Frazer stătea întins pe spate și asculta vântul scâncind în jurul cabanei. Era după-amiază, și totuși încăperea părea întunecoasă, ca și cum s-ar fi apropiat asfințitul.

Lynn se sprijini în cot, mângâindu-l alene pe piept cu cealaltă mână.

– A fost atât de rău cum ți-ai închipuit? întrebă ea încet.

Frazer o cuprinse în brațe, atingând-o pe șira spinării.

– În anumite privințe a fost chiar mai rău. Revăzu în minte chipul palid al lui Allenby. Am crezut că o s-o ia razna de tot. Ți-amintești cum a fost data trecută? Era suficient pentru a dărâma pe oricine. L-am trimis pe Alex de pe vas. Mă așteptam... nici eu nu știu la ce. O strânse pe Lynn foarte aproape, așa încât sânii ei să-i atingă pielea. Apoi continuă: A zis ceva de genul: „Știam eu." Asta chiar că m-a zguduit.

Un oblon se lovi cu zgomot de perete.

– O să fie nevoiți să contramandeze debarcarea. Altfel, să se aștepte la un eșec total.

Mâna ei se mișcă încet pe pielea lui, atâtătoare, și totuși alinătoare.

– Nu cred s-o facă. Ajunge o amânare.

Frazer o privi pătrunzător, conștient de dragostea lor, dar și de o mare tristețe ce plana asupra cuplului.

– Te gândești mereu că tu vei fi cel care va muri, zise canadianul. Duci grija celor pe care-i lași în urmă. Dumnezeule, prin ce trebuie să treacă!

– Șeful i-a oferit șansa transferului, dar el a refuzat. Insistă să rămână cu tine. Într-un fel, îmi pare bine.

Locotenentul zâmbi.

– Dacă ar fi fost lăsat în plata Domnului, nu se știe ce s-ar fi întâmplat cu el. Ar fi putut să facă un act necugetat.

Se duse cu gândul la ordinele lor. Operațiunea Neptun, etapa navală a invaziei din Normandia, începuse deja, în ciuda vremii potrivnice. Aducea mai mult a ianuarie decât a iunie; chiar și râul era ca un cal nărăvaș și înspumat. Se spera ca trupele, înghesuite în șalandele lor de debarcare precum sardelele, să nu aibă prea mult rău de mare atunci când urmau să năvălească pe țărm.

Canadianul reflecta la evenimentele care-l așteptau, rămânând, totodată, foarte conștient de femeia de lângă el. Fiind navigator de atât timp, acum se putea detașa de fapte și de cifre, acceptând că o destinație era mai puțin importantă decât mijloacele prin care ajungeai la ea. Poate că greșea luându-l pe Allenby cu el. Dacă ceda, exista posibilitatea ca acesta să nu mai aibă cale de întoarcere. Alungă imediat gândul. Esențială era loialitatea, dar trebuia să vină din ambele părți. Ultimele cuvinte ale lui Allenby, înainte de a pleca la încartiruire, fuseseră: „Aveam de gând ca, în următoarea permisie, să cumpăr inelul de logodnă."

Frazer spuse:

– Dacă se întâmplă ceva...

Ea îi acoperi gura cu palma.

– Nu, te rog!

– Dar, dacă se întâmplă, să-i scrii mamei, da? Să-i spui cum a fost.

– Cum *este*. Îl studie cu gravitate. De câte ori am făcut dragoste în după-amiaza asta?

El zâmbi. Ochii ei erau foarte albaștri în lumina filtrată.

– De multe ori.

– Atunci, pur și simplu, gândește-te la asta. La noi. Întinse mâna și-l mângâie cu vârfurile degetelor. La asta.

Canadianul o sărută ușor.

– Știi că așa o să fac. Tu ești toată viața mea.

Lynn se întinse pe deasupra lui și luă ceasul de mână de pe măsuța de la capătul patului. Îl privi.

– Trebuie să pleci curând.

El o strânse mai aproape și femeia se lăsă în voia lui. O pipăia, îi mirosea trupul, îi simțea căldura.

– Știu.

– Încerc să înțeleg cum trebuie să fie, spuse ea. Cam ce simt și ce gândesc cei direct implicați, dincolo de grămada de săgeți și steluțe de pe harta Șefului.

– Tu caută să fii aici când mă-ntorc.

Simți mâna ei cuprinzându-l.

– Încă o dată, dragostea mea, zise Lynn cu gravitate. Îl încolăci cu picioarele. Of, scumpa mea iubire, să ai grijă!

Mai târziu, merseră pe poteca ce ducea la râu și priviră în vale, la cele trei MGB-uri. Părea că majoritatea celorlalte vase plecaseră. Se îndreptau, fiecare în ritmul său propriu, către uriașa bulboană de nave care avea să se adune în Canal, la sud de insula Wight, înainte de a lua poziții pentru asaltul final. Locul de întâlnire era poreclit Piccadilly. Pe un întuneric beznă, cu nave de toate clasele și dimensiunile angrenate în acțiune, era foarte indicat pentru testarea la întreaga capacitate a exercițiilor și a manevrelor învățate.

Prothero dăduse micii forțe navale numele de cod *Jupiter Two*. Urmau să navigheze în fața flotei de debarcare și să intercepteze niște transportoare de coastă care fuseseră raportate că se îndreptau spre vest, către Rotterdam. Umbla vorba că fiecare transportor ducea câte doi *German Beavers*[1], niște submarine de două persoane, pe care inamicul le testase în secret, în Marea Neagră și în Marea Baltică. Dacă ar fi pătruns prin flota de debarcare, cu rândurile ei strânse, fixate cu știfturi, ar fi fost greu de detectat. Efectul asupra șalandelor putea fi dezastruos, iar orice întârziere i-ar fi permis inamicului să-și mute Panzerele pe capetele de pod, care, în acest caz, ar fi devenit vizibile chiar și pentru un orb.

Frazer suspecta faptul că agentul pe care-l săltaseră de pe pluta de salvare avea mult de-a face cu treaba asta.

[1] Castori germani (n. tr.).

Lynn îl luă de mână.

– Mi-aș fi dorit să nu fi fost la curent cu misiunea asta.

– Știu.

El o prinse la rândul lui, simțindu-i pielea ca de gheață.

Nici unul dintre ei nu făcu aluzie la adevăratul ghimpe. Micul convoi de transportoare era capabil să se miște aproape de țărm. Aveau o escortă de vedete rapide, fiecare de vreo douăzeci de metri lungime, puternic înarmate pentru gabaritul lor. În plus, bateriile de coastă urmau să le acopere fiecare kilometru de drum.

Se impunea o acțiune de noapte. Rapidă și eficientă. Pentru asta fuseseră creați. Acum, nu mai conta cu ce preț.

Canadianul îl zări pe Goudie pe mal, sporovăind cu Archer și cu Kellett, ceilalți doi căpitani. Fiecare navă fusese burdușită cu încărcături de adâncime suplimentare și cu muniții, în detrimentul combustibilului. Era evident că aceia care întocmiseră planurile se gândiseră și la varianta unei călătorii fără întoarcere.

Frazer studie vasul și își aminti elanul pe care-l simțise atunci când reveniseră aici, degringolada la aflarea veștii lui Prothero. Trebuia să plece.

– Nu mă aștepta, zise el. Fără cuvinte de bun-rămas, Lynn.

Îi ridică bărbia cu degetele și o sărută foarte delicat.

Ea îi scutură cu mâna ceva de pe veston.

– Dar pot să te *simt*.

Se trase înapoi. Deși nu pronunța nici un cuvânt, gura ei rostea: „Te iubesc." Pe urmă, se răsuci pe călcâie și se îndreptă către intrarea HQ-ului, fără să privească peste umăr. Însă, o dată ușa închisă, canadianul avu senzația că ea îl urmărea cu privirea.

Duse mâna la cozoroc și spuse încet:

– Și eu pe tine.

Frazer păși la bordul navei și văzu că numărul de înmatriculare 193 fusese retușat prăspăt cu vopsea, pentru a acoperi cicatricea lăsată de grăuntele ce loviseră aripa. Chiar și pavilionul alb, încremenit în bătaia vântului, de parcă ar fi fost de metal, era nou.

Ives, care aștepta împreună cu detașamentul de întâmpinare, salută și rânji:

– Trebuie făcut ca la carte, ei, domnule?

O șalupă se desprinse din cealaltă parte a navei și Frazer observă că era vasul de poștă, cu echipajul lui de pitulici. Ultimele scrisori către mame, soții și iubite. Dacă te luai după vârsta echipajului, atunci majoritatea erau către mame, gândi el abătut.

Goudie se dovedea a fi în plină formă.

– Am vorbit cu ceilalți. Fiecare vas a primit fotografii și schițe pentru studiu, așa că nu vă apucați să vă ștergeți la fund cu ele, pricepeți?

Frazer se uită la el. Avea să fie ultima oară când își mai vorbeau, până după debarcare. Poate până în veci.

– Floare la ureche! răspunse canadianul și întinse mâna. Cine se întoarce ultimul face cinste.

Goudie i-o strânse, după care, în mod surprinzător, salută.

– Stai cu capul la cutie!

Pentru a nu da ocazia să-i tremure vocea, locotenent-comandorul traversă și se îndreptă către 195, vasul lui Kellett, unde urma să preia comanda generală.

Frazer îl zări pe Allenby așteptând împreună cu Balfour.

– Suntem gata de drum, domnule.

Locotenentul arăta ca dracul, iar hotărârea lui neclintită și mută îl făcea să pară și mai dezastruos.

Allenby era bucuros să plece și să întreprindă orice, numai să scape de privirile și de compasiunea celorlalți.

Când vasul de poștă trăsese lângă ei, îndurase ceva asemănător unei torturi. Cârmaciul coborâse bocănind în cabina de cart și întrebase: „Vreo scrisoare, domnule?"

Locotenentul se uitase țintă la ea, apoi la ancora albastră de pe mânecă. O pitulice-intendent ca și Joanna, și totuși alta.

Așternuse pe hârtie o scrisoare confuză, pentru părinții lui. Era zadarnic. Mama sa nu ar fi înțeles. Și-ar fi pus propria-i familie înainte de toate. Parcă o și auzea: „Nu-i nimic, Dick."

Făcuse scrisoarea ghemotoc și scuturase din cap. Fata zăbovise pe trepte. Asemenea celorlalți de la bază, știa despre el și Joanna. Cât ar fi fost de secret, acesta nu era un serviciu obișnuit, se aflau ca într-o familie. Atunci când Prothero trimisese o echipă de oameni-broască pentru a fi lăsați în lungul coastei ocupate de inamic, cu scopul de a căuta și examina sis-

temul de apărare antitanc, nici unul dintre ei nu se mai întorsese. Nu se vorbise nimic, dar asta nu împiedicase *familia* să resimtă propria-i jale.

Cârmaciul spusese: „Ne pare rău tuturor, domnule. Era o fată încântătoare."

Allenby se uită lung la marinarii care desfăceau parâmele de amarare. *Era. Era. Era.* Cuvântul îi bubuia în minte ca un baros.

Ives i se adresă stingherit prietenului său, ERA-ul:

– O să se aleagă praful de el, dacă nu stă cu capul la treaba pe care o are de făcut.

Maistrul Wright, cel mai bătrân de pe vas, singurul veteran dintre toți douăzeci și nouă, îi răspunse cu tristețe:

– Pe dinăuntru e deja mort, dacă vrei părerea mea.

Frazer dădu ocol micii punți. Ridică privirea și zări șirul de fețe de-a lungul gardului de protecție al vechiului hotel.

Prothero, inginerul ofițer, câteva pitulici, poate chiar și căpitanul Heywood.

Atât de multe voise să-i spună lui Lynn. Niciodată nu era destul timp, iar cuvintele îi scăpau mereu atunci când avea acută nevoie de ele. Se întoarse cu spatele. Văzu clipind una dintre luminile navei conducătoare și un nor de vapori ieși pe țevile ei de eșapament după ce porniră marile Packarduri. Frazer își îndesă bine șapca peste părul dezordonat.

– I-am dat drumul. Le zâmbi lui Ives și celorlalți de lângă punte. Încă o dată.

Râul se înfioră de vuietul amestecat al motoarelor. Unul câte unul, micul grup se îndepărtă leneș de locul de amarare, pentru a se alinia în spatele conducătoarei lor.

Frazer făcu un semn cu mâna înspre clădirea HQ-ului. Îi răspunseră cu toții. Canadianul zâmbi. Lynn știa probabil că zâmbetul era numai pentru ea.

O dată cu lăsarea întunericului, cele trei MGB-uri pătrunseseră adânc în Canalul Mânecii și virau spre est. Atmosfera de pe vasul lui Frazer părea relaxată. Canadianul sesizase că așa se întâmpla adesea, înaintea câte unui asalt final. În curând, avea să fie întuneric beznă, și totuși încerca senzația

că apele Canalului erau pline de nave. Urmau să se furişeze până la locul de întâlnire, căutând să nu se ciocnească între ele şi să nu-şi trădeze poziţiile atunci când vor fi răspunzând la somaţiile patrulelor circumspecte.

O dată sau de două ori auziră nişte explozii înfundate, foarte îndepărtate. Frazer se întoarse către Allenby şi locotenentul vorbi fără nici o inflexiune în glas:

– Asta cere curaj. Draghează mine pe întuneric.

Trecuseră pe lângă câteva dragoare, unele noi, altele traulere de pescuit convertit. Pesemne că lui Allenby îi zburase gândul, amintindu-şi cum şirul evenimentelor începuse cu dragarea minelor.

Primiră o comunicare scurtă de la Amiralitate. Convoiul duşman se afla pe drum şi se încadra în timp. Destinaţia era Le Havre. Cel mai rău loc pentru un cuib de submarine de buzunar, din punctul de vedere al invadatorilor aliaţi.

Frazer se duse la cabina de cart, îşi studie calculele şi le compară cu datele celor de la Spionaj. Urma să intercepteze convoiul pe la trei dimineaţa, la nord-est de Dieppe. Numele îi amintea de acel raid scump plătit, în care muriseră sau fuseseră capturaţi atât de mulţi canadieni. Lumea încă mai resimţea gustul amar al acelui eşec.

Se întoarse pe punte, bucuros de a se afla iarăşi în loc deschis.

– Cer permisiunea să fiu înlocuit la timonă, domnule, spuse Ives.

Canadianul încuviinţă din cap.

– Se acordă. Nu lipsi prea mult. Ne vom apropia de momentul ocupării poziţiilor de luptă cam peste cincisprezece minute.

Ives îşi croi drum către scară şi cineva îi strigă:

– Te duci să-ţi pui pantalonii ăia maro, 'monier?

Parcă era vocea lui Sullivan, dar subofiţerul o ignoră.

Cadetul care preluase timona rosti, mândru de el:

– Tocmai m-am prins de ceva, domnule. Dacă aduni cifrele acestui vas, obţii numărul treisprezece.

– Asta-mi mai lipsea, i-o tăie scurt Frazer.

Allenby lăsă în jos binoclul de noapte.

– De la vasul conducător, domnule, să formăm şirul unii lângă alţii.

În timp ce aşteptau semnalul, Ives trecu pe lângă ei şi reveni la timonă.

Frazer sesiză că, în decurs de câteva zeci de secunde, acesta îşi pusese cel mai bun veston de oraş, cu însemnele aurite şi cu toate celelalte. Îşi aminti ce zisese Ives înainte de plecare: „Trebuie s-o facem ca la carte."

Allenby îşi concentră privirea.

– Executarea!

Cu un minimum de tărăboi, cele două vase se desprinseră din şirul în care înaintau şi veniră în dreptul navei ofiţerului superior, la distanţă de-o parâmă. Exact cât trebuia.

Frazer se pomeni ascultând motoarele. Ţinute în frâu, la ralanti. Totdeauna îl făceau să stea la îndoială, să se gândească dacă nu se oprise cumva vreunul.

– Trimiteţi vorbă: toată lumea pe poziţiile de luptă!

Canadianul auzi bocănitul uşor al pantofilor şi al cizmelor de cauciuc.

Oare convoiul avea să fie la locul de întâlnire?

De ce se obosea să-şi mai pună întrebarea? Convoaiele nu se puteau deplasa decât pe timpul nopţii, din cauza avioanelor de luptă, care dădeau târcoale. Chiar şi aşa, îşi asumau un risc intrând în Canalul îngust.

Îşi răspundea propriei sale întrebări? Undeva în adâncul sufletului spera în nereuşita stabilirii contactului. Pentru prima dată lua cu adevărat în considerare varianta morţii. Să fii ucis. Nu era nevoie să caute prea mult pentru a-şi motiva atitudinea.

– O navă pe aproape, domnule.

– Coboară la pupa, Dick. Încercă să-i distingă trăsăturile prin întuneric. Ştii care-i mersu'.

– Sper să fie în ordine, răspunse englezul, pe un ton aparent nepăsător.

– Vasul conducător se opreşte, domnule, anunţă plantonul.

Frazer se aplecă într-acolo.

– Stop maşina!

Goudie ştia probabil mai bine ca oricine. În tăcerea bruscă, vasul rulă, luat de curent în mod supărător, iar zgomotele mării

se insinuară ca niște venetice. Un palan se izbi de catarg, ceva se rostogoli pe punte și un marinar nevăzut îl înșfăcă imediat.

Ives simți timona trăgând într-o parte, în timp ce pluteau fără viață în derivă. I se păru că putea adulmeca pământul. În definitiv, acesta era doar la câțiva kilometri. Nici un proiectil-stea, nici o somație subită. Poate că germanii anticipau o invazie; poate că știau deja și pândeau la capetele de pod. Cu siguranță că nu se așteptau la o asemenea aventurare nebunească.

La fel o vedea și el. Îl auzi pe Balfour mutându-și greutatea de pe un picior pe celălalt și se întrebă cum avea să facă față acesta situației. Era bucuros că nu-i putea vedea ochii. Albaștri, ca ai soră-sii.

Destul de curios, dar tânărul le descoperi primul.

– Motoare, domnule! Arătă vag cu degetul pe deasupra parapetului. Prora babord, cred!

Frazer le percepu și el, și se aplecă să privească busola. Nord-est. Aproape de țărm. Atât cât îndrăzneau de aproape. Ei trebuie să fi fost. Simți că îi tremurau mâinile. Supărat, și le vârî în buzunare.

Spera că le auziseră cu toții. Nu puteau folosi vreo lumină sau R/T. S-ar fi dus treaba de râpă.

Se străduí să rămână nemișcat și să asculte.

Vrum-vrum-vrum. Duduit de motoare Diesel mari, germane. Ca ale bacului Siebel. Miji ochii pentru a se concentra și a-și aminti ordinele lui Goudie. Convoiul avea să plutească în șir indian. N-ar fi riscat o formație mai răspândită în aceste ape strâmte, chiar dacă erau la adăpost de câmpurile de mine.

– Fiți gata! comandă Frazer, cu o voce parcă străină.

Îl auzi pe Ives dregându-și glasul cu grijă, cum ar face un om în biserică, între două imnuri.

– Urmăriți vasul lui Goudie.

Ușor de spus, greu de făcut. Nava acestuia se depărtase destul de bine, luată de vreun curent parșiv, și se afla la marginea câmpului vizual.

Ne-ar fi prins bine Quinlan în clipa asta, se gândi canadianul. Omul putea să precizeze numărul și dimensiunea vaselor doar ascultând zgomotul motoarelor. Se întrebă dacă sub-

marinele germane de buzunar aveau echipajele la bord. Sau torpilele montate. Cum fiecare ducea câte două, ar fi putut să se declanșeze o explozie pe cinste.

– A pornit, domnule!

– Cu toată viteza înainte! *Pe ei!* strigă Frazer.

Celelalte două nave își făcură imediat remarcată prezența prin valurile ridicate de etrave și prin apa aruncată în urmă, în timp ce virau pentru a-și reocupa pozițiile.

– Babord cinșpe. Vira nor'-nor'-est! ordonă Frazer.

Măcar de-ar fi avut naibii o giroscopică.

Dar Ives pusese stăpânire pe ea, și nava zorea pe apă de parcă ar fi plutit. Celelalte două MGB-uri se făcură nevăzute în stropii ridicați de nava lui Frazer, care continua să vireze către locul unde ar fi trebuit să fie spatele convoiului. Își mușcă buzele la imaginea dungilor strălucitoare ale trasoarelor ce străbătură marea, îngemănate mortal cu reflexiile lor din apă. Apoi intră în acțiune un tun de calibru mai mare, iar după câteva clipe explodă un proiectil-stea, asemenea unui fulg de zăpadă orbitor.

Vasul se repezi pe deasupra unor valuri abrupte și Frazer își încleștă mâinile pe balustrada de sub paravan. Zări carenele întunecate ale transportoarelor. Păreau să fie în număr de trei. Apa se învolbură între ele și canadianul presupuse că escorta lor, pe față, lua poziții de apărare. Sau de atac.

– *Deschideți focul!*

Puntea se cutremură atunci când tunul de un kilogram și Oerlikonurile duble de la pupa se alăturară vacarmului. Frazer văzu toate tunurile de pe celelalte nave intrând și ele în acțiune. Proiectilul-stea s-ar fi putut să-l coste scump pe inamic.

– Mult la tribord!

Frazer se ținu strâns, în vreme ce epava unei balize se ivi în întuneric și trecu razant cu babordul lor.

Ives redresă vasul pe curs. Pe chip i se întipărise o hotărâre cruntă. Între timp, marea era traversată în lung și în lat de trasoare și de proiectile de tun în plină explozie.

Canadianul îl auzi pe Weeks strigând:

– Sosește cavaleria!

După care mitraliera sa Vickers, cu țeavă dublă, se trezi la viață hămăind. Două vedete joase dintre transportoare izbucniră în flăcări, prinse o clipă în rafalele rătăcitoare.

Celelalte două MGB-uri dispărură atunci când Frazer își conduse vasul pe după pupa transportorului din spate, iar Oerlikonurile scoteau scântei livide și semănau ravagii pe mare.

Allenby nu avea nevoie de semnal. Câteva momente mai târziu, țâșniră două coloane albe de apă, cu zgomotul unei tobe gigantice. Pesemne că explodaseră încărcăturile exact când atinseseră fundul. Lovit de moarte, transportorul scăpă de sub control și vira. O scurtă schimbare de cârmă, și englezul lansă alte două încărcături spre partea laterală a navei, atât de aproape, încât putură să simtă căldura pârjolitoare a suflului. Zăriră chipuri palide, ca de ceară, pe care tunurile la măturară imediat cu un răpăit.

– Le-am făcut-o! strigă Balfour.

Întoarseră aproape în loc și se năpustiră pe lângă prora canarisită a transportorului, tocmai la timp ca să vadă unul dintre MGB-uri angajat într-un duel cu două vedete rapide. Una era deja în flăcări, iar cealaltă devastată de la un cap la altul. În același moment, cel de-al treilea MGB își lăsă încărcăturile în apropierea transportorului din față.

O trâmbă înaltă de apă se ridică până la cer, la mai puțin de douăzeci de metri de ei, și Frazer își imagină câteva secunde că încărcăturile de adâncime ale cuiva greșiseră ținta. Apoi auzi un șuierat înfundat, și o altă coloană de stropi se revărsă în calea lor.

Bateria de coastă. Trăgea sălbatic și probabil la întâmplare, în confuzia generală care se produsese. E-Boat-urile aveau să atace dinspre nord-est. Nu putea să mai dureze prea mult până atunci.

MGB-urile virară crâncen, cu motoarele scrâșnind, și se repliară pentru un nou atac. Oamenii țipau unii la alții prin fum. Se montau încărcătoare noi, cu clinchete metalice, la magazii. Tuburile goale erau împinse cu picioarele la o parte.

Transportorul din față și cel pe care Frazer îl placase de la spate scăpaseră de sub control și se canariseau. S-ar fi putut să se scufunde în apele nu prea adânci, dar acum n-ar mai fi avut

cum să rămână invizibile din aer. RAF-ul urma să preia acțiunile de salvare.

Mai rămăsese doar un transportor. În pâlpâirea strălucitoare a rafalelor, Frazer zări un MGB spintecând apa și tăind o brazdă albă în calea sa de atac. Un obuz explodă în apropiere și canadianul văzu foarte clar numărul navei: 194. Era Archer.

– Ceva nu-i în regulă! strigă Ives.

Frazer privi țintă și observă siluetele micuțe ce săreau pe partea laterală a transportorului și se răspândeau în toate direcțiile. Abandonau vasul fără să aștepte lupta. Unii dintre fireticii înotători fură înghițiți de apă sub chila lui Archer sau de elicele învârtejite, înainte de a se dumeri ce se întâmplase.

Frazer auzi vocea aspră și furioasă a lui Goudie în difuzorul R/T. Acum, precauția nu-și mai avea rostul. Era de parcă s-ar fi aflat în mijlocul lor.

Balfour icni atunci când locotenent-comandorul urlă:

– Feriți! E cel cu explozibilul!

Dar vacarmul obuzelor de tun ce explodau pe tot cuprinsul carenei transportorului acoperise mai mult ca sigur avertismentul.

– Mult la babord! țipă Frazer.

Puntea se răsturnă și marea se revărsă dintr-o parte ca printr-un jgheab. Nu era de mirare că zburară ca niște baloturi aruncate.

Apoi se produse explozia. Bubui și reverberă de-a lungul coastei, de parcă nu avea de gând să se mai oprească vreodată. Transportorul se dezintegră într-o singură coloană de foc. Părea să dureze la nesfârșit, și totuși Frazer știa că era doar o chestiune de secunde. Rămășițele deflagrației împânziră întreaga zonă. O bucată de placă metalică, de dimensiunea unei uși, se prăbuși pe dunetă, ratându-l la câțiva centimetri pe Allenby.

Frazer văzu jumătatea dinapoi a navei lui Archer detașându-se din ruinele arzânde și dispărând, cu elicele ce continuau să se rotească, spre fundul mării.

Bateria de coastă profită de focurile declanșate ca să-și regleze tirul, iar obuzele începură să cadă des și cu repeziciune între cele două MGB-uri supraviețuitoare.

– Goudie se oprește, domnule! sună frenetic glasul lui Balfour.

Celălalt MGB lua apă, pierzând tot mai mult din viteză. Fusese lovit probabil de schijele obuzelor. În scânteierea tirurilor, canadianul îl zări pe Goudie pe punte, împreună cu Kellett, căpitanul, care, vizibil rănit, se ţinea de locotenent-comandor.

– Îi luăm la bord! strigă Frazer. Fiţi gata să trecem pe lângă ei!

Se apropiară încet unii de alţii, în timp ce bubuitul tunurilor de coastă se amesteca printre ţipetele răniţilor de pe vasul care se scufunda. În mijlocul celor întâmplate, Frazer înţelese însă că îşi atinseseră scopul propus. Îi venea să râdă, să chiuie; era totul atât de nebunesc, de imposibil.

Auzi un şuierat scurt, curmat brusc, şi apoi simţi izbitura cutremurătoare a unei explozii. Aceasta îl aruncă într-o parte a punţii şi Frazer rămase cu ochii holbaţi la spectacolul halucinant, oferit de tunul de un kilogram făcut ţăndări, cu rămăşiţele lui Sullivan atârnând de ele, ca nişte hălci într-o măcelărie.

Canadianul încercă să priceapă ce se petrecuse. Dacă n-ar fi fost tunul de un kilogram, acest ultim obuz ar fi lovit în plin fragila lor cocă. Atunci s-ar fi sfârşit. Nu putea să judece clar; îl văzu pe Balfour că se zgâia la el, cu o expresie oripilată, şi simţi pentru prima oară durerea. Două aşchii ascuţite, încinse până la roşu, îi sfredeleau tot mai adânc şoldul şi umărul, până când îşi dădu seama că avea să ţipe. Îl auzi foarte slab pe Ives cerându-i cuiva să preia timona şi-l simţi susţinându-l până la marginea punţii, în timp ce Allenby se repezea de la pupa.

Celălalt vas se afla în dreptul lor, şi ambele străluceau roşietice în lumina reflectată a focurilor.

Allenby îl apucă pe Balfour de braţ şi-l scutură violent.

– Du-te acolo jos si ajută-i! Îl mai scuturã o dată. De-asta te-ai înrolat, adu-ţi aminte!

Îl împinse până la scară, după care se aplecă atunci când un alt obuz explodă în capătul opus al navei lui Goudie. Frazer înregistră totul, deşi durerea îl împiedica să vorbească, ba chiar să şi respire.

Goudie se profilă pe fundalul flăcărilor, zbierând:

– *Am făcut-o!* Pe toţi dracii, *am făcut-o*!

Apoi urmă deflagraţia dintr-o parte şi ploaia mortală de schije.

Când Frazer se uită din nou, celălat vas se scufunda rapid. Goudie stătea încă proţăpit într-un colţ al punţii, dar fără cap.

Allenby duse mâinile pâlnie la gură.

– Daţi-vă din faţă! Maşinile jumătate înainte!

Îl apucă pe omul de la cârmă de încheietură, atât de tare, încât acesta sări în lături, de parcă ar fi fost lovit. Continuă să se holbeze la cadavrul fără cap al lui Goudie, scârbos, aflat chiar în dreptul său.

– Mult la tribord! Fără să se mai ferească, privi cum un alt proiectil explodă într-un nor de fum. Vira nord-vest!

Auzi dedesubt pompele. Erau şifonate rău, însă mai funcţionau.

Frazer simţi degetele puternice ale lui Ives sfâşiindu-i vestonul şi cămaşa. Gemu puternic în clipa în care acesta îi aşeză două meşe pe răni.

– Până acum nu e nimic rupt, din câte văd eu, zise Ives. Se uită la omul de la timonă şi mârâi: Fii atent, maistre! Că dai naibii prin toate gropile!

Allenby îl urmări pe subofiţer întinzându-l pe canadian pe punte şi punându-i sub şold un şomoiog făcut din nişte pavilioane, ca să i-l imobilizeze.

Vuietul obuzelor încetase şi nu mai auzeau decât zumzetul continuu al avioanelor, trecând într-o nesfârşită procesiune pe deasupra capetelor lor.

La primii zori, marea n-avea să rămână multă vreme netulburată.

– Ptiu, ia te uită! spuse timonierul, cu vocea neobişnuit de emoţionată.

Frazer scrâşni din dinţi de durere când îl ridicară la locul pe care-l ocupase de la început. Sângele lui se uscase deja pe vopseaua gri.

Nu putea să rateze spectacolul, după toate prin câte trecuse. Goudie ar fi făcut la fel, Dumnezeu să-l ierte! Cu Allenby lângă el şi cu noul telegrafist susţinându-l de cealaltă parte, canadianul urmări primele rânduri ale Armadei îndreptându-se spre Franţa. Şalande de debarcare pentru oameni şi tancuri, cu nişte nebuni curajoşi cântând din cimpoaie. Asemenea lui Ives, canadianul îşi etala propria-i sfidare.

Un distrugător sfâșie ceața dimineții. La pupa, un crucișător uriaș, cu turelele din față pregătite și cu tunurile ridicate la unghiul maxim, era gata să ofere foc de acoperire.

Distrugătorul se îndrepta către canoniera tăbăcită, cu binoclurile ațintite asupra morților și viilor. Putea să fie chiar *Levant*-ul.

Ar fi fost ceva de istorisit, gândi Frazer istovit. Numai să apuce să povestească.

Vroia să împartă toate astea cu Allenby, dar el urmărea șirurile implacabile de nave cu o figură impenetrabilă. Nimic nu-i putuse opri. Indiferent de evenimentele ce aveau să se desfășoare mai târziu, ei își atinseseră scopul propus.

Frazer ciocăni ușor în blindajul găurit de lângă el. Auzi tăcănitul unui Aldis: Allenby răspundea provocării.

Ives îl urmări și locotenentul îl auzi murmurând:

– Treisprezece cu noroc.

Și erau încă împreună.

Epilog

Sublocotenentul Alex Balfour se uită în sus, spre punte, și salută.

– Totul e asigurat, domnule.

Asemenea celorlalți oameni aflați acolo sau pe canonierele amarate în preajmă, era conștient de sutele de germani cu privirile ațintite asupra lor.

Ives coborî de la timonă și scrută portul înțesat de epave. În spatele lui se întindea o creastă nesfârșită de clădiri ruinate: distrugerea cauzată de bombardament părea totală.

Greu de crezut, căci se aflau în mai 1945. Războiul din Europa se sfârșise, iar pe ei iată-i în reduta inamicului, Kiel. Chiar și cu un MGB mic era dificil să amarezi în siguranță. Peste tot zăceau nave scufundate ori afundate doar pe jumătate. Unele cu nume faimoase, precum Amiral Hipper, *acum canarisită, cu tribordul sub nivelul apei, cu focul ce mocnea în interior. Sau imensul vas de pasageri* New York, *cândva un falnic membru al liniei Hamburg-America, care zăcea acum pe jumătate scufundat. Umbla vorba că era încă burdușit de cadavre. Refugiați în ultima clipă, prinși de un raid aerian.*

Cei din armata tăcută de germani care priveau erau mult mai dezavantajați. Așteptau să li se spună unde să meargă și ce

să facă. Frazer fusese deja pe țărm înainte să schimbe locul de amarare. Lângă nodul de cale ferată bombardat, le întâlnise și pe femei. Țineau în mâinile ridicate fotografii în așa fel încât să fie observate de cei din trupele ce se predaseră și care treceau pe-acolo. L-ați văzut pe acest bărbat? Pe fiul meu? Pe soțul meu? Nu era nevoie să înțelegi limba, se gândea canadianul.

Ives luă un binoclu și studie un distrugător german. Fusese aruncat de explozii în afara docului și acum zăcea într-o rână. Era incredibil.

Îi aruncă o privire lui Frazer, care scoase o scrisoare din buzunar. Poșta începuse să mai ajungă și prin acele locuri. După expresia chipului său, era limpede de la cine o primise.

Ives se gândi la plăcuța de identitate metalică purtată la gât. Imposibilul își pierdea din substanță acum, că se afla aici. Ar fi trebuit să aibă un sentiment de triumf, de victorie câștigată cu greu. Parcurseseră împreună un drum lung, foarte lung. Și totuși, își amintea cât se putea de clar acea ultimă acțiune a lor, din zorii zilei Z. Păcat că locotenentul Allenby fusese transferat de la Operațiunile Speciale, reflectă Ives.

Se uită spre marinarii germani dispuși în neorânduială. Inamicul. După cum se vedea treaba, n-avea să treacă prea mult timp până când ai lui să le ofere batoane de ciocolată cu alune copiilor germani.

Când se întoarse din nou, văzu că expresia lui Frazer se schimbase.

– S-a întâmplat ceva, domnule?

Canadianul coborî privirea către hârtia cu scrisul acela familiar, care-l ajutase să răzbească prin tot ce fusese mai rău.

– A murit Dick Allenby, zise el, văzând parcă totul așa cum trebuia să se fi petrecut.

– Dar cum?

– O mină cu parașută în niște mlaștini. Nu era nici un pericol pentru clădiri, dar se găsea lângă un râu. Dick s-a dus s-o dezamorseze.

Nu-i mai menționă timonierului tot ceea ce îi comunica femeia în scrisoare. Faptul că Allenby îi ordonase prin telefon cadetului să se ascundă, deoarece mina se activase și avea să explodeze în câteva secunde. Că mai târziu, cadetul respectiv îi raportase căpitanului său că locotenentul nu schițase nici o încercare de a fugi, ci rămăsese pur și simplu acolo, în așteptare. Își amintea că Allenby rostise doar un singur cuvânt: un nume de fată.

Sumar

1. Trei de-o teapă 7
2. Marina lui Prothero 25
3. Floare la ureche! 42
4. La naiba cu precauția! 55
5. Raidul 71
6. O noapte de pomină 89
7. Jupiter 107
8. Nu pentru rege și țară 123
9. Prieteni sau dușmani 138
10. Ultima șansă 155
11. Fațete ale războiului 171
12. Începuturi 186
13. Un loc la țară 203
14. Sânge rece 216
15. Fără ascunzișuri 234
16. Asfințit 250
17. Numărătoarea inversă 268

Epilog 283